1 R. a

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII CARMINA:

Accuratè Edita;

Cum NOTIS perpetuis;

Et VERSIONE LATINA,

NUMERIS ELEGIACIS

Paraphraſticè expreſſâ.

Accedunt Ejuſdem, ut perhibentur, *Fragmenta*; et Poetriæ SAPPHUS, quæ ſuperſunt.

EDITIO SECUNDA,

Priore emendatior, & vocabulorum omnium ANACREONTICORUM INDICE *adaucta; cum rerum, epithetorum, & phraſium inſigniorum annotatione.*

LONDINI:

Impenſis SAMUELIS BIRT in *Ave-Mary-Lane*, JOHANNIS CLARKE in *Duck-Lane*, & GUILIELMI RUSSEL in *Smith's-Square* Weſtmonaſt. MDCCXLII.

3

MVSEVM
BRITAN
NICVM

PRÆFATIO.

QUarum rerum ab Editoribus, Interpretibuſque librorum in Præfationibus ratio reddi ſolet; de iis, quod ad hunc libellum ſpectat, benevole Lector, hæc accipe. Multi ſunt anni cùm à Juvene quodam in Academiâ Oxonienſi, admodùm juvene, imò penè puero, elegantiſſimi Poetæ Anacreontis Carmina numeris Elegiacis donata ſunt. Nolim putes, ob hoc dictum, crudum atque inconditum opuſculum literato Orbi hìc obtrudi; & excuſari velle nos, quòd ſit juvenile: quo nihil ineptius, vel impudentius. Si enim mala ſunt, vel minùs bona, quæ chartis illeveris; quorſum typis mandantur? Excuſanda ſunt videlicet, quòd ab adoleſcentulo te fuerint compoſita. Eſto. Sed

operæ pretium eſſe cenſes omnibus, ſcire te adoleſcentulum mediocria quædam carmina panxiſſe? *Id populus curat ſcilicet.* Si non digna ſunt quæ evulgentur; oportet non evulgari, quocunque ætatis tuæ anno ſcripta fuerint: ſi ſunt; evulgari ea decet, etiam ſi nondum ſeptennis ſcripſeris. Noſter igitur, cui perſuaſum hoc ſemper fuit, nunquam hæc in lucem exire permiſiſſet; niſi conſiderâſſet plurima à nobis fermè pueris exarari, quæ viri emendare vix ac ne vix poſſumus. Quod ad alia attinet multa, longè aliter ſe res habet; emendari & poſſunt, & debent. Ille itaque juxta normam hanc verſionem perfecit ſuam; Correxit vir, idque pro virili accuratiſſimè, quæ adoleſcentulus ſcripſit, omnibus in locis (non paucis quidem illis, ut ferè fit) quæ correctione indigebant. Correctione indigere etiam nunc opus ſuum nullus dubitat: neque enim is eſt ut exiſtimet quidquam à ſe compoſitum omni ex parte eſſe perfectum; imò alieniſſima eſt

à

à mente ejus atque moribus iſta arrogantia. Cùm verò Claſſicos (quos vocant) Auctores, tum Græcos, tum Latinos, ac in primis Poetas, mirificè ſemper amaverit, atque etiamnum amet; in quorum etiam ſcriptis evolvendis haud ſe inficiatur mediocriter eſſe verſatum; quia nimirum opinatur eorum lectionem non ſolùm ad acuenda & expolienda legentium ingenia, verùm etiam ad ſeverioris literaturæ, tam ſacræ, quàm humanæ, incrementum plurimùm conducere: perpeſſus eſt tandem ſe amicorum hortatibus eouſque vinci, ut Verſionem hanc, unà cum novâ Anacreontis Editione, & Notis perpetuis, publici juris fieri permiſerit. De quibus ſingulis par eſt ut nonnihil hìc dicamus.

Quod ad Auctorem ipſum; Anacreontis Tëii verſiculis nitidius, delicatius, elegantius, nihil habet tota Antiquitas. Adeò terſus eſt, & politus, ingenio excellens, judicio temperatus; ut (de Poetâ enim

fas ſit poeticè loqui) omnes Muſæ & Gratiæ labris ipſius, & calamo, inſediſſe videantur. Præcipuum, quod tractat, Argumentum, Epicureum iſtud Præceptum eſt, à S. Paulo notatum; *Edamus, & bibamus; cras enim morimur.* Neque vero abſimile eſt beatum Apoſtolum, qui Poetas Græcos interdum diſertè citat, ad Anacreontem ipſum ibi reſpexiſſe. Atque hinc ſubit obſervare, à Scriptore divinitus inſpirato, commate proximè ſequenti, tanquam antidotum contra Epicureum modò memoratum Apophthegma, citatum eſſe Iambicum iſtud carmen Menandri;

Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί.

Unde occurrit porrò obſervandum, Anacreontem, Ethnicus ſit licet, & Epicuri de grege, cui *ſummum Bonum* Voluptas, fœdis ſive obſcœnis verbis, vel imaginibus, bonos mores non corrumpere, neque caſtas aures lædere; unâ tantùm ſententiâ exceptâ, quam Interpres noſter in Verſione omiſit:

omiſit: ſit licet multis verecundior quæ extant apud Ovidium, Horatium, Juvenalem, alios; quos tamen nemo ſanæ mentis Chriſtianorum è manibus excuſſos velit. Qui in Ethnicorum, præſertim Poetarum, libris legendis, triticum à lolio, ſalubria edulia à veneno, vel nequit, vel nonvult ſecernere; quique eorum ſpurcitiâ inquinari ſe patitur; quin & ab eâdem toto animo non abhorret; is Chriſtiani nomen vix meretur. Sed ut ad Anacreontem redeamus. In verbis conceptibuſque caſtus eſt, ut diximus: & nullum certè eſt periculum ne homines Chriſtiani, Epicurei, cujus meminimus, Dogmatis, ejuſque decantati tantùm, contagio hodie temporis inficiantur; neve Tëii Senis carmina Sacris Literis anteferant. Neque mirandum eſt, virum in Gentiliſmi tenebris ac cæcitate verſatum iſto modo ſive ceciniſſe, ſive ratiocinatum fuiſſe. Quinetiam vera eſſet iſta ratiocinatio, ſi vera eſſet Epicureorum de animis hominum opinio; Teſte

θεοπνεύστῳ illo ſuperiùs laudato: *Si mortui non reſurgunt; edamus, & bibamus, cras enim morimur.*

Atque hìc è re erit adnotare, ut miſera Epicuriſmi imbecillitas oſtendatur, ultimam Oden Anacreontis (ultimam dico earum quæ ſine dubio ſunt genuinæ, quæque idcirco carminibus Elegiacis hoc in libello illuſtrantur) præcedentium omnium, quatenus de morte agunt, pleniſſimam eſſe, & liquidiſſimam refutationem. In illis, Poeta, ſenex licet, argumentum iſtud jocosè admodum tractat, quaſi res nihili ſit; & de morte loquens ridet, bibit, ludit. In hac, valdè ſenex jam factus, & mortem reverà inſtare atque imminere ſentiens, longè aliam canit cantilenam; gemit, plorat; Orci tenebras, & Tartareum ſpecus, perhorreſcit; 'Gravis eſt, ait, in antrum iſtud deſ-'cenſus; nec exinde unquam redire per-'mittitur.' Quàm lepida, ſed vana Comœdia! Quàm verus, & triſtis Epilogus!

Ut

Ut à moribus ejus, & doctrinâ, ad ingenium revertamur. Falluntur, qui, incuriosè & oscitanter legentes, illum istud de quo diximus Præceptum, Voluptatibus indulgendum esse scilicet, propter vitæ brevitatem, ferè unicum persequi arbitrantur, atque idem documentum centies repetere. Nam præterquàm quòd materiam hanc mirâ varietate exornet; Odarum parte longè maximâ, alia, eaque elegantissima, Argumenta, summâ cum elegantiâ, celebrat. Fabulas fingit Poeticas. Ut de Cupidinis dolo noctu vagantis, III. De Eodem à Musis capto, & in vincula conjecto, XXX. De Eodem ab ape puncto, XL. De Ejusdem Sagittis, XLV. &c. Descriptiones pulcherrimas; ut Scenæ Ruralis, XXII. Veris, XXXVII. Veneris sculptæ, LI. Vindemiæ, LII. aliasque. Somnia narrat sua, VIII, XLIV. Laudes canit; Florum principis, Rosæ, V, LIII. Cicadæ, XLIII. Ut Amicam suam, & Amicum, laudet, simul & describat;

bat; inſtruit Pictorem quo modo pingi eos velit, XXVIII, XXIX. Similiter inſtruit Fabrum argentarium quo modo Poculum ſibi velit fieri & cælari, XVII, XVIII. Columbam, ſuprà quàm dici poteſt, bellè loquentem inducit, IX. Vide inſuper Odas I. II. VII. X. XII. XIV. XVI. XX. XXII. XXXIII. XXXIV. XXXV. XLVI.

De Auctore hactenus. De Editione, & Verſione; ſcias primùm, hanc illi cauſam atque anſam dediſſe. Verſio enim, carminibus hexametris & pentametris concinnata, præcipua res eſt quam pro ſuâ habet qui hunc tibi libellum offert; quique Editor nunquam fuiſſet, niſi priùs fuiſſet novo hoc modo Interpres. Quando autem viſum fuit novam etiam Editionem adornare; operam dedit ut id fieret quàm accuratiſſimè. Codicibus inter ſe collatis, Textum ſtabilivit emendatiſſimum; Variantes Lectiones addidit; ex aliorum Annotationibus optima quæque ſe-

legit,

legit, ſuſque deque habitis quæ prorſus nihili ſunt, & ad librum tantummodò ſuffarcinandum, vel ad Annotantis eruditionem oſtentandam, inſerta; adjectis denique de ſuo (eſt autem de ſuo pars maxima) quæ ad loca quædam illuſtranda multùm facere videbantur, antea valdè obſcura, nec ab Exponentibus ſatis intellecta. Barneſio, viro Græcè ſcientiſſimo, quoad Textum in pleriſque aſſentitur; quoad Expoſitionem ſæpiſſime. Reliqui Editores, Interpretes, Expoſitores, ſunt Henricus Stephanus, Elias Andreas, Tanaquillus Faber, Domina Dacieria, & Gulielmus Baxterus; è quibus hauſit quæcunque ad inſtitutum ſuum conferre ratus eſt.

Eſt autem Verſio, uti dictum, præcipua res, quæ hìc tibi, Lector, offertur; cùm ſit penitus nova, & (ut ſperamus) haud penitus improbanda. Non proſaica, ſed poetica eſt: nec Anacreontis ſenſum duntaxat, ſed elegantias etiam expreſſas dare conatur. Atque hujus generis

ris nulla eſt alia, (quod ſciam) Græci alicujus Poetæ Verſio; niſi forſan excipiamus, Anacreontem ipſum, partim ab Henrico Stephano, partim ab Elia Andrea, metro Anacreontico Latinè redditum. Sed præterquàm quòd verbum verbo reddant fidi nimis interpretes; atque ita felix Auctoris ingenium, & divitem venam amittant; carmina, quibus utuntur, Anacreontica Latinitati minùs conveniunt. Noſter igitur, quò Anacreontem meliùs imitaretur, illius metrum imitatus non eſt; liberiori tum verſificatione, tum interpretatione, uſus. Sed paraphraſticè licet, quodammodò, vertat; tantùm abeſt ut vertat licenter, ut ipſam vocem *paraphraſticè* in Libri Titulo meliùs fortaſſe omiſiſſet. Nihil prætermittit quod vel leviſſimi ſit momenti; nihil addit, niſi quod in materiâ Auctoris planè includatur: perpaucis tantummodò verſibus exceptis, iiſque ex materiâ Auctoris ultro ſubnaſcentibus; quos tamen (adeò erat ſcrupuloſus) hiſce notis

notis ["] distingui voluit. Illos adjecit, ut aliquantò rotundior esset istis in locis & sensus, & versificatio.

Optandum equidem foret, plures haberemus Græcos Vates cum hujusmodi Interpretationibus editos. Quàm absurdum est venustissimæ Poesi Græcæ insulsam atque jejunam prosam Latinam è regione respondere. Clauso libro, & paginis se mutuò tangentibus, miseret me infelicis Atticæ, Ionicæ, vel Doricæ paginæ; ocurritque imago Mezentianæ crudelitatis apud Virgilium;

Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,
Componens manibusque manus, atque oribus ora;
Tormenti genus ——

Contrà, secundùm nostram methodum, Versio ipsa (si sit qualis esse debet) novum est, & ingeniosum opus poeticum. Illa & Archetypum novam sibi invicem lucem

lucem offundunt, novas in ſe invicem veneres reflectunt, retorquentque: & utraque ſimul ſumpta *bellas literas* (ut Galli loquuntur) i. e. humaniores, & politas, ſive Eruditionem Philologicam, Artem Criticam, & Claſſicorum notitiam, mirum in modum promovent.

Atqui inquies, Metaphraſin, ſive *literalem* (quod aiunt) *Tranſlationem*, neceſſariam eſſe in uſum Tyronum; cùm Paraphraſis ſingula verba non explicet. Sed rogo te; num deſunt Lexica? Nonne ſatius eſt multò, Tyrones ex iis, & concinnâ Paraphraſi poeticâ cum iis conjunctâ, integrum Auctoris ſenſum expiſcari; quàm in craſſo atque hebete ſoluto ſermone ἐξηγητικῷ inhærere? Vocabula inſolentiora, ſive minùs uſitata, in Notis hìc explicantur omnia; omneſque locutiones è pluribus vocabulis conflatæ, in quibus vel tantillum ineſt difficultatis. Adde his, quòd ad literam factæ proſaicæ interpretationes, ſicut

ſemper invenuſtæ ſunt, ita interdum ſint falſæ: Qui verbum verbo reddunt nullum ſæpe totius ſententiæ conceptum ſibi in animo habent. Sic fabrorum pueri, vel ſervi, ligna & lapides ſatis ſcitè ferunt; infelices interim operis ſummâ, ignari quâ ratione conficienda ſit muri vel domûs ſtructura. Quin & voces ipſas ſeorſim ſumptas ſæpe perperam interpretantur hi interpretes. Quis autem Scriptoris verba veriùs aut meliùs explicaturus eſſe videtur, & ad illud opus magis idoneus; quàm qui, ut eum poeticâ verſione illuſtret, in penitiſſimum ejus ſenſum omni ſtudio penetravit, ac reconditiſſimas veneres ſummâ curâ & diligentiâ rimatus eſt? Certè veriſimile eſt, neminem verba alicujus hominis meliùs intellecturum, quàm qui intima ipſius ſecreta, & arcanam mentem intelligit.

Cùm Anacreontis Poemata Μέλη, Carmina, i. e. Odæ nominentur, & inſcri-

bantur; cùmque de Lyrâ ſuâ identidem loquatur, & inter Vates Lyricos numeretur; objiciet forſan quis, debuiſſe metricæ Verſioni metrum Lyricum tribui. Ita fieri non malè potuit, fateor; ſed neceſſe non erat. Materia ejus, & Argumenta apprimè congruunt numeris Elegiacis; quibus nihil mollius, vel dulcius. Canebantur antiquitus tam Elegiæ, quàm Odæ; illæ quidem non ad Lyram, ſed ad Tibiam. Erat autem Lyricorum tam Tibia, quàm Lyra.

——— *Si neque tibias*
Euterpe cohibet, nec Polyhymnia
Leſboum refugit tendere barbiton.

Hor. Lib. I. Od. 1.

Quem virum, aut heroa lyrâ, vel acri
Tibiâ ſumis celebrare, Clio?

Od. 12.

Deſcende cælo, & dic age tibiâ
Regina longum Calliope melos.

L. III. Od. 4.

Ovidii

Ovidii autem Amorum Libros (atque ejuſdem argumenti, & ingenii hìc ſunt pleraque omnia) Elegias eſſe quis neſcit? Imò illius prima Elegia à primâ Anacreontis Ode manifeſtè deſumpta eſt.

Arma gravi numero, violentaque tela parabam
Edere, materiâ conveniente modis.
Par erat inferior verſus; riſiſſe Cupido
Dicitur, atque unum ſurripuiſſe pedem.

Aliaque forſan ab eodem Græco mutuatur idem Romanus. *Odæ* quidem nominantur Anacreontis omnia, de quibus nobis ſermo eſt; (Epigrammata ejus, ſi qua ſunt, non ſunt hujus loci) ſed numeri penè iidem, ejuſdemque tenoris in omnibus. Duo ſunt duntaxat, ſi paucos verſus demas, eorum genera, eaque parùm diſſimilia. Anne igitur debuerant in unum ſolummodò, aut in duo Lyricorum genera Latinè transferri? An in omnia quæ extant apud Horatium? Utrumque

que minùs rectè. Prius; quia cùm in Odis Latinis tanta ſit carminum varietas, quæ omnia ab Horatio Lyricorum principe uſurpantur; malè comparatum eſſe videretur, ſi Odarum Liber unâ tantùm, vel duabus metri ſpeciebus conſtans, in publicum prodiret. Poſterius; quia non eſt ea varietas in Anacreontis Carminibus; & præpoſterum videretur, Archetypum iiſdem ferè numeris exprimi, Interpretationem diverſis perpetuò variari. Noſter, ſi voluiſſet, lyricis uti non minùs facilè potuiſſet, quàm elegiacis. En exemplum.

ODE I.

Cantare vellem Mæonio alite
Sævos Atridas, & Dolopum manus;
Vellem Camœnâ non minori
Progeniem celebrare Cadmi.

Sed

Sed deſtinanti talia barbitos
Obeſt iniquus; barbitos hic canit
Solos amores; tinnuliſque
Una ſalit Cytherea chordis.

Mutata nuper tota mihi eſt chelys,
Omneſque nervi: Jam melior lyræ,
Et ſpiritu ſublimis acri,
Herculeos cecini labores.

Blandis amores illa procax modis
Contrà ſonabat. Jam valeant mihi
Heroes; unum nempe noſtræ
Fila lyræ reſonant amorem.

Atque hæc ſunt quæ de hujus Editoris Interpretiſque opere dicenda habuimus.

Fragmenta, & Poematia incertæ fidei, quæ ſequuntur, parùm ad illum attinent; neque de iis multùm eſt ſollicitus. Curavit tantùm ut accuratè imprimerentur; & Interpretationem proſaicam aliquot in locis correxit. Nullo enim modo adduci

potuit, ut oleum atque operam perderet, Verſione poeticâ donando, vel manca & mutila Odarum fruſta; vel quæ, integra licet, nullius ſunt pretii; vel quæ à quonam ſint ſcripta novit nemo. Erat ei aliquando in animo, hæc omnia penitus omittere; & ea, quæ integra ſunt, & ſine dubio Anacreontica, ſola edere. Verùm id conſilii poſtea repudiavit; ne quid Lector hìc deſideret vel leviſſimi momenti, quod in aliis Editionibus reperitur. Eâdem de causâ, Sapphûs Opuſcula in calce adjecit; quòd iſta etiam cum Anacreonte edi ſoleant, ſint licet à Barneſio omiſſa. Adjecit præterea Iſaaci Voſſii Emendationem, ut vocatur; quanquam fatetur ſe nihil vidiſſe minùs emendatum. Ridicula eſt tantùm inſuetarum dialectorum & vocum affectatio: Eſtque vulgaris lectio longè præſtantior. Addidit, eâdem de cauſâ, pulcherrimam Oden in mortem Adonidis, Anacreonticis numeris compoſitam, & à quibuſdam ipſi Anacreonti adſcriptam: quanquam

à pleriſque Theocrito adſcribitur, & illius quoque Operibus ſemper adjicitur. Deſumpſit autem multa, quæ dicuntur Anacreontis Fragmenta, ex Editione Barneſianâ; qui mirè ſe effert, quòd ille primus plurima ex variis Auctoribus collegerit, & cum Anacreontis Carminibus primus ediderit. Noſter nullum ex eo deſumpſit niſi quod unum verſiculum exceſſerit: Is enim plurima nobis dedit (ingentes gratias homini!) ex uno verſiculo, multa ex uno verbo conſtantia. Quantæ nugæ! Micæ ſunt hæc, non Fragmenta. Sed de his non eſt tanti plura ſubnectere.

DE

De Trajectina
ANACREONTIS
Editione An. 1732.

SERO, & poſt impreſſum totum hunc Libellum, ad manus noſtras pervenit Editio Anacreontis Odarum & Fragmentorum, Græcè & Latinè; cum Notis Joannis Cornelii De Pauw: Trajecti ad Rhenum 1732. De Illius Editione, quatenus ad hanc noſtram ſpectare poteſt, exigere res videtur ut ſtricturas quaſdam hìc ſubnectamus. In multis convenit illi mecum; atque inter ea in nonnullis quæ prorſus nova ſunt. Aliquoties in ejus ſententiam propendeo; eam licet amplecti neceſſe non habeam. Loca adnotabo; ne quid, Lector, hìc deſideres, quod vel leviſſimè tibi ex uſu futurum exiſtimem. Od. XIV. 19. pro βαλώμεθ' legendum potiùs λαβώμεθ'. τί γὰρ λαβώμεθ' ἔξω; *Quid* [i. e. *non cur* ſed *quam rem*] ſumamus *extra*? Eſt autem

tem vocis mediæ. Ad Od. XXVIII. 33. aſſentior Illi, ἀπέχει pro *ſufficit* non legi, niſi Evangel. Marc. xiv. 41. eamque lectionem parùm eſſe ſtabilitam; hìc legendum eſſe potiùs ἄπεχε [μισθὸν videlicet.] *Habe* [Pictor] *mercedem tuam.* Ita (quod ego hìc adjicio) Matth. VI. 2, 16. ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Od. XXIX. 20, 21. legend. mutatâ tantùm interpunctione Ἐρύθημα, &c. Δύνασαι, βαλεῖν ποίησον. " Βαλεῖν reſpicit præcedens παρειὴν, v. 19." " & verborum ordo eſt, " παρειὴν ἐρύθημα αἰδῶς βαλεῖν ποίησον, ὡς " ἂν δύνασαι. Fac ut gena *emittat* ru- " borem illum verecundiæ, quantum " potes." Od. XXXVI. 3. pro τοσούτων leg. potiùs τοσούτον. Rectè tamen admitti poteſt altera lectio. Od. XLV. 8. pro ποτ' leg. τότ'.

In pluribus, diverſa omnino ſentimus ille & ego. Et ſupervacuum eſſet, & moleſtum, tam Lectori, quàm mihi, ſingula indigitare. Sunt multa nullius momenti; & uter noſtrûm rectiùs judicet,

cet, penes alios ſit judicium, quibus & vacat & volupe eſt ſententias noſtras inter ſe conferre. Non eſt operæ pretium, mihi ſaltem non vacat, iſtas minutias diſcutere. Præſertim, cum ille nullam ſæpenumero ſui ſive judicii, ſive cenſuræ, rationem reddat; niſi hæ locutiones, *attende, attende*; *vides? ſentiſne? vah, vah ineptiæ*; *apage, apage nugas*; aliæque iſtiuſmodi, quas centies repetit, pro rationibus ſint habendæ. Quam de quibuſdam locis fert ſententiam, exempli gratiâ, in medium proferam; & quibus de cauſis eam probare nequeam, breviter indicabo. Ad Od. V. 12, 13. Στέψον οὖν με, &c. hæc habet. " An, ut Ste-
" phano in Verſione Latinâ placuit, eun-
" dem Dionyſium hìc compellat, & ca-
" put ſibi coronare jubet? Hoc longè
" adhuc ineptius; ut quiſque animad-
" vertit ſtatim." Ego, fateor, non animadverto. Quidnam abſurdi involvunt hæc verba; *corona me, Bacche*; *& citharizabo juxta templum tuum?* Cùm ille

ille nullam cenſuræ ſuæ reddat rationem; nihil habeo ego quod reponam, niſi me aliter ſentire. Judicet Lector. Oden XII. perquam elegantem ab Anacreonte abjudicat, quia ſcilicet voces ψαλίξω, & ἐκθερίξω, ſunt Doriſmi. Sed pueri ſciunt (ut iſtâ ipſius phraſi, quam identidem repetit, ſemel utar) pueri, inquam, ſciunt ex vulgaribus Grammaticis, & Lexicis, multa verba in ζω, communi dialecto, & ſine Doriſmo, efferre futurum per ξω, nonnulla per σω, & ξω. Cujuſmodi ſunt ψαλίζω, & θερίζω. Ad Od. XIV. 2. Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με, "Liber Vatica-
"nus, inquit, Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖ με. Ni-
"hil ineptius, ubi ſequitur, &c. Bar-
"neſius hoc rectè; ſed illud malè, quòd
"ἔπειτ' ſcribendum putet, recepto φιλεῖ.
"Nam quid? An ἔπειθ' pro ἔπειτα ante
"vocalem non noverat Vir Græcè doc-
"tus? Vah, vah ineptiæ." Voluit dicere proculdubiò Vir Græcè doctus De Pauw ante vocalem *aſpiratam*. Nam ante vocalem *non aſpiratam* (qualis eſt, de quâ agitur,

agitur, ε in Ἕρως) ἔπειθ' pro ἔπειτ' novit nemo. Ad Od. XV. 11. " Pro Ὡς in " principio verſus Ἕως etiam reponit " Homo, [Barneſius ſcilicet;] — Quid " autem Ἕως, & ſyllaba ſuperflua? A- " page, apage ineptias." Atqui neſcitne Vir doctus Figuram quæ Synecphoneſis, ſive Synæreſis, dicitur? Hiſce contractionibus, apud Poetas, nihil uſitatius; idque in principio verſûs. Vid. Pythag. v. 49. Iliad. ε. 349, 466. Theocr. Idyl. v. 116. Ad Od. XVIII. 6. " In li- " bro Vaticano legebatur ποτὸν πίοιμι " τερπνόν. Peſſimè, & contra ipſas le- " ges Syntacticas." Quorſum obſecro? Appello te, Lector; Quidnam hìc contra Syntaxin? Ad v. 10. " Flacceſſit " μᾶλλον." Quomodo? iterum rogo. Nulla cauſa allegatur. Nonne μᾶλλον ſæpiſſime ſignificat *potiùs?* Nonne ita ab ipſo Anacreonte uſurpatur, Od. IV. 13. Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, &c.? Hoc autem loco nonne ſatis congruum eſt? imo elegans & emphaticum? ' Ne ſculpe ritus

' pere-

‘ peregrinos &c. ſed ſculpe, *potiùs*, Bac-
‘ chum, &c.’ Quid vult ſibi Homo hy-
percriticus? Ad XXI. 9. “ Alius In-
“ terpres Gallicus, quem bonus Barne-
“ ſius ſequitur, locum ita finxerat;

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων,
Καρδίη, τίνι σκεπάζω;

“ Quod adeò ineptum, ut nihil magis.”
Probè. “ Nam quid καρδίη hìc κλητί-
κῶς?” Quidni? Cur non hìc, pari jure
ac apud Homerum?

——καρδίην ἠνίπαπε μύθῳ,
Τέτλαθι δὴ καρδίη——
Odyſ. L. XX. Ver. 17, 18.

“ Quid τίνι abſolutè? Iſtane vel ſen-
“ tentia, vel linguæ uſus ferre poteſt?”
Poteſt, inquam Ego; & dignum eſt pa-
tellâ operculum iſta reſponſio. “ A-
“ page, apage nugas, quæ ſtomachum
“ mihi cient, & ipſis pueris ſunt indig-

" næ." Egregia ſanè ratiocinatio. Ad Od. XXVIII. 15, &c. p. 111.—" ἴτυς " de ſuperciliis rectè dicitur, quæ orbi- " culata ſunt, non de ciliis, quorum or- " bis eſt nullus." Utriſque *orbis* eſt nullus; ſed utriſque eſt ἴτυς, i. e. *curvatura*; & utriſque æqualiter. Ad Od. XXIX. 27, &c. " Quid illud παρῆλ- " θον hìc? An Stephanus audiendus? " Fateor, nihil inſulſius vidi unquam; " & Virum diligentiſſimum [nonne e- tiam doctiſſimum?] " ita ineptiiſſe mi- " ror." Vertit Stephanus παρῆλθον *præteribam.* Annon rectè? Παρέρχομαι annon ſignificat *prætereo?* Quid aliud ſignificat? *Ibid.* Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω — " illud Μετὰ probare non poſſum. Nam " quid præpoſitio illa hoc loco? An col- " lum eſt μετὰ πρόσωπον? An vultus ſtat " primo loco, dein altero ſequitur col- " lum? Nihil hercule exoletius. Si le- " geretur μετὰ πρόσωπον γράφε, minùs " diſpliceret locutio: Nam poſt vultum " fere pingi ſolet collum." Hic ſibi ſa-

tis

tis reſpondet Vir bonus; nec tamen reſponſionem ſuam admittit. γράφε quidem non exprimitur; ſed poteſt ſenſus ejus congruè, imò eleganter, ſubaudiri in ἔστω [ἔστω γραφόμενον.] Quid facilius? Quid frequentius apud optimos Scriptores? Meliùs igitur omiſiſſet Criticus noſter quæ ſequuntur; " Nunc pro γράφε habemus ἔστω, quod locutionem " efficit planè inviſam." Ad Od. XXXII. 3, 4. Εἰ ἠμαθῶδες—θαλάσσης. " Nihil ineptius: Nam quis ἠμαθῶδες " τῆς ὅλης θαλάσσης ità dixit unquam, " aut dicere potuit? An mare ita fluit, " & refluit, ut arenas quæ in fundo e- " jus ſunt oſtendat quotidie, homineſ- " que ad eas numerandas admittat? " Haud dubiè ſentis ſtatim quàm ridi- " culum hoc, & ab ipſa natura abhor- " rens planè. Si τῶν αἰγιαλῶν ἠμαθῶδες " dixiſſet Poeta, id aptum fuiſſet & bo- " num &c." Hoc eſt; quia non poſſumus videre omnes arenas quæ in mari ſunt, & ad eas numerandas admitti;

ergo non poſſumus, ſine culpa, poeticè dicere arenas totius maris à nobis non eſſe numerandas. Quàm acutè! Præterea; nonne poteſt per mare metonymicè intelligi littus maris? Quoties in Sacrâ Scripturâ occurrit iſta phraſis, *ſicut arena maris?* Job vi. 3. Pſal. lxxviii. 27. aliiſque in locis innumeris. Intelligantur arenæ ſive in littore maris, ſive in ipſo mari, perinde eſt; iſta locutio *arena maris* uſurpatur: Si autem poſſumus dicere, *arena maris*; certè poſſumus dicere, *arena totius maris*, Od. XXXIX. 10. per αὔρας πολυανθεῖς intelligit *vini fragrantiam*; *odores Lyæi ſuaviſſimos, & multorum floſculorum odorem imitantes*; aitque, *nihil certius, aut perſpicuum magis.* Tantum abeſt, me judice, ut ſit adeò certum; ut prorſus credam nil tale Poetæ in mentem veniſſe. Vide Verſionem noſtram, & notulam in locum. Ad Od. LIII. 3. Συνέταιρ', &c. " Dacieri-
" rius, qui ex eo colligit, Odarium per
" modum Dialogi fuiſſe ſcriptum, le-
" pidè

" pidè nugatur. Nam nihil in eo quod " Dialogi formam præ ſe ferat. Id " vident omnes qui oculis non ſunt " capti." Quid ita? Poteſt quidem non eſſe Dialogus; ſed poteſt eſſe. Poſſumus certè concipere ſingulas ipſius partes (quas Dacieria per Dialogi formam diſtinguit) à duobus alternatim cani. Atque ita de facto ſe rem habuiſſe, ſuadere videtur iſte verſiculus, Συνέταιρ', &c. Imò vix aliter concipi poteſt. Nec quidquam contrà probat, nec probatum it, Criticus noſter; niſi dicere *id vident omnes qui oculis non ſunt capti*, ſit probare.

Hactenus, de locis quibuſdam, ſive verſiculis, ſeorſim ſumptis. Parco pluribus; ſufficiant hæc ſpeciminis loco. Sed ulteriùs multò progreditur Vir doctus; ex iis quæ Anacreonti adſcribuntur, Odas integras non paucas improbat, & atro carbone notat; ut Oden II. XVIII. XX. XXIII. XXIV. XXVI. XXXI. XXXII. XLI. XLVIII. LI. LII. LIII. LV. Quarundam Auctores nominans Poetaſtros,

tros, Poetas pauperioris ingenii, pauperculos, miſeros, miſellos, balbutientes, &c. Quinetiam nonnullas improbat, damnatque, unà cum earum Auctoribus, quæ meo quidem judicio admodum elegantes ſunt, & venuſtæ. Videamus cauſas ab eo allatas quamobrem id facit. Ad Od. II. 8. Γυναιξὶν οὐκ' ἐτ' εἶχεν. "Ἔννοια (inquit) frigida, & inepta. An omnia quæ excellunt igitur jam enumerata? Abſit, abſit: Exempli gratiâ, eſt aſtutia vulpibus tributa? Ubi alia data animantibus aliis?——Addam aliud. Ipſe bonus ſibi contradicit: Nam ubi dixerat, Naturam nihil habuiſſe amplius quod fœminis largiretur; eodem fere ſpiritu pulchritudinem promit, quæ alia omnia facilè vincat, &c." Sed pendet totum hoc ab errore; loco malè intellecto. Vide Verſionem noſtram, & Notam. Nobiſcum etiam ſentit Stephanus:

Prudentiam

Prudentiam viris dat,
Sed fæminis nequivit.

Quam Verſionem ipſe Criticus noſter in Editione ſuâ retinet. Ad Od. XX. Ἡ Ταν⟨άλου, &c. " Non quadrat, inquit, " hìc Niobes exemplum: nam ea for- " mam non mutavit, ſed in lapidem di- " riguit, & mulier in monte Sipylo ſte- " tit.——Si mentem habuiſſet Odarii " Auctor; Proteum, & Periclymenum " hìc debuiſſet commemorare, qui, ut " notum eſt, in quaſlibet formas ſeſe " mutare poterant ambo. Nam ſic non " modò votorum ſuorum habuiſſet πα- " ράλληλον, ſed etiam vir à viris dux- " iſſet exemplum, non a mulierculis, ut " nunc ſatis inſulsè facit. Quare hìc " ſtatim in principio duplex eſt Lyrici " minùs eruditi peccatum." Iſtud *for- mam non mutavit, ſed in lapidem diri- guit, & mulier ſtetit*, ænigmaticum quid- dam, ne dicam contradictorium, in ſe continere

continere videtur; ſed miſſa hæc faciamus. Reſpondeo ad primam Criminationem: Non *quadrat* quidem Niobes Exemplum; ſed (quod multò melius, & elegantius) *opponitur*. Illa a Diis *iratis* in *ſaxum* mutata eſt; Ego contrà, inquit Poeta, *vellem* mutari in *ſpeculum*, &c. Fingit autem Criticus noſter Poetam dicere, ſe cupere ſibi facultatem dari formam mutandi ſuam; quod fecerunt Proteus & Periclymenus. Sed totâ errat viâ. Idne innuunt verba iſta εἴην, γενοίμην, θέλω γενέσθαι? Certè *fierem*, ſive *volo fieri*, non idem ſonat ac *me facerem*. Ad ſecundam; Quare inſulſum eſt, in hujuſmodi materiâ, virum non à viris, ſed à mulieribus exemplum ducere? Imò forſan elegantiam quandam ſapit: quaſi dixiſſet. " Niobe, & Prog-
" ne, mulieres, per infortunium mutatæ
" ſunt: Ego vir præ amore mulieris cu-
" perem mutari, &c." Ad Ver. 6. Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με. " Nimium, ait, eſt ἀεὶ
" de ſpeculo——Ita ſolent, qui venam

" non

" non habent facilem; & verba quæ-
" runt, ut verſus oppleant." Quid eſt Hypercriticum agere, carpere, & calumniari; ſi hoc non eſt? Quis neſcit vocem *ſemper* in omnibus linguis, apud omnes ſcriptores, & in familiari colloquio, ſenſu maximè proprio non ſemper accipi; ſed frequentiſſimè minùs proprio, pro *perpetuò*, *identidem*, *aſſiduè?* &c. Præterea, fac ita non eſſe; Quidni hìc quoque lateat elegantia quædam, in hyperbole *(ſemper* pro *frequenter)* tacitè perſtringente puellarum formâ præſtantium ſuperbiam, quæ ſpecula ſua frequentiſſimè ſolent conſulere? Ad Ver. 16. Μόνον——με. " Si ad præcedentia, & in-
" dolem ſermonis attendas; facilè vide-
" bis mecum hæc metri neceſſitate etiam
" extorta eſſe homini pauperioris ingenii:
" Nam dura certè ſunt, & coacta." Habemus hic mera Editoris verba; αὐτὸς ἔφη: Atque ità actum eſt de Ode inter Anacreonticas penè omnium belliſſimâ. Oden XXXI. concinnàm admodum, me judice,

judice, & delicatam, non minori acerbitate exagitat; ad ejus initium eodem fere modo argumentatur, quo ad initium illius jam nunc memoratæ; eſtque eadem ferè reſponſio adhibenda. " Peſ-
" ſima, inquit, & frigidiſſima eſt hu-
" jus Odarii ἔννοια. Nam quid in fu-
" rore Alcmæonis & Oreſtis; quid in
" furore Herculis, & Ajacis, quod ad
" hunc furorem Anacreonticum appro-
" pinquet? Nihil certè, nihil: Illi in-
" ſaniverunt pœnæ loco, & inſanive-
" runt verè: Hic voluptatis cauſâ inſa-
" niret, & inſaniret fictè. Fateor, qui
" talia inter ſe comparat, meo judicio,
" ineptiſſimus ſit oportet. Attende, at-
" tende adhuc ſemel: Cur mihi inſa-
" nire non liceret, bene poto animi cau-
" ſâ; ubi Alcmæon, & Oreſtes matri-
" cidæ, ubi Hercules, & Ajax, hic ſui
" ipſius, ille liberorum & uxoris inter-
" fector, inſaniverunt olim? Pulchra il-
" latio nonne, & pulcher furoris ſimu-
" lati, ac lepidi prætextus? Hæc tamen
" probantur,

" probantur, & adſcribuntur Anacreon-
" ti Teio: Hercules, tuam fidem, quis
" credat, quis ferat?" Verba ſatis a-nimoſa, fateor; ſed *argumenta* parum habent *ponderis*. Pro conceſſo ſumit (quod neutiquam concedendum eſt) de-buiſſe Poetam inter Oreſten, Ajacem, &c. & ſe, inter eorum inſaniam, & ſuam, *comparationem parallelam* inſtitu-ere. Atqui hoc debuerat probare, non ſupponere. Non erat Poetæ in animo, di-cimus nos, παράλληλον, ſed *Oppoſitio*: Quæ multò fortior, pulchrior, elegantior. Hoc modo. Illi inſaniverunt pœnæ loco; (ut Critici noſtri verbis utar:) Ego furam voluptatis cauſâ: Illi verè; Ego fictè; Illi matricidæ, &c. Ego bene potus, &c. Hanc eſſe mentem Scriptoris (& quid facetum magis?) abundè demon-ſtrat tota Odarii ſtructura.

Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
Χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κλανόντες.

Ἐγὼ

Ἐγὼ δὲ μηδένα κλαὶς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον, &c.

In ſequentibus uſque ad finem major eſt Antitheſis, ſi fieri id poteſt. Videat Lector. Judicet idem ſitne Ode LII. pulcherrima, an non: Eſt, meâ quidem ſententiâ. Audi Hypercriticum. " Ὑποκείμενον hujus Odarii eſt quale ipſius " Auctoris fuit ingenium; ineptum ſcilicet, & perplexum. Nam cùm in " prima parte agatur de uva preſſa, & " vino novo, in parte altera ſequuntur " ea quæ in vinum vetus æquè conveniunt, ac in vinum novum. Partem " primam conſtituunt decem Verſus; " partem alteram Verſus quatuordecem: " & ſic plures ſunt qui de vino loquuntur γενικῶς, quàm qui de vino novo " loquuntur εἰδικῶς." Dicimus primò, Sit ita: Quid hìc abſurdi? Quid impedit quo minùs congruè & eleganter loqueretur Poeta partim de vino novo, partim de veteri; partim de vino γενικῶς, partim vel

vel de novo, vel de veteri, vel de utroque, εἰδικῶς? Et quid, ſi plus de illo quàm de hoc, vel de hoc quàm de illo? Quanquam (ſecundò) nullum tale diſcrimen facit. Vindemiatores forſan vinum novum, ſive muſtum, bibebant, joci & luſûs cauſâ. Sed pergit. " Atque hinc " eſt quod Odarii Inſcriptio rectè con- " cipi non poſſit. Nam ſi vulgatam " Εἰς Οἶνον ſumas; prima perperam ne- " gligitur." Nequaquam. Vinum novum eſt vinum. " Si eam locuple- " tes, Εἰς Οἶνον νέον, perperam contrà ne- " gligitur poſtrema: hoc apertum eſt." Minimè. Quia nulla vini fit mentio, præterquam novi. " Barneſius (inquit) " Inſcriptionem præfixit novam, Ἐπιλή- " νιος ὕμνος: Quo nihil ſtultius; ubi in " ipſo Odario legimus diſertè,

Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες,
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις.

" & omnia hìc ſunt διηγηματικὰ, &c."

Quid tum? Nonne poteſt in Hymno torcularío, διηγηματικῷ licèt, ipſius Hymni torcularii mentio fieri? Sed inquies, Hymni ſunt εὐχαριστικοὶ, & Deum aliquem laudant, celebrantque. Multi, ſi placet; ſed non omnes. Hymnus eſt Ode, vel Cantus: Ode autem, vel Cantus in Deſcriptione ſæpenumero totus occupatur. Sed de hoc non laboro. Melior Inſcriptio eſſet, Εἰς Τρυγητόν. *In Vindemiam.* Iſtud enim eſt verum, & genuinum totius Odes Argumentum. Atque idcirco ita inſcripſi. Redeo ad Editorem Ultrajectinum. Vellem Vir doctus de literis humanioribus, ſive politis, diſſerens, quæ mores emollire ſolent, & urbanos reddere, plus humanitatis, ſaltem minùs aſperitatis (dicam? an iracundiæ, & furoris? criticis ſuis animadverſionibus miſcuiſſet. An quicunque ab eo diſſident, ſunt idcirco inepti, inſulſi, balbutientes, blaterantes? His enim eos, aliiſque ejuſdem monetæ, elogiis paſſim exornat: Barneſium præcipuè; qui ab eo indignis

indignis modis vapulat: Barneſium, Virum (quicquid de illo cæteroquin ſtatuendum ſit) certè peritiſſimum Linguæ Græcæ; ejuſque in celeberrima Academia Cantabrigienſi Profeſſorem Regium. Erat quidem, ſi huic homini credas, Græcarum literarum rudis, imò penè ignarus: ſed ad Orbem literatum provoco, & Homerum atque Euripidem Barneſianum teſtor. Sed ea præ cæteris miror, quæ, tum in Præfatione, tum in Notis, de *Brevitate* ſua jactat. Quis prolixus cenſendus eſt, ſi ille ſit brevis? Libellus hic noſter in Duodecimo (quod aiunt) ſi cum illius Volumine in Quarto conferatur, molis eſt perexiguæ: Aliquammulta tamen continet Fragmenta prolixiora, & Poematia ſatis concinna incertæ fidei (præter Sapphûs Odaria) quæ ab illo omittuntur. Noſtræ Notæ illius Lucubrationum partem quartam vix æquant. Auſim tamen, Lector, ſpondere tibi, hìc eſſe multum in parvo: Anne illic parvum in multo? Id à me dictum nolo. Nihil

certè à nobis prætermiſſum eſt, quod vel minimum in ſe habeat difficultatis. Quod autem ait Vir doctus de Nugis & Ineptiis, & Commentis hominum minùs doctorum, [addo ego, vel verbis, & rebus nihil nimis abundantium] quæ negligi debent, & Animadverſionibus criticis non ſunt digna, mihi admodum allubeſcit. Non dico me eâ de cauſâ multa ab ipſo ſcripta ſcientem præteriiſſe; ſed hoc dico, & verbum non amplius addam:

Turpe eſt difficiles habere nugas;
Et ſtultus labor eſt ineptiarum.

EXCERPTA

EXCERPTA QUÆDAM DE VITA ANACREONTIS.

EX Teo erat oriundus; quæ Urbs & Portus Ioniæ. Parentibus incertis; ſed, uti ex multis indiciis & teſtimoniis conſtat, nobilibus. Natus eſt, ut videtur, juxta Olympiadis LV. annum ſecundum; quo ferè tempore Cyrus ille magnus regnare cœpit: Romæ U. C. CXCIV. Captivitatis Judaicæ XLII. De Forma ejus licet ex Nummis & Imaginibus hodienum extantibus conjicere quòd vultûs erat amabilis; cui cum ſummâ elegantiâ gravitas decora mixta inerat. Polycrati Sami, & Hipparcho Athenienſium, Tyranno, in deliciis, & à conſiliis erat; ab iiſque maximis muneribus

magnificentiſſimè donatus. Dictus eſt à ſapientiſſimo Socrate σοφὸς, ſapiens: ab Athenæo νήφων, καὶ ἀγαθὸς, ſobrius, & probus. Scripſit quamplurima; quæ interciderunt penè omnia. Apud Veteres, & vivus, & mortuus, in magnâ æſtimatione ſemper habitus eſt; & multis Statuis, ac Nummis cohoneſtatus. Ad ſeram uſque ſenectutem duravit; ad octogeſimum nempe quintum ætatis annum. Interiit autem etiam tum, non ſenio confectus; ſed acino uvæ paſſæ ſtrangulatus.

ΑΝΑΚΡΕΌΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII

CARMINA

Numeris Elegiacis paraphraſticè donata.

ANA-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ΩΔΗ Α'.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·
Ἡ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.

Ἥμεψα

I.

Ver. 1. Θέλω &c.] Duo ſunt præcipuè metri genera, quibus utitur Anacreon: quorum unum hæc Ode exhibet,

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας·

alterum in tertia primùm occurrit,

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις·

Dico *præcipuè:* nonnullis enim Odis quædam quaſi anomala inſeruntur carmina; nonnullæ, quoad metrum, mixti ſunt generis. Scanſionis, quam vocant, non una, ſed multiplex eſt ratio. Menſuretur e. g. verſus iſte Horatianus,

Mæcenas atavis edite regibus;

fieri poteſt, vel hoc modo: *Mæcenas* | Moloſs. | *atavis* | Anapæſt. | *edite* | Dact. | *regibus* | Dact. | vel hoc, *Mæce* | Spond. | *nas ata* | Dact. | *vis* | Catalect. | *edite regibus* | Duo Dact. ut ſuprà. Eſt etiam tertius, iſque peſſimus, modus; quem vide apud Interpretem Horatii in uſum Delphini. Similiter primum hunc Anacreontis verſiculum omneſque ejuſdem menſuræ,

ANACREONTIS TEII CARMINA.

ODE I.

In Lyram.

ATridas geminos, Thebanaque dicere bella
Me juvat, ac tenui magna movere lyrâ.
Illa negat; sævosque duces, Martemque sonantem
Respuit: & nervis unicus hæret amor.

Mutavi

mensuræ, vel sic metiri potes, Θιλω | Iamb. | λιγειω | Iamb. | Ατρειδας | Bacch. vel sic, Duo Iambi, ut anteà; Ατρει | Iamb. | δας | Catalect. | Observandum autem primam sedem indifferenter occupare vel Iambum, vel Spondæum. Θιλω | Και την | Μουσ | Καγω | &c. Alterum, de quo locutus sum, Anacreonticum metri genus Od. III. &c. mensuratur vel hoc modo; Μισο | Pyrrich. | νυκτι | Troch. | οις ποθ' | Troch. | ωραις | Spond. | Vel hoc; Μισονυκτ' | Anapæst. | τιοις | Iamb. | ποθ' ω | Iamb. | ραις | Catalect. | vel ποθ' ωραις | Baech. | Sed prior modus, Trochaicus videlicet, multò potior: de quo itidem observandum, ultimum pedem nunc esse Spondæum, nunc Trochæum. Hisce in rebus, quæ ad metrum spectant scilicet, multus est Barnesius, imò nimius; nec tamen semper accuratus.

V. 3. Ἡ.] Γρ. ἀ. Hìc, sicut

Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἤδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀνεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

ΩΔΗ Β'.

Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δὲ ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέταγγας,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.

Γυναιξὶν

ficut & aliis in locis, (quod ſemel monuiſſe ſufficiat) Doricam dialectum, quam aliæ habent Editiones, in Ionicam mutat Barneſius; cui ego aſſentior. Quia Dorica mihi gratæ ſit licet, & perquam elegans; Ionica tamen Anacreonti, utpote ex Ionia oriundo, magis convenit: eumque iſtâ dialecto ut plurimùm uti, etiam ex iis codicibus conſtat, in quibus, ſecundùm eorum editores, nonnunquam Δωριάζει.

JI.

Mutavi nuper totam; nova fila protervæ
Affixi; & penitus jam lyra facta nova eſt.
Protinus Herculeos cœpi cantare labores,
Lernæamque hydram, Tartareumque canem.
Illa procax contrà teneros ludebat amores;
Et dedit imbelles mollior aura modos.
Heroes valeant, & ferri diſſonus horror:
Solus amor noſtræ dat ſua jura lyræ.

ODE II.

In Fœminas.

FOrtia belligerum defendunt cornua taurum;
Munit equi validos ungula dura pedes.
Exors pugnandi, præſtat lepus alite curſu;
Armato ſævis dentibus ore, leo.
Dat pinnas piſci natura, alaſque volucri;
Queis ſecat hæc auras, queis ſecat ille lacus.
Dat ſapere, alma, viris, & mentis dona; nec inde
Fœmineo

II.

V. 1. Κέρατα.] Penultima vocis κέρατα producitur etiam ab Orpheo apud Proclum hoc verſu,

Ταύρια ἀμφοτέρωθι δύω κρύσια κέρατα.

Baxt. Notandum verò quòd rectè producatur, quandoquidem per contractum ex κεράατα fiat. Aliàs eſt κέρας, τοῦ κέρατος, mediâ brevi; vel κέραος κερῶς. *Barneſ.*

V. 7. Φρόνημα.] Volunt Baxterus & Barneſius per φρόνημα hìc intelligi virtutem bellicam tantùm. Sed parum

Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἀϖασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἀϖάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
Καὶ ϖῦρ, καλή τις οὖσα.

ΩΔΗ Γ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ϖοθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα ϖάντα
Κέαται, κόϖῳ δαμέντα·
Τότ' Ἔρως, ἐπισταθείς, μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.

Τίς

parum valent argumenta ab iis allegata. Quid, ſi homines interdum vincunt leones? Leones nihilominùs interdum vincunt homines. Quid, ſi de fœminis infrà loquens dicit poeta, Ἀντ' ἀσπίδων &c. Num exinde ſequitur, viros prudentiâ non valere? perque eam à fœminis maximè non diſtingui? Quod dicit idem Barneſius, φρόνησιν potiùs quàm φρόνημα *prudentiam* ſonare, nihil eſt: Certè enim φρόνημα æquè ſonat prudentiam, ac fortitudinem. Directè, & ſenſu maximè proprio, cogitationem ſignificat. Cogitatio autem prudentiam non minùs includit, quàm fortitudinem; imò magis. Fateor interim virtutem bellicam hic non excludi: Qua de cauſa in verſionem meam ſapientiam

Fœmineo generi quod tribuatur habet.
Quid datur ergo illi? pro telo, atque omnibus armis,
Pro galea, & jaculo, forma, decenſque nitor.
Formæ enſes cedunt, rigidique potentia ferri,
Tortaque ab herois bellica flamma manu.

ODE III.

In Cupidinem.

NOX erat intempeſta; pigri cùm plauſtra Boötæ
Radens, per gelidum volvitur Urſa polum;

Dulcis ubi feſſos mortales ſomnus habebat,
Reclineſque toro preſſit amica quies:
Ecce venit, ſtratus cùm membra ſopore jacerem,
Clauſaque, ſollicitans, oſtia pulſat Amor.

Quis

tiam ſolam non tranſtuli (eam licet ſpecialiùs) ſed mentis etiam dona generaliter ſumpta.

V. 8. Γυναιξὶν &c.] Non habuit [*inde*; ſcilicet è ſapientiæ theſauris, quos omnes in viros prodegerat, quod daret] fœminis. Iſta proculdubiò recta eſt interpretatio hujus verſiculi. Non, ut alii volunt; 'Nihil habuit omnino quod 'fœminis daret.' Quid enim? Eſtne forma, quam ſuper omnia naturæ dona efferre poetæ hìc propoſitum eſt, purum nihil, illo judice?

V. 10. Ἁπαστῶν.] Scribit Barneſius ἀπασίων: multiſque aliis in locis Dialectum communem in Ionicam mutat. e. g. Ode proximè ſequenti, v. 3. pro Βοιώτῳ ſcribit Βοιώτιῳ. Elegantior certè iſta lectio, magis Poetica, & Anacreontica.

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει,
Κατὰ μεῦ σχίσας ὀνείρους;
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν
Ἔσορῶ, φέρουσα τόξον,
Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰστίην καθίσσας,

Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,

Sed cùm omnibus codicibus tam MSS. quàm impreſſis adverſetur, (nullam enim auctoritatem præ ſe fert Barneſius) nec in ſe ſit ullo modo neceſſaria; nihil muto. Ionici quidem ſunt Homerus, Anacreon, alii: ſed non ſemper; neque à communi dialecto abhorrent.

III.

V. 9 Κατὰ μεῦ σχίσας &c.] Γρ. σχίζεις. Sed obſtat metrum. Quo ſalvo quidem legitur σχίσεις. Sed omnino legendum σχίσας. Eſt autem Tmeſis: Κατα-σχίσας μεῦ &c. Cujus figuræ plura ſunt exempla apud Anacreontem. Vide hujuſce ipſius Odes ver. 15, 29.

V. 13. Πεπλάνημαι.] Vertunt Baxterus & Barneſius, *erravi*. Malè admodum. Sape

Φέρε

Quis tam ſerò fores? dixi: quis rumpit iniquus
Non tempeſtivis ſomnia grata ſonis?
Ille, Reclude, inquit, lacrymans, & mitte moveri;
Sum ſine luce vagans, obrutus imbre, puer.

Motus ego precibus ſurgo, accendoque lucernam;
Fidus & à portis mox removetur obex.
Alatum vidi puerum; cui corneus arcus,
Et pharetræ ex humero læve pependit ebur.

Sub tectum ducebam, & ad interiora penatum;
Et tepido admovi frigida membra foco.
Mollibus expreſſi nocturnum è crinibus imbrem;
Et fovi manibus terque quaterque manus.

Jam corpus firmare vigor, jam frigus abire,
Membra animare novus jam rediviva calor:
Exploremus,

Sæpe uſurpatur Præteritum pro Præſenti; vel potiùs, cum continuatione Præſentis. Quod cùm fit, reddendum eſt Latinè per Præſens ſolummodo. Ita ἵστηκα ſto; atque id genus plurima. Vide Iliad. I. 37. —ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.

V. 17. Φέρονλα.] Convenit ſenſu; licet non Grammaticè. Cujus rei innumera ſunt, tam apud Latinos, quàm apud Græcos, exempla. Βρέφος quidem neutrum eſt; ſed maſculus eſt de quo fit ſermo. Ita Homerus, φίλε τέκνον &c. Perperam igitur legunt Stephanus, aliique, φέρον δέ. Particulæ autem μὲν verſu præcedenti Apodoſis eſt δὲ v. 19 ſi Barneſio credimus. Me quidem judice, talis Apodoſis neceſſaria non eſt.

V. 23. Μεθῆκε,] Vel *illam*

Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,

Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐσι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ΩΔΗ Δ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας, θέλω προπίειν.
Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διηκονείτω.
Τοξοχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθείς·
Ὀλίγη δὲ νεισόμεσθα Κόνις,

lum dimisit, vel *se remisit*. Vel neutraliter accipitur; *cessavit*.

V. 25. Εἴ τι] Gr. ἐστί. nullo sensu. Melius ἐς τί, *in quantum*. Sed optima lectio, εἴ τι, *si quid*, vel *si aliquatenus* læditur.

V. 28. Μέσον.] Subaud. κατά.

VI.

V. 3. Στορέσας.] *Me sternens*; i. e. stratus. Innumera sunt ejusmodi exempla

Exploremus, ait, madefactum, ſubdolus, arcum;
Num nervus pluviâ langueat udus aquâ.

Dixerat hæc, arcum tendens; miſſaque ſagittâ
Me ferit, & medium vulnerat uſque jecur.
Deinde mihi, ſaltu gaudens, riſuque maligno,
Mordaci ingratos ingerit ore jocos.
Hoſpes, ait, mecum lætare; en! omnia tuta:
Haud nervus pluviâ læditur udus aquâ:
At te (proh pudor & ſcelus!) improba læſit arundo;
' Quàm vellem hoſpitii non violâſſe fidem!

ODE IV.

In Seipſum.

HIC virgulta ſuper teneræ redolentia myrti
Stratus, ubi loti ſpirat amœnus odor;
Hìc potare lubet: nodo religetur amictum,
Et mihi ſuccinctus vina miniſtret Amor.

Nam celeri annorum curſu cita volvitur ætas
Omnibus, ut rapido volvitur orbe rota.
Exiguum in cinerem contracta jacebimus omnes
Corpora

empla apud Græcos, & Latinos. Subaud. ἱμαντόν.

V. 5. Παπύρῳ.] Papyro Ægyptiacâ apud veteres ligabantur ſervorum veſtes. Ita Juvenalis——

Succinctus patriâ quondam, Criſpine, papyro.
Sat. IV. 24.

V. 6. Διηκονείτω.] Ita rectè Barneſius. Ionicè, pro διακονείτω: quod non eſt metricum hoc loco

Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πεῖν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν,
Ὑπὸ νεῤῥέων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ΩΔΗ Ε'.

Εἰς Ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κρατάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

Ῥόδον,

V. 16. Πεῖν, Ἔρως, ἐκεῖ &c.] Sic ſe habet hic verſiculus in omnibus Editionibus, præter Baxterianam. Ille reſtituit Πεῖν, ἐρῶ σε, δεῖ &c. quia ſcilicet, *inaniter & inutiliter Poeta Amorem compellat*. Sed quorſum hoc? Elegans ſanè eſt ad Amorem juxtà miniſtrantem Apoſtrophe. Præterea hiſce verbis ἐρῶ σε, quem compellat Poeta? Certè aut Cupidinem, aut neminem; nam præter illum adeſt nemo. Imò verò quid ſibi vult iſtud ἐρῶ σε? Vertit ipſe Baxterus, *obſecro te*. Atqui talem interpretationem verba non ferunt; ἐρέω, vel ἐρῶ, *interrogo, dico, dicam*, non *obſecro*. Quin & iſtud, "*obſecro te*, "diſſipare volo" &c. communi ſenſu planè caret. Adde quod πρὸν δεῖ (pro πρὸν δεῖν, vel πρὶν ἢ δεῖ) minùs ſonat Græcè. Illud autem ἐκεῖ, juxta noſtram lectionem, vel non redundat, vel redundat

Corpora, & in nigris oſſa ſoluta rogis.
Quid gelidum ditas fragranti marmor amomo?
Imbuis & tepido frigida buſta mero?
Nil ego defunctus cupio; date pocula vivo;
Et vivi innumero cingite flore caput.
Unguento canos jam nunc perfundite crines;
Jam foveat lætum dulcis amica ſenem.
Ante per Elyſios quàm me mors miſerit agros;
Cura, ad Lethæas tu prior ibis aquas.

ODE V.

In Roſam.

FErte roſam Veneris, ſpumantique addite Baccho;
Vividaque extremo floreat illa ſcypho.
Illâ felici foliorum innectite crines;
Omni ex ore fluat riſus; in omne, merum.

redundat eleganter: *Illuc*, [videlicet] *ad choreas* &c.

V. 17. Ὑπὸ.] Valet *ad*, hìc loci; ſic Latinè *fugit umbras*, &.

V.

V. 2. Μίξωμεν Διονύσῳ.] Dixi ſuprà, quibuſdam Odis nonnulla quaſi anomala inſeri carmina. En primum exemplum. Legit Baxterus Ἀναμίξωμεν: ſed neque ſic ad regulam reducitur verſiculus; imò à regula recedit longiùs. "Notandum (ait Barneſius) multos eſſe pedes commutatorios, vel ἰσοδυναμους, "quos inter ſe mutare, & "hunc illius loco ponere, "pro lubitu ſolent poetæ; "quales præcipuè ſunt "ſpondæus, dactylus, anapæſtus, &c. & ex altera "parte tribachys, iambus, "trochæus &c. Eſt autem "hìc verſus Pherecratius, "ut etiam Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος."

V. 5. Πίνωμεν &c.] Eſt

Illa

&

Ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος·
Ῥόδον, ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα, καὶ θεοῖσι τερπνά·

Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσσω
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Ω Δ Η

& hìc verſus irregularis. Qui plura velit, Barneſium adeat; tranſcripto non opus eſt. Legit autem ille πίνομεν. Malè: Non enim convenit cum μίξωμεν ſuprà.

V. 10. Καλοῖς ἰούλοις.] Malim legere καλοὺς ἰούλους. Subaud. κατά.

V. 12. Λυρίσσω.] Barneſium ſequor hìc, & ubique in ſimilibus, duplicem σσ ſcribendo metri cauſâ.

V. 13, 14, 15.] Irregulares ſunt & hi tres verſus. Rectè ſe habebit primus, ſi pro Διονυσε legas Λυαῖε, quod quidem ego lectum velim. Reliquos duos quod attinet, alioſque apud Anacreontem plures, qui ad neutrum eorum, quæ ſuprà memoravimus, metri genera reduci poſſunt; ex iis nonnulli eodem conſtant ſyllabarum numero, quo regulares; pedis tantùm unius, aut alterius ratione differunt. Ut hi ipſi quos præ manibus nunc habemus.

Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις.

Κούρης, Spondæus pro Trochæo. Βαθυ- Pyrrichius pro Trochæo. Στεφα- Pyrrich. itidem pro Troch. Interdum

Illa rubens cunctis prælucet honoribus horti,
Vernæ prima Deæ gloria, primus amor.
Illa comas caliceſque ornat jucunda Deorum,
Dum læta æthereus proluit ora liquor.
Ipſe inter Charites ſuetus ſaltare Cupido
Tempora maternis cingit odora roſis.

Ergo meo roſeam capiti da, Bacche, corollam;
Et feriam graciles ad tua templa fides:
Ipſe coronatus ſaltabo; nec minùs alto
Æquabit choreas pulchra puella ſinu.

ODE

terdum etiam ponitur Iambus pro Trochæo, &c. Per hos totius Odes harmoniæ parum detrahitur. Nonnulli autem differunt etiam ſyllabarum numero. Ut Verſus ſecundus hujus Odes, Verſus etiam decimus tertius; de quibus ſuprà: quorum alter mutilus eſt, alter redundat. Quod ubi unâ in Ode frequentiùs accidit; fruſtra ſudant Interpretes ut numeros ſibi invicem omnes concilient: Eſt Ode generis, quoad metrum, prorſus mixti. Obſervandum tantummodò, quoſdam videri inæquales qui reverà non ſunt: e. g. Odes proximè ſequentis ultimus,

Κῶμον μίτεισι χαίεων.

Spondæus valet Anapæſtus; eſtque efferendum, ac ſi eſſet Κόομον. E contrà Anapæſtus interdum pro Spondæo: Ut apud Virg.

Fluviorum rex Eridanus.

Monendum denique, verſus iſtos ſuprà citatos Μετὰ κούρης &c. Ῥοδίνοισι, &c. alioſque ejuſdem monetæ apud Anacreontem multos, appellari à Barneſio Ionicos ἀπ' ἐλάσσονος. Conſtant autem (iſte enim alius eſt ſcanſionis

Ω Δ Η ς'.

Εἰς Συμπόσιον.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες
Μεθύομεν ἀβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα,
Κατακίσσοισι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,

Χλιδανόσφυρος

scansionis modus; est etiam alius, quem vide apud Barnesium) Anapæsto, Dactylo, & Spondæo. Μετα κου | ρης βαθυ | κολπου. Sed potior est illa mensurandi ratio quam suprà memoravi, & magis Anacreontica.

VI.

Εἰς Συμπόσιον.] Titulus fuit, Εἰς τὸ αὐτὸ. Quem spurium esse puto; quia Rosæ in hâc Ode semel tantùm fit mentio: nihil autem reperitur quod ad ejus laudem conferat. Describitur tantummodò Convivium quoddam, sive Compotatio. Hæc ego ad locum, multis annis ante editum à Barnesio Anacreontem. Inscribit ille Κῶμος, vertitque *Festivitas amatoria*. Sed cùm nullam obtendat auctoritatem, factum meum non muto.

V. 1. Στεφάνους &c.] De metro dictum est satis. Ad hunc versum (est autem Ionicus &c. juxta Barnesium, ut suprà) alioque minùs regulares applicentur quæ jam adnotavimus. Odi Cramben repetitam.

V. 3. Μεθύομεν] Γρ. Μεθύωμεν. Minus rectè. Per totam enim Oden non hortatur ad convivandum, sed convivandi modum describit.

V. 5. Κατακίσσοισι βρέμοντας.] Stephano, Fabro, Barnesio assentiens lego uno verbo, κατακίσσοισι, non cum Baxtero & aliis, κατὰ κισσοῖσι

ODE VI.

In Convivium.

LUdimus ingenuo plena inter pocula riſu,
Purpureis vincti tempora rubra roſis.

Jamque gerens thyrſos hederâ intexente ſonantes,
Et teneros fingens culta puella pedes,

Ad

κισσοῖσι per tmeſin; & ſic expono. " Ferens thyrſos " hederaceis frondibus fre- " mentes, i. e. crepitantes, " ſonantes." Nam κατάκισσος valet κίσσινος. Πλόκαμος autem non tantùm pro crinibus humanis intortis, ſed pro foliis, ac frondibus uſurpari poteſt. Quid enim frequentius apud Poetas, quàm arborum comæ? Stephanus verò iſti vocabulo κατακίσσοισι diverſum tribuit ſenſum: κατακίσσοισι, inquit, i. e. κίσσῳ κεκαλυμμένοις: atque exinde conſtat, ipſum per πλοκάμους capillos puellæ intellexiſſe, & cenſuiſſe ſententiam ſic eſſe efferendam: " Puella ferens frementes " thyrſos in cincinnis ſuis " hederâ tectis." Quid autem? Num thyrſos capillis gerebant? Hoc Baxterus, à Stephani mente parum recedens, ſolvit dicendo *thyrſos* pro hederaceis coronis hyperbolicè uſurpari. Atqui hoc valdè eſt durum, nec per Hyperbolen ipſam excuſandum. Pro βρίμοντας ſcribit Barneſius βρύοντας, & " ego (inquit) hanc " vocem primus reſtituo, " miratus neminem ante " me id feciſſe; cùm βρί- " μοντας fuerit vox omni- " bus ſuſpecta." Sed quâ de cauſâ ſit ſuſpecta non docet. Profectò vox eſt elegantiſſima; fremitum, i. e. ſtrepitum frondium & corymborum crepitantium exprimens: βρύοντας autem, i. e. plenos, nil poeticum ſapit.

V. 7.

Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἀβροχαίτης δ' ἅμα κοῦρος,
Στομάτων ἡδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
Προχέει λιγεῖαν ὀμφήν·
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
Μετὰ τῆς καλῆς Κυρήθης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

ΩΔΗ Ζ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Ταχινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζοντ'
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.

Διὰ

V. 7. Χλιδανόσφυρος.] Quid ſibi voluerit Baxterus neſcio, χλιδανόσφυρος Latinè reddens *tepida malleolos:* Cùm χλίδανος ſit *delicatus*, non *tepidus*.

V. 10. Πηκτίδων.] Elias Andreas *pectidas* inſtrumenta chordis ſonantia eſſe exiſtimavit; ut conſtat ex ipſius verſione, *Simul & fides retentat:* Quocum etiam ſentit *Dacieria*. Verſus autem Anacreonticus Προχέει λιγεῖαν ὀμφὴν [hujuſmodi muſicæ non convenire videtur. Puto igitur πηκτίδα fuiſſe *fiſtulam* (quam etiam *compactam* vocat Virgilius) vel aliud quoddam inſtrumentum ore inflatum: quod pro certo habet Baxterus; cùm per Στόματα ἡδὺ πνέοντα intelligat *orificia*, ſeu *foramina pectidis*. Quæ opinio à vero forſan non aberrat. Ego tamen potiùs arbitror pluralem pro ſingulari

Ad citharam ſaltat: Juvenis, cui ſpiritus oris
Fragrat, & exornat cui coma pulchra caput,

Dulcè ſonat blandæ per rara foramina buxi,
Et grato tenues ſpirat ab ore modos.
Bacchus adeſt, flavoque decorus crine Cupido;
Advenit & Paphiæ forma venuſta Deæ.

Hi ſenibus lepidi convivia grata frequentant,
Et mortale bibunt numina læta merum.

ODE VII.

In Amorem.

ME ſecum, feriens hyacintho terga, Cupido
Multa reluctantem flectere juſſit iter.

Tum

ſingulari poni, & *os juvenis ſuavem halitum ſpirantis* intelligi. Utrumque in verſione retinui.

V. 10, 11. ἀθύρων Πρεσχέει.] Γρ. ἀθύρει Πρεσχέων. Prior lectio magis placet.

VII.

Ver. 1. Ὑακινθίνῃ.] Miror Baxterum, & Barneſium ſcripſiſſe ὑακινθίνῃ: cum ἐάσδος ſit omninò generis fœminini.

V. 2. βαδίζοντ'.] Ità rectiſſimè ſcribit Barneſius pro βαδίζων: quod nullum conficiebat ſenſum. " Et nè " quid diſſimulem, (inquit) " ita manu ſuâ notârat D. " Heinſius." Patitur autem eliſionem ultima litera vocis βαδίζοντα à voce ſequenti verſu proximo; quod uſitatum apud Poetas, tam Latinos, quàm Græcos. Ad ſenſum verò quod ſpectat; erat cur Anacreon *difficultèr incederet*, quia *invitus inceſſit, & coactus*. At nil tale ad Cupidinem referri poteſt;

Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
Ξυλόχων τε καὶ φαραγγων,
Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.
Καρδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἀν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως, μέτωπα σείων
Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

ΩΔΗ Η'.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος λυαίῳ,

Ἐδόκουν

test; *Cogit* ille (Anacreontem scilicet) non *cogitur*. Ait *Dacieria*, conjungendum esse χαλεπῶς cum ἰκέλευσε versu sequenti. Sed illud durius: ac præterea frigidum & jejunum erit βαδίζων simpliciter positum, & adverbio destitutum.

V. 4. ὀξέων.] Verum est quidem ὀξὺς interdum significare *velox*: Sed quoniam plerumque significat *acutus*, ὠκὺς semper *velox*; forsan legendum levissimâ mutatione ὠκέων.

V. 7. Καρδίη.] Pro ψυχὴ ponitur. *Anima ad nares usque ascendebat*; i. e. animam acturus eram.

V. 9. σείων.] Quia refrigeratione, & ventulo ab alis concussis facto, *commota* est, & quasi *concussa* facies. Cupido autem faciem Anacreontis tangens alis, & refrigerans

Tum me, per ſilvas properantem, amneſque, & acutis
Aſpera dumetis ſaxa, momordit hydrus.

Protinus extremis tremuit mea vita labellis;
Et foret extinctus, Bacche, poeta tuus:
Ni ſanâſſet Amor. Vultum mihi mollibus alis
Verrit, & ægra, fovens, ventilat ora puer.
Tunc ille, increpitans, Tu non potes, inquit, amare:
Scilicet haud iſtâ vivere lege placet.

ODE VIII.

In Somnium ſuum.

NUper purpureo relevabam membra tapete,
Feſſa die, & multo languida membra mero;
Ecce omnes, media de nocte, imitantia formas
Ludebant animum ſomnia vana meum.

Cum

frigerans, ſanavit eum, animamque fugientem revocavit.

V. 11. γὰῤ.] *Tu* enim *non potes amare.* i. e. Te ſerpens ideo pupugit, quòd mihi non obtemperaveris. Malum fers; *non enim potes* &c. Vel dicitur γὰῤ ſignatè, & cum idiomaticâ quâdam elegantiâ; pro *videlicet, ut videtur* &c. *Tu* ſcilicet *non potes amare*; Amori licet vitam nunc debeas. Dicitur etiam *non potes* ſcopticè & jocosè, pro *non vis.* Ita apud nos Anglos, *You can't, you could not,* &c. i. e. *You won't, you would not.*

VIII.

V. 3. Γεγανυμένος.] Γρ. γεγανωμένος. Utrumque uſurpatur. Reddit Baxterus participium hoc *nitidus factus:* at multò meliùs redditur *exhilaratus & lætificatus.* Significat quidem γάνος interdum *nitorem*; plerumque verò *lætitiam.*

Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμου ὠκὺν ἐκλανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἀπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι

Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.

Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ΩΔΗ Θ'.

Εἰς Περιστεράν.

Ἔρασμίη πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασσαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ἐπ' ἤερος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τί δ' ἐστί σοι μέλημα;

Ἀνακρέων

titiam. Bacchus autem *exhilarat* magis quàm *nitidos facit.*

V. 8. Ἀπαλώτεροι &c.] *Pueri molliores* (ipso) *Bacche*; qui & ipse est puer. *Tu puer æternus.* Ovid. Met. Lib. IV. 8.

V. 11. Διὰ.] Scribit Barnesius δ' αὖ. Rectiùs forsan:

Cum grege fœmineo celeres ſum extendere curſus,
Et pedibus ſummis ſtringere viſus humum.

Mollior hìc Baccho puerorum fudit acutos
In me, has ob pulchras, turba proterva jocos.

Illis ut bilem ſimul invidiamque moverem,
Conabar tenero baſia ferre choro.
Baſia fixurum volucres fugere puellæ,
Et ſomno excuſſum liquit amœna quies.
Rurſus claudo oculos, rurſus dormire paratus,
Ut tam grata novus det ſimulachra ſopor.

ODE IX.

In Columbam.

REmigio alarum quò tendis, amanda volucris?
Unde venis? aut quem, blanda columba, petis?
Unguentum ſtillans, ſpirantique humida nardo,
Per cœli vacuum quò leve radis iter?

Per

ſan: quamvis φ in φιλῆσαι ectaticum ſit, i. e. producat præcedentem ſyllabam.

IX.

V. 3. Τετουτων.] Γρ. τοσοῦτον.

V. 6. Τί δ' ἐστί σοι μίλημα;] Ità rectè Stephanus; & confirmat ex illo Theocriti Idyll. xiv. 2. τί δέ τοι

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διηκονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μεν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ.
Πιεῖν δὲ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.

Πιοῦσα

τοι τὸ μέλημα; *Quænam tibi cura eſt?* Al. Τίς ἐστί σοι μελητών; Al. Τί δ' ἐστί σοι; μέλει δέ. Al. Τίς ἐστί σοι; μέλει δέ. *Quid eſt tibi* (negotii?) *Quis eſt tibi* (dominus?) *curæ eſt autem* (mihi hoc ſcire.) Al. τίς ἐστι; σοὶ μέλει δέ; Senſu pravo, & penè nullo.

V. 11.

Per liquidas Vates miſit me Teïus auras,
Ut pulchrum ad puerum ſuavia juſſa feram.
Scilicet ad carum ipſius fero juſſa Bathyllum,
Qui regit, & cunctos ad ſua vinc'la trahit.
Exiguo Cytherea Venus me vendidit hymno;

Et Lyrico tandem fio miniſtra Seni.

Quæque meo, ut cernis, nunc hæret pendula collo,
Venit ab illius miſſa tabella manu.
Ille mihi ſeſe ſpondet mea jura daturum,
Libera cognatas ut vager inter aves.
Aſt ego, dimittat licet, haud ingrata relinquam
Dulce miniſterium, juraque mitis heri.
Aſpera quid prodeſt circumvolitare rubeta,
Raraque ſilveſtres quærere mora cibos?
Quid prodeſt nudo mœrere in culmine montis,
Arvaque jejunis ſollicitare ſonis?
Cùm nunc pane manu direpto paſcar herili,

Jucundumque bibam, quod bibit ipſe, merum.

Quas

V. 11. Μ' ἤ.] Ità rectè Faber, & Barneſius. Γρ. μι: ſed obſtat metrum.

V. 15. Ὀρᾶς.] Sic Stephanus, quem hìc ſequor. Alii οἵας, qualeſcunque. Non malè.

Ver. 21. Πίτασθαι.] Γρ. πίτισθαι.

V. 30.

Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πλεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτοῦ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ΩΔΗ Ι'.

Εἰς Ἔρωτα Κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δὲ οἱ παραστὰς
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ὁ δ'

Ver. 30, 32. Χορεύσω, συγκαλύψω.] Malim legere, χορεύω, συγκαλύπτω. Quorsum enim hìc se ingerit futurum tempus? cùm de præsenti omnis sit sermo. Præterea in præsenti sunt reliqua verba hic usurpata; ἔδω, δίδωσι, πρυπίνει, καθεύδω. Pro ἂν verò v. 30. malim legere αὖ.

V. 31. Ἐμοῖσι.] Cùm anteà, redundante metro, ridiculè legeretur Ἀνακρέοντα, restituit Stephanus ἐμοῖσι.

V. 33. Αὐτοῦ.] Cæteræ editiones habent αὐτῷ. Ego scripsi ἀὐτοῦ: Tum quia quatuor verba immediatè conjuncta & in ω definentia (præsertim cùm tria definant in τῷ—αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ) aures lædunt; tùm quia melior

Quas poſſum duco tandem bene pota choreas;
Pennarum domini mox tegit umbra caput.

Deinde ſuper vatis citharam labefacta recumbo;
Atque illic facili feſſa ſopore fruor.
Quid verò? Corvo ſum facta loquacior ipſo:
Omnia habes de me; cunctaque doctus, abi.

ODE X.

In Cupidinem ex cera confectum.

IN trivio ſedit quidam; juxtaque ſedentem
Propoſitus venum cereus hæſit Amor.
Effictum ſpeculabar opus; juvenique propinquans,
Quanti, inquam, Idalius conſtat, amice, Puer?

Ille,

melior eſt ſenſus, ſi legatur *ſuper ipſius* (Anacreontis ſcilicet) *barbito* &c. quàm *ſuper ipſo barbito.* Probant præterea Stephanus & Barneſius hanc lectionem. Verſu proximè ſequenti pro τῷ lege potiùs τῶ.

V. 37. Καὶ] Scribit Baxterus τῆς. Abſurdè: καὶ eſt emphaticum, & vim addit verbo ſequenti.

X.

Ver. 4. Σοὶ.] Græcè dicitur πρίασθαί τινι, quemadmodum πρίασθαι παρὰ τίνος. Ità Ariſtophanes non ſemel. *Fab.* Particula σοὶ παρέλκει, & lepôris causâ additur. *Baxt.* Uterque non malè. Sed priori potiùs aſſentior.

V. 5. Τευχθὲν.] Γρ. τυχθὲν.

V. 8.

Ὁ δ' εἶπε Δωριάζων,
Λαβ' αὐτὸν ὁππόσου λῆς.
Ὅμως δ' ἴν' ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας·
Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικῆν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
Δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ΩΔΗ ΙΑ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας

V. 8. Ὅμως δ' ἴν' ἐκμάθῃς πᾶν.] Al. ὥμως δ' ἄν &c. nullo ſenſu. Al. ὅπως δ' ἂν &c. Bene admodùm. Sed primam lectionem potiùs amplector. Nugantur, qui pro πᾶν legunt νίν.

V. 9, 10, 11. Κηροτέχνας—συνοικῆν—παντορέκτα. Omnino Dorica ſint neceſſe eſt; quia loquitur Δωριάζων. *Barn.*

V. 10. Συνοικῆν.] Propriè dicitur pro συγκαθεύδειν, ait Baxterus. At certè nil tale innuit vocis etymon; *cohabitare* ſignificat, non *unà dormire*.

V. 15, 16. Εἰ δὲ μὴ, σὺ &c.] Ex eo quod dicitur apud *Virgilium* Ecl. viii. 80, 81.

Limus

Ille, ſonis, contrà, quos edit Dorica lingua,
Quantivis vendam, & vera fatebor, ait.
Has mihi non mos eſt è cera ducere formas;
Nec levis hic noſtrâ fingitur arte Deus.
At ſocium hoſpitii nolo perferre Puellum,
Qui cuncta æternùm non ſatiandus avet.
Ergo libens unam, dixi, volo ſolvere drachmam;
Et mecum poſthac dormiet emptus Amor.
At laſcive, tuis ni poſthac arſero flammis,
Ardebis flammis ipſe, Cupido, meis.

ODE XI.

In Seipſum.

VErgis ad occiduos miſerandus, Anacreon, annos,
Nota puellarum turba, ſeneſcis, ait:
Aſpice te in ſpeculis; en! frons tibi glabra relucet,
Et

Limus ut hic dureſcit, & hæc ut cera liqueſcit,
Uno eodemque igni: ſic noſtro Daphnis amore,

infert idem Baxterus, Anacreontem hìc minarì Cupidini magiça tormenta. Ridiculum! nihil iſtiuſmodi vult dicere vox ταχήσῃ, ad quam hæc adnotat Baxterus; nec quidquam magicæ ſignificationis in ſe continet. Dicit tantùm poeta jocularìter, ſe Cupidinem igni traditurum; quo (cereus cùm ſit) liquefiat neceſſe eſt. Concinnâ autem Antitheſi ait, " Vel tu ure " me; vel ego uram te."

XI.

V. 2. Ἀναχρέων.] Certè tum euphoniæ, tum casûs vocativi ratione habitâ, ſcribendum Ἀνάχρεον, habeant licet

Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

ΩΔΗ ΙΒ'.

Εἰς Χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω;
Τί σοι λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;

Τί

licet omnes codices Ἀνακρείων. Sic vetus Poeta Græcus Antipater Sidonius, apud Barnesium p. 348.

Θάλλοι τίλφακόφυμβος, Ἀνάκρειον, ἀμφί σε, κισσός.

Idem alibi p. 354.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρειον, κύκνος Ἰώνων.

V. 6. Ἐγὼ δὲ τὰς &c.] Subaud. κατὰ. "Ego, "comas quod attinet, ne- "scio an sint &c."

V. 10. Τὸ.] Lg. τὰ. Minùs benè.

V. 11.

Et capite à nudo defluit alba coma.
Aſt ego, an à calvo coma vertice fluxerit omnis,
Neſcio; an hybernum jam tegat ulla caput:

Hoc ſcio, me debere ſenem præſentibus uti,
Gaudiaque in toto rapta fovere ſinu;
Quò proprior ſuprema dies accedit, & affert
Lugubrem pompam, funereaſque faces.
Sic ibo Manes Baccho exhilaratus ad imos;
Nec petet Elyſias lætior umbra plagas.

ODE XII.

Ad Hirundinem.

QUâ pœnâ afficiam, volucris, te, garrula; ſomnos
Quæ, tam manè ſtrepens, rumpis, hirundo, meos?
Eripiamne alas, queis, matutina, feneſtram,
Cum ſtrepitu ingrato, ſtridula, radis, avis?
An ſcindam, ut Tereus, tibi linguam, inimica, loquacem?
Atque adimet raucos culter ab ore ſonos?

Cur

V. 11. Ὥσῳ πίλας.] Subaud. μᾶλλον.

XII.

V. 2. Λάλη.] Habet MS. Vat. λαλῦ, σχιλιδών; Bene quidem: cùm ſit λάλος ὁ καὶ ἡ, & λάλη vix reperiatur. Ita *Barn.* ſed utinam docuiſſet nos apud quem Auctorem vox λαλιὺς reperiatur. Scribit ille, κωτίλη, omiſſo præcedente σοι.

V. 6. Τηρεὺς.] Secundùm Anacreontem igitur, non Progne, ſed Philomela, in hirundinem mutata eſt.

Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΩΔΗ ΙΓ΄.

Εἰς Ἑαυτόν.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἠμίθηλυν Ἄτιν
Ἐν οὔρεσιν βοῶντα,
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
Οἱ δὲ, Κλάρου παρ' ὄχθαις,
Δαφνηφόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου,
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΩΔΗ

XIII.

V. 1. Καλὴν.] Καλὴ Grae-

corum, hoc certè in loco, Latinorum *alma* eſt, ut rectè Faber; ait Barneſius. Quibus

Cur à me carum rapis, importuna, Bathyllum;
Dum rapis è noſtro ſomnia grata ſinu?

ODE XIII.

In Seipſum.

SEmivir, ut fama eſt, Cybelen in montibus olim
Ingenti reſonans voce, furebat Atys.

Facundas alius Clarii bibit ebrius undas;

Et furit, infanâ cùm ſaturatur aquâ.

Me dementabit ſuccus generoſior uvæ;
Et cerebrum unguenti vincet anhelus odor.
Immensâ fiam laſcivæ Cypridis amens
Luxurie, & multâ Phyllide plenus ero.
" Demens eſt, qui non ſic vult furere; & bibat ille
" Helleborum, qui me ſanior eſſe cupit.

ODE

Quibus ego aſſentior: malè enim diceretur *formoſa* Cybele, vetula deorum mater.

ΩΔΗ ΙΔ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι·
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προύκαλεῖτο.

Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὁϊστούς,
Ἠσχάλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

ΩΔΗ

XIV.

V. 16. Καρδίης.] Γρ. κραδίης. Sed metrum non convenit.

V. 19. Βαλώμεθ'.] Vatican. MS. (inquit Barnesius) βάλοιμεν.

ODE XIV.

In Amorem.

CEdo, & amare volo; deponas tela Cupido;
Jamque minax bellum ceſſet; amare volo.
Me primò blandus, poſitis & amicior armis,
Lenta pati ipſius vincula ſuaſit Amor.

Lævus ego mentis renui; tum flexilis arcus,
Aureaque illius rapta pharetra manu eſt.
Nec mora, me cunctantem haud æquo Marte laceſſit;
Et prior, huc adſis, congrediamur, ait.

Aſt ego thorace inſtructus, velut alter Achilles,
Haſtiſque; & clypeo tectus, ut ille, latus;
Adſtabam contrà: jam jamque Cupidinis arcus
Stridet, & à nervo crebra ſagitta volat.

Effugi, cautoque eluſi ſpicula curſu;
Jamque Dei telis orba pharetra fuit.
Indoluit; ſeſeque in me, velociùs Euro,
Otyùs & celeri turbine, torſit Amor.

Trajecit penitus, ſeque in præcordia totum
Induit; & vivens ſolvit arundo jecur.
Jam fruſtra arma gero, fruſtra jam tela coruſco;
Intus ubi pugna eſt, pectus & hoſtis habet.

ODE

βάλωμεν. Canterus vertit *muniamur*; quaſi περιβαλώμεθα eſſet: Quare nec exponi deberet *petamur*, aut *feriamur*, verùm *armemur*. Siquidem ita ſæpe apud Poetas ſimplicia pro compoſitis ponuntur. Hæc ille;

Ω Δ Η ΙΔ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι·
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προύκαλεῖτο.

Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὁϊστοὺς,
Ἠσχάλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Ω Δ Η

XIV.

V. 16. Καρδίης.] Γρ. κραδίης. Sed metrum non convenit.

V. 19. Βαλώμεθ'.] Vatican. MS. (inquit Barnesius) Βάλοιμεν.

ODE XIV.

In Amorem.

CEdo, & amare volo; deponas tela Cupido;
Jamque minax bellum ceſſet; amare volo.
Me primò blandus, poſitis & amicior armis,
Lenta pati ipſius vincula ſuaſit Amor.
Lævus ego mentis renui; tum flexilis arcus,
Aureaque illius rapta pharetra manu eſt.
Nec mora, me cunctantem haud æquo Marte laceſſit;
Et prior, huc adſis, congrediamur, ait.
Aſt ego thorace inſtructus, velut alter Achilles,
Haſtiſque; & clypeo tectus, ut ille, latus;
Adſtabam contrà: jam jamque Cupidinis arcus
Stridet, & à nervo crebra ſagitta volat.
Effugi, cautoque eluſi ſpicula curſu;
Jamque Dei telis orba pharetra fuit.
Indoluit; ſeſeque in me, velociùs Euro,
Otyùs & celeri turbine, torſit Amor.
Trajecit penitus, ſeque in præcordia totum
Induit; & vivens ſolvit arundo jecur.
Jam fruſtra arma gero, fruſtra jam tela coruſco;
Intus ubi pugna eſt, pectus & hoſtis habet.

ODE

βάλειμεν. Canterus vertit *munimur*; quaſi περιβαλώμεθα eſſet: Quare nec exponi deberet *petamur*, aut *feriamur*, verùm *armemur*. Siquidem ita ſæpe apud Poetas ſimplicia pro compoſitis ponuntur. Hæc ille;

Ω Δ Η ΙΕ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Οὐ μοι μέλει Γύγαο,
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.
Οὐθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ἕως οὖν ἔτ' ἐυδί' ἐστὶ,
Καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ.
Μὴ νοῦσος, ἢν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, Σὲ μὴ πιεῖν δεῖ.

Ω Δ Ε

ille; nec abs re. Ego tamen Lectionem Vaticanam potiùs eligo.

XV.

V. 2. Τοῦ.] Γρ. τὰ. Multò meliùs. Ita enim exprimitur Nominativus; juxta alteram lectionem durè ſubintelligitur. Sic etiam Od. XXVI. 3. Δοκᾶν δ' ἴχειν τὰ Χρύσου.

Ibid. Σάρδιων.] Γρ. Σαρδίων.

V. 3. Οὔθ' αἱρέει &c.] Γρ. Οὔθ' εἵλέ πω με χρυσός. *H. Steph.* Verùm Vatican. MS. Οὔθ' εἵλε πω με ζῆλος. *Barn.*

V. 11. Ἕως.] Rectè Barneſius ἕως, non ὡς, ut alii.

V. 15. Λέγῃ, Σὲ μὴ πιεῖν δεῖ.] Hanc lectionem, utpote liquidam, & metro convenientem,

ODE XV.

In Seipſum.

CLara (nec invideo) circumferat arma per orbem,
Et gerat inſignis regia ſceptra Gyges.
Non mihi fœta auro, atque argento divitis arca,
Nec regum invidiam ſors opulenta movet.
Sola mihi cura eſt nardo perfundere barbam,
Et bibere, atque unctis ſerta parare comis.

Sola agitant animum præſentia; fata diei
Craſtinæ inacceſsâ numina nocte premunt.
Dum ſudum eſt igitur diffuſo lumine cœlum;
Lude, bibe, & Baccho ſer ſacra ritè patri:

Nè forte adveniens, morbo comitata maligno,
Dicat te mendax Parca bibiſſe ſatis.

ODE

convenientem, è multis ſeligo. Legitur enim μηδὲ πίνειν — μὴ δεῖ πίνειν — μὴ δεῖ σὲ πίνειν — μὴ ̓τι πίνειν. —Lego autem δεῖ, non δεῖν, ob euphoniam; nec minùs Grammaticè. Eſt verò ſenſus, uti conjicio; "Bibe "quantum potes; nè Mors, "inopinantem opprimens, "dicat, Oportet te non "ampliùs bibere; i. e. di- "cat te ſatis bibiſſe: cùm "reverâ id nondum fece- "ris." Ita interpretor; quia ſi ſimpliciter dicatur, oportere te non ampliùs bibere, laborat ſenſus. Nam verum erit hoc, quantumvis biberis, quandocunque Mors venerit; veniet autem, bibas licet quàm maximè.

Si

ΩΔΗ ΙϚ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ φρυγῶν αὐτὰς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ΩΔΕ ΙΖ'.

Εἰς Ποτήριον.

Τὸν ἄργυρον τερεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;

Ποτήριον

Si quæratur, quid ſit ſatis bibere, reſpondeo, ad mentem Epicureorum, quantum potes.

XVI.

V. 7. Ἀπ' ὀμμάτων, &c.] *Vatican.* MS. Ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων. *Barn.*

XVII.

V. 3. Πανοπλίαν, &c.] Baxterus vult πανοπλίαν hìc figuratè dici pro viro aliquo πανοπλίᾳ induto &c. Alius neſcio quis in Gellii Edit. Elzivirianâ

ODE XVI.

In Seipſum.

TU tragico obſeſſas decantas carmine Thebas;
Perſonat hic grandi Troica bella tubâ.
Victus ego, & captus, memoro mala propria; noſtram
Exercet clades non aliena lyram.
Hanc mihi non equites cladem, pediteſve tulerunt,
Plurimave inſtructo milite plena ratis:
At novus inſolitis vicit me exercitus armis,
Phyllidis ex oculis lucida tela vibrans.

ODE XVII.

In Poculum.

NON rogo ut arte tuâ cudas mihi, Mulciber, arma;

Quid mihi cum pugnis? haud gerit arma ſenex.

Sed

Elzivirianâ armatum hominem exponit. Cùm Anacreon reſpiciat apertè ad Achillis armaturam (non, ut Brodæus, ad Neſtoris poculum) à Vulcano factam, & præcipuè ad illius clypeum, in quo Pleiades, Boötes, & Orion. Qui verò hoc Diſtichon rejiciunt minimè ſunt audiendi; cùm ſine illo ne ſequens quidem Diſtichon ποτήριον δὲ κ. τ. λ. ſtare poſſit. *Barn.* Miror ſanè quid Baxtero, alteriſque iſti in mentem venerit.

Qui

Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δίνῃ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδεσσι κἀμοί;
Τί δ' ἄστρασι Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους τραπούλας,
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ΩΔΗ ΙΗ'.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλίτεχνά μοι τόρευσον
Εἴαρος κύπελλον ἡδύ. Τὰ

Qui autem hoc Distichon rejiciunt, crassissimi sint ingenii, judiciique necesse est.

Παυοπλίαν μὲν οὐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ &c.

V. 7. Ποίει &c.] Γρ. Καὶ μὴ ποίει—in Edit. A. Gell. 1536. non malè. *Barn.*

V. 19. Τί Πλειάδεσσι, &c.] Γρ. Τί Πλειάδων μέλει μοι; Vatican. MS. *Barn.*

V. 11. Τί δ' &c.] Τί γὰρ καλοῦ Βοώτεω; Vatican. MS. In aliquibus etiam sic; Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω; *Barn.*

V. 12, 13, 14. Ποίησον ἀμπέλους, &c.] *Anthолog.* & Petrus Crinitus, Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας γιλῶντας: quibus in *Vatica-*

no

Sed pateram argento immanem mihi finge, Lyæi
Quæ capiat rivos, purpureumque mare.
Aſt in eâ tardi ne ſculpas plauſtra Boötæ,
Nec triſtes Hyadas, Plëiadumve gregem.

Quid mihi cum ſtellis? multo ſed onuſta racemo
Exornet cyathi vitis amœna latus.
Illic purpureas Bacchus premat aureus uvas;
Aureus hìc muſto crura cruentet Amor.

Quos inter pulchro mihi fulgeat ore Bathyllus,
" Nec Diis indignus, nec Ganymede minor.

ODE XVIII.

In Idem.

INgentem cratera, faber mihi, docte, labora;
Inque illo ſculptas exprime veris opes.

Præcipuè

no additur, Καὶ Μαινάδας τρυγῶσας. Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου. *Barn.* Pulchra profectò hæc omnia. Sed addit Barneſius ex eodem MS. alia paucula minùs ſana; quæ non eſt operæ pretium tranſcribere.

V. 15. Ὁμοῦ &c.] Γρ. Σὺν τῷ.

XVIII.

Eſt hæc Ode generis mixti quoad metrum; de quo ſuprà.

V. 1. Καλλίτιχνα.] Ita Stephanus, & Barneſius. Alii καλὴ τίχνα: Ars pro Artifice. Legendum potiùs, me judice, Καλλίτιχνι: Vocem Καλλίτιχνης nullibi reperio.

V. 2. Εἴαρος.] Γρ. ἴαρος.

V. 3.

Τὰ πρῶτα, τερπνὸν ἡμῖν
Ῥόδον φέρουσαν Ὥρην.
Τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας,
Τερπνὸν ποίει πότον μοι.
Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ Φευκλῆν ἱστόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γένον.
Βάκχον Εὔιον ἡμῖν
Μύστην νάμαλος, ἢ Κύπριν
Ὑμεναίοις κροτοῦσαν.

Χάρασσ'

V. 3, 4. Τερπνὸν ῥόδον.] Γρ. τερπνὰ ῥόδα. Sed non conflat metrum.

V. 5. Τὸν ἄργυρον, &c.] Pro ἀργύριον, quod malè priùs obtinebat, ἄργυρον repono cum Articulo, ut Od. præced. Τὸν ἄργυρον τορεύσας. Ita *Barnesius*; rectè proculdubiò. Vox ἁπλώσας (inquit idem) eleganter usurpatur de cælaturæ argumenti simplicitate, quod nihil mysticum aut hieroglyphicum acciperet, &c. sed Bacchum tantùm, & Venerem, Vitem, Racemos &c. In Versione, pro Argento posui Aurum; quæ mutatio nullius est momenti.

V. 6. Τερπνὸν ποίει πότον μοι] Ita rectiùs Stephanus. Γρ. Ποτὸν ποίει μοι τερπόν. Sed obstat metrum. "Pro "quo (inquit Barnesius) "Vatican. MS. Ποτὸν πί- "οιμι τερπόν. Salvo ver- "su, si sic staret sensus." Et quidni staret sensus? Legit ille Πότον ποίει, vertitque *poculum fac.* Sed non docet nos apud quem idoneum Autorem vel πότος, vel πότον poculum significet. Significat certè πότος potatio, compotatio, convivium; ποτὸς potabilis, ποτὸν potus. Ego non video quare lectio Vaticana non admittatur. Ποτὸν πίοιμι &c. i. e. in sculpturis sculpe me bibentem. Juxta Stephani, aliorumque lectionem.

Præcipuè gratum bene ſedulus exprime tempus,
Quo terra Idaliis floret odora roſis.
Hìc etiam, ſocios inter, me pone bibentem;
Exundentque rubro ſpumea vaſa mero.
Ne viola ſimplex peregrinis ritibus aurum;
Nec gerat inciſus barbara ſacra calix.

Sed pateram exornet noſtram Jove natus Iacchus;
Sculptilis aut nitido luceat ore Venus:
Quæ lætos decorat riſu præſens Hymenæos,
Quæ ſponſæ, & ſponſo plaudit amica viro.

At

lectionem, eodem ferè res recidit. Jubet Sculptorem cælare Compotationem in poculo.

V. 7, 8. Τῶν τιλειτῶν, παραινῶ, Μή μοι &c.] Miror Baxterum, priorem verſum ſic reddentem, *Myſteria recuſo.* Ubi enim ſignificat παραινέω recuſo? Ad literam; *Ceremoniarum (admoneo) ne mihi peregrinum* [quid] *nec abominandum argumentum ſculpas.* Perperam & nullo ſenſu legitur τορεύσας. Certè vel τορεύσῃς (ut Vatican.) vel τορεύσαις.

V. 9. Φευκτὸν.] Γρ. φυκτὸν.

V. 12. Μύστην νάματος, ἢ Κύπριν.] Hoc modo verſum feliciter reſtituit Dacieria; cùm antea, reclamantibus communi Senſu & Grammaticâ, legeretur, Μύστις νάματος ἡ Κύπρις. "Bacchus autem (ait Barneſius) rectè dicitur νάματος μύστης, ſive ſumas νάματος pro vino, ſive in genere pro quovis dulci liquore, &c." Verùm (inquam ego) quid intelligitur per iſtud μύστης νάματος? Ad literam, *Myſta*, ſive *Initiator liquoris*, i. e. vini. Ellipticè, pro, qui initiatur homines ſacris ad vinum ſpectantibus.

V. 13. Ὑμιναίοις κροτοῦσαν.] Γρ. ὑμιναίοις, & ὑμιναίων, κρατοῦσαν. Utrumque minùs bene.

Χάρασσ' Ἔρωτ' ἄνοπλον,
Καὶ Χάριτας γελώσας,
Ὑπ' ἄμπελον ἐυπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν,
Καὶ κούρους ἐυπρεπεῖς, μοι
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

ΩΔΗ ΙΘ'.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,

Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ΩΔΗ

V. 14. Χάρασσ' Ἔρωτ' ἄνοπλον.] "Baxterus malè omisit Χάρασσ', & καὶ illius loco inferciit. Ego vocem, quæ rectè in veteribus aderat, in suam sedem repono; & pro Ἔρωτας ἀνόπλους, quod in multis obtinuit, Ἔρωτ' ἄνοπλον repono, ob Emphasin, &c." *Barn.*

V. 16. Ὑπ'.] Γρ. καὶ.

V. 18. Καὶ κούρους &c.] Ità lego cum Baxtero. Al. Σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς.

V. 19. Ἂν μὴ &c.] Ad literam, *si Phœbus non luserit.* i. e. Sculpe Phœbum; vel, si hoc non deceat, Sculpe

At Bacchus Myſtes pretioſos temperet hauſtus,
Commiſcens pingui fervida vina manu.
Vitis ponatur rubicundis curva racemis,
Pampineaſque procul fundat opaca comas.
Cujus, cum cœtu Charitum petulante, ſub umbra
Rideat, & lentè ludat inermis Amor.
His teneræ addatur mortalis turba juventæ;
Si decorare meas nolit Apollo dapes.

ODE XIX.

Bibendum eſſe.

A Jove demiſſos ſitiens humus ebibit imbres,
Innumera irriguam mox bibit arbor humum.
Oceanus vaſtis abſorbet hiatibus auras,
" Et vorat immenſas non ſatiandus aquas.
Oceanum ſol ebibit; oceanumque bibentem
Ipſum etiam ſolem menſtrua luna bibit.
Cur igitur tetrici mihi vina negatis, amici?
Omnia cùm madeant, ſobrius unus ero?

ODE

pe juvenes &c.

XIX.

V. 3. Ἄνεμος.] Quorſum *auras?* Omnia animalia bibunt auras; mare verò bibit fluvios. Ad hunc locum omnes interpretes prorſus ſilent: neque ego illius ſenſum ſatis capio. Verum eſt quidem mare vorticibus ſuis auras abſorbere; ſed frigidum hoc, & jejunum; quia idem (ut dixi) faciunt omnia animalia. Ut ſenſus in verſione ſanior conſtet, addidi verſiculum, *Et vorat* &c.

Ω Δ Η Κ'.

Εἰς Κόρην.

Ἡ Ταντάλου τῶτ' ἔστη
Λίθος φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
Καὶ ταῖς ποτ' ὄρνις ἔπλη
Πανδίονος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἴην,
Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὑδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σε χρῶτα λούσω.
Μύρον, χύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον τοσὶν ποτεῖν με.

Ω Δ Η

XX.

V. 2. Ὄχθαις.] Forsan ἔχθοις. Utrumque reddi poteſt vel *ripis*, vel *collibus*. Malim poſterius; quia nulla fluvii ſit mentio. De monte

ODE XX.

Ad Puellam.

UDum, flens ſaxum, Phrygiis in collibus olim,
Fixa ſtetit Niobe, diriguitque dolens.
Induit & volucris Pandione nata figuram,
Et patrios mœrens viſit hirundo lares.
Aſt ego vel ſpeculum fierem; ut tua, cara Lycori,
Luderet in noſtro forma reflexa vitro.
Aſt ego vel veſtis fierem; ut tibi proximus eſſem;
Ut ſis ipſa aliis tecta, retecta mihi.
Lenè fluens rivus fierem; ut te, pulchra, lavarem;
Ut mea marmoream lamberet unda cutim.

Vellem formoſum circundare tænia collum;
Aut ſplendere tuo lucida gemma ſinu.
Vel ſi me calcare levi dignabere tritum
Sub pede, nec renuo calceus eſſe tibi.

ODE

monte Sipylo, aliiſque rebus geographicis, nihil ſollicitus ſum. Dormitat ad hunc ſolum Barneſius, & ſibi videtur contradicere.

V. 16. Πατεῖν.] Supple ὡς.

ΩΔΗ ΚΑ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναστενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους, οἵους πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου πικαίει.
Τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
Καρδίη, τίνι σκεπάσσω;

ΩΔΗ

XXI.

V. 2. Βρομίου.] Supple μίξας, vel particulam ἐκ. Ita etiam inferiùs: Δότε δ' ἀνθέων.

V. 4. Προποθεὶς.] Γρ. πυρωθεὶς. Sed præterquam quòd ita non rectè conſtet metrum, προποθεὶς eſt vox elegantior. *Bibere* quidem non eſt ſolis, vel caloris, propriè loquendo; ſed novimus hujuſmodi locutiones, *frigus adurit*; *coquere*, pro *torrere* &c. Atque hìc loci *bibere* pro *exhaurire*, *conſumere* &c.

V. 5. Ἐκείνων.] Sic utique omnino legendum; non ἐκείνου, ut in multis codicibus, ſed abſurdè.

V. 7. Πικαίει.] Per Aphæreſin, pro ἐπικαίει. Miror Baxterum, qui verbum hoc reddit per *ardet* pro *urit*; atque hunc, duoſque præcedentes verſiculos punctis malè diſtinguit, & perperam prorſus intelligit.

V. 9. Καρδίη &c.] Legitur καρδίη Dativ. *corde*, & καρδίη Vocativ. *ô cor* [meum.]

ODE XXI.

In Seipſum.

SÆvit ſol radiis; languentem Sirius ardor
Me coquit, & fauces urit anhela ſitis.
Bacche pater, fer opem; date mollia vina, puellæ;
Ut minuant rapidas mollia vina faces.
Ferte citæ gelidos flores, & ſerta; roſarum
Soletur calidum dulcis ut umbra caput.
Nec detur parcâ umbra manu; ſit copia florum:
Torret enim frontis marcida ſerta calor.
Frondibus his cupio Phœbeas vincere flammas;
At quâ fronde tuus vincitur æſtus, Amor?

ODE

[meum.] Prior lectio (ut ex dicendis conſtabit) quicunque ei ſenſus tribuatur, nihil efficit: ſana ſatis poſterior. *O cor*; τίνι, *quâ re* &c.? Vel ſubaudi στιφάνῳ reſpectu habito ad V. 6. Lego autem potiùs σκιπάσσω quàm σκιπάζω; ſenſus licet futuri temporis eleganter interdum exprimatur per præſens: cujuſmodi multa ſunt exempla, tam Latinè, imò Anglicè, quàm Græcè. Fruſtra ſunt qui legunt καρδίῃ τίνι &c. ſive cum interrogatione, ſive ſine interrogatione: *Quo corde tego* &c.? *Corde aliquo tego* &c. ſenſus eſt planè nullus. Aliquanto meliùs T. Faber, omiſſo τίνι, legit καρδίῃ ἐνισκιπάζω. *Corde* (meo) *premo, & occulto.* Sed etiam hoc modo ſenſus eſt vitioſus. Quomodò enim *premit* amorem ſuum; quem perpetuò canit, deſcribit, prædicat? Præterea, iſtud ἐνισκιπάζω apud quem auctorem reperitur?

ΩΔΗ ΚΒ'.

Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον·
Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.

Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτο;

ΩΔΗ ΚΓ'.

Εἰς Χρυσόν.

Ὁ Πλοῦτος εἴηε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,

Ἑκαρτέρουν

XXII.

V. 3. Σείει δὲ χαίτας.] Proculdubiò *populum* intelligit; cujus tremunt frondes, etiam ſine vento.

V. 5. Ἐρεθίζει.] *Irritat, invitat*; i. e. vel ſomnos; vel potiùs, homines ad ſe. Γρ. τερετίζει: eſtque lectio iſta nequaquam improbanda; quapropter in verſione utriuſque ſenſum expreſſi.

V. 6. Πηγὴ &c.] Ad literam; *Fons fluens ſuadâ*, vel *ſuadelâ*. Quid delicatius, vel magis poeticum? Significat autem Πειθὼ tam rem, perſuaſionem; quàm perſonam,

ODE XXII.

Ad Bathyllum.

HUC ades, hâc mecum requieſce, Bathylle, ſub umbrâ;
Quaſſat ubi teneras populus alba comas,
Mollibus in ramis: ad ſedem invitat amœnam
Fons, juxtà; & modico ſtridula lympha ſono.
Ipſa fluit Suadela, levi dum murmure labens
Fons ſalit, & tenui dulcè ſuſurrat aquâ.
Hoc gramen qui tranſit, & hanc qui negligit umbram,
" Elyſios idem non amat unus agros.

XXIII.

In Aurum.

SI liceat rigidas auro corrumpere Parcas,
Ne ſcindant avidâ ſtamina noſtra manu;

Si

perſonam, deam ſcilicet perſuaſionis.

V. 8. Τοιοῦτο.] Γρ. τοιοῦτον. Malè.

XXIII.

V. 1. Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ.] " Fruſtra novitatem phraſeos miratur " Fabri Filia; cùm πλοῦτος non modò abſolutè dicatur, verùm etiam cum " Genitivo cujuſvis rei. " Ut φιλοσοφίας πλοῦτος " Luciano. Quidni & ἀργύρου, ἠλέκτρου, vel ut " hìc, χρύσου πλοῦτος? " *Barn.*" Pravum Fabri guſtum mirari ſatis nequeo, hanc Oden, omnium fere pulcherrimam, tanquam ſpuriam

Ἑκατέρουν φυλάττων·

Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν·
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι·
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην.

ΩΔΗ

ſpuriam rejicientis, & Anacreonti abjudicantis, ejuſque rei hanc ſolummodo rationem reddentis, quòd θανεῖν ſcilicet V. 4. de quo infrà, pro morte uſurpetur, abſque articulo τὸ. Alias etiam complures Odas, quoad rei ſummam pulcherrimas, difficultatibus licet implicatas, & medicam manum poſcentes, idem Faber ſanare atque reſtituere non ſatagit; ſed prorſus rejicit, & Anacreontis non eſſe ſine morâ audacter pronunciat. Mira ſanè & nova, ſed & facilis admodum, libros edendi atque interpretandi ratio.

V. 4. Ἵν' ἂν θανεῖν &c.] " Fruſtra Faber cum Filia queruntur,

Si liceat nummis inſtantem avertere Mortem;
Curarem immenſas condere triſtis opes:
Ut me, cùm ingrueret, ſeducta relinqueret auro;
Atque auro ad Stygias victa rediret aquas.
At cùm ſit vetitum durâ cum Morte paciſci,
Et nequeant plures vendere fata dies;
Quid vanos fundo gemitus, & inania vota?
Quid voco crudeles ore querente Deos?
Cùm mortem æternus fatorum deſtinet ordo;
Quid mihi nummorum proderit alta ſtrues?
" Ad miſeros abeat contempta pecunia reges;
" Quique eſſe infelix ardet, acervet opes.
At mihi contingat bibere, ac ſine fine madere
Libero, & heſternum ſemper olere merum;
Cum ſociis verſari, & amicis; cumque puellis
Ludere, & in molli luxuriare toro.

ODE

" queruntur, quòd θανεῖν " ſine articulo τὸ pro θάνατος poni nequeat: nec " enim Homeri auctoritatem pro hâc re conſiderabant; nec quòd articulus qui ad τὸ ζῆν præceſſit repeti hìc poſſet &c. " Homerus Iliad. κ'. v. " 174. Ἦ μάλα λυγρὸς " ὄλιθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Vatican. MS. legit Ἰν' ἀσθενεῖν: haud " bene. *Barn.*" Eâdem dictione ſæpius utitur ipſe Anacreon, non ſolùm in hâc Ode, ſed & in aliis. XLVI. 2. φιλῆσαι &c.

V. 6. Οὐδὲ.] Malè redditur per *neque*; ſenſus enim non conſtat. Reddendum *ne minimè quidem*; οὐδὲ interdum valet οὐδὲ γρύ.

ΩΔΗ ΚΔ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐπειὴ βροτὸς γ' ἐτέχθην,
Βιότου τριβον ὀδεύειν·
Χρόνον ὃν παρῆλθον ἔγνων,
Ὃν δ' ἔχω δρᾶμεῖν οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με αἱ Φρενῖδες·
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθίσῃ τελευτῆν,
Παίζω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

ΩΔΗ ΚΕ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὔδουτιν αἱ μέριμναι.

Τί

XXIV.

V. 1. Ἐπειὴ.] Rectè Barnesius; pro ἐπειδὴ, ut alii. Addit idem γ' ante ἐτέχθην, ut constet metrum.

V. 3. Χρόνον ὃν &c.] Gr. Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον. Malè, nec metricè. Scribit Barnesius, Χρόνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνων. Rectiùs forsan, certè μουσικώτερον.

V. 4. Οὐκ οἶδα.] Scribit Barnesius τίς οἶδε; metri causâ. Sed cùm sensus sit melior, juxta vulgarem lectionem, & non semper observet Anacreon eundem metri tenorem; nihil muto. Plurima in sequentibus mutat idem Barnesius, versificationis

ODE XXIV.

In Seipſum.

UT poſſem humanæ ſtadium percurrere vitæ,
Et terere ætatis tempora, natus eram.
Quanta ea ſit, dudum quam trivi molliter, ætas,
Hoc ſcio; ſed reſtat quanta terenda, latet.
Utcunque hoc fuerit; vos me dimittite, Curæ;
Nil mihi vobiſcum: Porrige vina, puer.
Cum lepido ſaltare, jocari, & ludere Baccho,
Et vitam augendo fallere fata, juvat.

ODE XXV.

In Seipſum.

INter potandum, mihi pectore dormit in udo,
Et ſopita mero Cura maligna jacet.

Ne

verſificationis gratiâ; ſed mutatis haud opus eſt, propter cauſam modò allatam.

V. 7. Τελευτῆν.] Rectè quidem Barneſius τελευτῆν (Ionicè pro τελευτᾶν) cùm antea legebatur τὸ τέλος. *Mori* pro *Mors*; ut Ode præcedenti. Rectè inquam, ſi legatur φθάσῃ: malim tamen legere Πρὶν ἐμὲ φθάσαι τελευτήν.

V. 9. Μετὰ τοῦ &c.] Addit Barneſius (ſed uncis includit) Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης. Quia ita legitur Od. VI.

Τί μοι γόων, τί μόχθων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ κἀκοντα.

Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
Σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ΩΔΗ Κς'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅτ' εἴς με Βάκχος ἔλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι·

Δοκῶν

XXV.

V. 3. Τί μοι γόων &c.] "Cum olim esset, τί μοι "πόνων, τί μοι γόων, Baxterus, in hâc quidem parte "satis feliciter, pro τί μοι "γόων reposuit τί μόχθων, "quod omninò confirmandum censeo. Verùm cùm "πόνων & μόχθων idem sonent, loco πόνων substitui "γόων, atque ita totus versus correctus & purus evadit." *Barn.*

V. 5. Θανεῖν με δεῖ κἀκοντα.] Placet hæc Baxteriana lectio, potiùs quàm ista Barnesiana, Θάνοιμι κἂν μελήσας, quam ipse totam absque ullâ auctoritate commentus est. De metro jam diximus plus satis. Olim legebatur Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.

V. 6. Βίον πλανῶμαι;] Πλανῶμαι Mediæ Vocis, ait Barnesius,

Ne mihi vinoſum diſſolvere Cura ſoporem
Audeat, aut feſtos contemerare dies.
Jam nigras mortis tenebras non ſponte reviſam
Triſtis, & infernos cogar adire lacus.
Nolo voluptates, errans in tramite vitæ,
Fallere, & in luctûs devia ferre pedem.
At vino & pateris cuncti incumbamus ovantes,
Urgeat & Bacchi quiſque bibacis opus.
Inter potandum, nam pectore dormit in udo,
Et ſopita mero Cura maligna jacet.

ODE XXVI.

In Seipſum.

LIber ubi pectus viſit ; ſubitò improba cedit,
Et fugit ingentem Cura repulſa Deum.

Barneſius, pro πλανῶ, vitam decipio, & errare facio? Atqui forſan ſubintelligitur κατὰ. Erro, quoad vitam ; i. e. errans vivo?

V. 9. Σὺν τῷ πιεῖν γὰρ &c.] "Ita legit Scaliger, "pro corrupto illo quod "priùs obtinuerat, Σὺν τῷ "δὲ πίνειν ἡμᾶς: Cujus lo- "co Henr. Stephanus puta- "vit primum hujus Odæ "verſiculum repetendum. "Nunc non opus." *Barn.*

XXVI.

V. 1. Ὅτ' ἴις μι &c.] Γρ. Ὅτι μ' ὁ Βάκχος εἰσίλθη. At perplacet Scaligeri lectio, Ὅταν ἴις μι Βάκχος ἴλθη. "Sed mallem obſervâſſet "ille, ex ὅτ' hoc in loco "malè factum ὅταν, quòd "ita inceperat præcedens "Ode, atque proinde le- "gendum Ὅτ' ἴις μι Βάκ- "χος ἴλθη." *Barn.*

Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Παλῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὄπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΩΔΗ ΚΖ'.

Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς, ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ λύαιος,

Ὅταν

V. 7. Ὄπλιζ' &c.] "Non "possum satis mirari (inquit Baxterus, cui etiam assentitur, quod tamen rarò facit, Barnesius) "quid "Stephano in mente fuerit, cùm hunc elegantissimum versiculum, ita "reddiderit,

Ad arma currat alter;

"cùm sit meridianâ luce "clarius, Poetam nostrum "puerum suum alloqui, atq; "jubere ei uti se tanquam "ad pugnam poculis atque "vino armet, quò herum "suum humi prosternat; "quod vel ex voce subjectâ κεῖσθαι liquidò patet." Hæc ille. Neque ego minùs miror quid Baxtero in mentem venerit, ut tam absurda tantâ cum confidentiâ temerè effutiret. Alloquitur quidem poeta puerum istis verbis, Φέρε μοι &c. V. 8. at non sequitur eundem alloqui eum Versu præcedenti. Ad sensum verò quod spectat, quid magis ridiculum, quàm compotare

Quicquid habet Crœſus videor mihi dives habere;
Jam juvat argutæ fila movere lyræ.
Omnia proculco, quæ regna & gloria belli
Promittunt, hederâ cinctus inerme caput.
Inſani miles lætus gerat arma Gradivi;
Ipſe manu Bacchi lætior arma geram.
Præſtat enim vino ſterni, quàm morte: madere
Sanguine non cupio, malo madere mero.

ODE XXVII.

In Bacchum.

CUM mentem ingreditur Bacchus Jove natus, abactor
Curarum

compotare cum hero ſervum puerum? Ex voce autem κεῖσθαι quomodo *patet* velle poetam ſe à puero ſterni? Contrà, quid elegantius quàm iſta Antitheſis inter *bello ſterni*, & *vino ſterni?* Quod ait Barneſius, "tunc enim, (i. e. ſi ſit ſenſus, quem nos amplectimur) "ὁπλίζου eſſet," prorſus nihil eſt. Nonne poteſt ſubintelligi pronomen σέ? Quod quidem neceſſe eſt fieri, etiam ſi ſua ipſius interpretatio admittatur. Ὅπλιζε (σέ, videlicet) ad miniſtrandum mihi. Fateor ὁπλίζω "non ad bel-"li *tantùm*, ſed ad cujuſ-"vis rei *apparatum* attinere." At certè ad arma *potiſſimùm* refertur. Et quanto præſtantior eſt ſenſus quem nos eligimus! Armato te, (quiſquis es cui bellum arridet) ad pugnandum; ego verò armabo me ad bibendum:

Μεθύοντα γάρ μι κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θάνοντα.

Ὅταν φρένας ἐς ἁμὰς
Εσέλθῃ μεθυδώτης,
Διδάσκει με χορεύειν·
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν,
Ὁ τῆς μέθης ἐραστής·
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδῆς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτη·
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΩΔΗ ΚΗ'.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἑταίραν.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
Ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τοπρῶτον
Ἀπαλάς

Est autem hæc Ode, quoad metrum, generis mixti; sicut & sequens, aliæque.

XXVII.

V. 3. Ἁμὰς.] Γρ. ἰμάς. Malè; ob metrum, "Non "autem magis hìc Δωριά- "ζει Anacreon, quàm ip- "se Homerus, Iliad. π'. "v. 830." *Barn.*

V. 4. Μεθυδώτης] Γρ. μεθυδότης, sed minùs metricè.

V. 8. Κρότων.] "Notandum, ait Baxterus, κρό- "τους esse fidium strepitus." Nequaquam. Musicis modulationibus minimè congruit vox ista. Dubio procul intelligit poeta, vel

Curarum, vini lætitiæque dator;

Me bellè ſaltare docet; jam dulcia carpo
Gaudia temeti, deliciiſque fruor:

Delectant cantus, crepitus cyathûm, alma Cythere;
Eſt libitum ruptos mox iterare choros.

ODE XXVIII.

In Amicam ſuam.

HUC ades, ô calamorum, & ſucci docte ſequacis;
Pollentique meam Phyllida pinge manu.

Nunc abſit licet illa, mihi tamen hæret in imo
Pectore, non delenda; & licet abſit, adeſt.
Pingas ergo tibi ut dictavero ſingula; pinge
Nigrantes,

vel plauſus, vel crepundia quædam in conviviis uſurpata, vel potiùs poculorum ſtrepitus.

V. 10. Καὶ πάλιν &c.] Scribit Barnefius πάλι. Heinſius πάλιν, ſed ſublato καὶ.

XXVIII.

V. 1. Ῥοδίης &c.] Rhodii inſignes erant Pictores. Γρ. ῥοδίης *roſeæ*. Non bene.

V. 3. Κοίραν] Γρ. τύραν. Meliùs, ratione metri; non malè, ratione vocis. Τύραννος τέχνης, rex, i. e. princeps, maximus in ſuâ arte. Ita Philoſtratus, βασιλεὺς λόγων.

V. 10.

Ἀπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,
Ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε·

Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
Βλεφάρων δ' ἵτυν κελαινήν.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,

Ἅμα

V. 10. Ἐξ ὅλης; &c. "Ἐξ ὅλης παρειῆς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in tabulâ cereâ, uti nec frons; voluit autem unam certè integram poni, quo & ipsa frons conspectior fieret." *Baxt.*

V. 11. Ὑπὸ πορφυραῖσι] Πορφύρεος apud Græcos, sicut & *purpureus* apud Latinos sæpe valet *nigricans*, sive *subniger*; imò interdum significat quemvis colorem cum splendore quodam. Fr. ὑποπορφύραισι uno verbo; & certum est dari istam vocem ὑποπόρφυρος. Sed si ita hìc legeretur, nulla esset vox quæ regeret casum in ὑποπορφύραισι, & nullus sensus constaret.

V. 16. Τὸ λιληθότως σύνοφρυ.] "Ὁ καὶ ἡ σύνοφρυς, καὶ, τὸ σύνοφρυ. Qui enim τὸ σύνοφρυν faciunt, malè distinguunt &c. Τὸ itaque ad σύνοφρυ omnino pertinet, ad λιληθότως minimè. Nam utut dicimus τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα adverbialiter, nunquam certè

Nigrantes, primùm, molliculaſque comas:
Gratâ etiam nardo, ſi poſſis, finge madentes;
Et dulcè in tabulâ ſpiret amœnus odor.
Ponatur gena tota una; & ſub crine nigranti,
Egregiæ niteat frontis eburnus honos.

Neve ſuperciliorum arcus ita ſcribe decoros,
Crinitum ut jungat miſtus uterque decus;
Nec tantum facias diſcrimen, ut inter eoſdem
Diſtincto ſpatio luceat alba cutis:
At dubium, obſcurumque appareat intervallum;
Ipſius in vultu quale videre juvat.

Facti ex igne oculi jaculentur amabile fulgur;

Sint

tè dicimus τὸ πρῶτως, niſi *technicè*. Dicimus itaque τὸ λιλῃθὸς etiam adverbialiter, at τὸ λιλῃθότως nequaquam. Vatic. MS. ληλῃθότος legit; quæ vox nihil hic habet." *Barn.*

V. 17. Βλιφάρων δ' ἴτυν &c.] "Hen. Stephanus & "Fabri Filia viderunt τὸ "δ' poſt βλιφάρων poni de- "bere; ſi quis priùs con- "firmatæ lectioni (ad Ver- "ſum præcedentem) ad- "hæreat, quod & ego fa- "ciendum puto. Nota "βλιφάρων ἴτυν eleganti "periphraſi pro βλεφαρί- "δας poſitum; quod mi- "ror H. Stephano non vi- "ſum." *Barn.* Certum eſt quidem, palpebras hìc poni pro crine palpebrarum, eumque eſſe diſtinctum quiddam à ſuperciliis. Sed cùm ſuprà non ſemel dixerit Poeta crines Amicæ ſuæ nigros eſſe, & palpebrarum crinis cum ſuperciliis pænè coincidat; hunc verſiculum in verſione hìc omiſi, utpote cujus ſenſus in ſuperioribus exprimatur.

Nigrantes primùm &c.
Neve ſuperciliorum arcus &c.
V. 21.

Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.

Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου,
Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στέλλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἄπεχε· Βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

Ω Δ Η ΚΘ'.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

Λιπα-

V. 21. Ὑγρὸν.] Nugantur hìc Baxterus, Barnesius, Stephanus; per ὑγρὸν intelligentes *pœtum*, *tremulum*, *petulans* &c. Ad literam verto *humidum*. Oculi (ut rectè Dacieria) in quibus ineſt quantulumcunque humoris,

Sint glauci, quales bellica Pallas habet;
Sint ſimul humentes, quales habet alma Cythere;
Sic è Diis miſtum vibret uterque jubar.
Inque genis tibi dum calamus, naſoque laborat;
Certet ibi niveo vivida lacte roſa.
Mollia fac illi, quæ invitent oſcula, labra;
E quibus & Suadæ dulcia mella fluant.
Ridentes volitent Charites per candida colla,
Mentum infra tenerum, quo cubat ipſa Venus.

Ad ſummam, illecebras ubi delibaveris omnes;
Indue purpureo cerea membra peplo.
At nudum exiguâ corpus de parte relinquas;
Ut ſpectans, quàm ſint cætera pulchra ſciat,
Jam ſatis eſt; ipſam, præſentem, cerno puellam:
Ipſa, reor, diſces, picta tabella, loqui.

ODE XXIX.

In Bathyllum.

ARma pares iterum Pictor; pulchroque Bathyllus,
Te pingente, meus fulgeat ore puer.

Spargatur

moris, ſunt vividi magis quàm alii, & ignis pleniores.

V. 27. Ανγδίνῳ] i. e. marmoreo. A Lygdo in Paro inſulâ marmore optimo celeberrimâ.

Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.
Ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
Πλοκάμων, ἄτακτα ζυνθεὶς,
Ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσώδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς,
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,

Κεκερασμένον γαλήνῃ·

Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδίνην δ', ὁποῖα μῆλον,
Χνοΐην ποίει παρειήν.

Ἐρύ-

XXIX.

V. 4. 5. τὰ μὲν—Τὰ δὲ—] "Vatican. MS. bis legit τὰς pro τὰ, quod minimè ferendum. Nec enim *verſûs* ratio patitur, nec *ſenſûs* proprietas. Non enim dicit hos capillos nigros, hos ſubrufulos; ſed eoſdem ipſos capillos hâc in parte, viz. interiùs nigricare, exteriùs flaveſcere. Τὰ μὲν itaque ſynecdochicè pro κατὰ τὰ, & ſubaudiend. μίξη τινά." *Barn.*

V. 8. Θέλουσι.] Γρ. θέλωσι.

V. 9, 10, 11. Ἁπαλὸν—δρακόντων.] Ad verbum; "Teneram & roſcidam co-

Spargatur nitida, ac diffuſa volumine multo,
Per tergum, & nullâ pendeat arte coma:
Illa ſit extremâ flavi de parte coloris,
Formoſum exornet cætera nigra caput.

Rore ſupercilium madeat, flexuque recurvum
Cæruleo frontis læve coronet ebur,

Nigrantes rutilent oculi, atque immitè tuentes;
Non tamen uſque acies aſperet ira truces:
At placidè lucens, & fulgure miſta ſevero,
Leniat horrentes blandior aura minas:
Sic eſt juncta Venus Marti; ſic pectus amantis

Alternâ exagitant ſpeſque timorque vice.

Umbrentur roſeæ dubiâ lanugine malæ,
Et tenerâ, qualem mitia poma gerunt.

At

" ronet frontem ſuperci-
" lium, magis cæruleum
" draconibus." In Verſione rorem tranſtuli à fronte ad ſupercilium: ſed eôdem res recidit. Omiſi *draconibus*, quia non nitet in noſtro carmine. Quomodo autem *coronat* frontem ſupercilium? Credo *coronare* idem hic valere ac *ornare*; quia coronæ ſunt ornamento.

V. 16, 17. Τὸ μὲν — τὸ δ'—] " En iterum hìc τὸ μὲν, τὸ δ', abſolutè, non in regimine, ut ſuprà V. 4. 5. τὰ μὲν, τὰ δὲ. Articulus τὸ poſtulat ut διὰ ſubaudiatur." *Barn.*

Ἐρύθημα δ', ὡς ἂν, αἰδοῦς,
Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἐτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω,
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μελαμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδευκέος δὲ μηροῦς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,

Ἀφε-

V. 20, 21, Ἐρύθημα δ'— ποίησον.] "Est figura Hyperbaton; hujusmodi enim est ordo, ποίησον ἐρύθημα αἰδοῦς ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν." *Baxt.* "Γρ. ὅσσον pro ὡς ἄν. Multò melius: si enim legitur ὡς ἂν, ponitur pro ὅσον, quod quidem interdum, sed rarissimè, fit." Vide *Barn.*

V. 25, 26. Τὸ δὲ πᾶν— Ἐχέτω—.] Nodum in scirpo hìc quærit Barnesius; & poetam malè interpretatur. Plana res est. "*Ad summam*, vel ut uno verbo tibi dicam, *habeat* (se) *pictura* (tanquam) *loquens* &c.

V. 27. Μετὰ &c.] Ita Vatican. lectio, quam potiùs amplector. Vulgò μέγα. Ait tamen Dacieria multum inesse pulchritudinis amplo vultui in pueris. Secundùm

At tabulæ ingenui quantum potes adde pudoris;
Perfundatque decens ora modeſta rubor.
Nunc dubito quales mihi det tua dextra figuras;
Ponere quo poſſis mollia labra modo.
Mollia ſint certè, & ſuadere potentia labra;
Ut pictos edat muta tabella ſonos.

Hæc infra, collum candore niteſcat eburno;
Quale ignis Cypridis pulcher Adonis habet.

Pollucis depinge femur, ventremque Lyæi,
Mercurii pectus, Mercuriique manus.

* * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* *

Secundùm autem lectionem Vatican. & noſtram, congruit ἴσλω cum τρέχηλος, v. 29.

V. 28. Τὸ δ' Ἀδώνιδος &c.] Barneſius ſcribit, Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν, atque ita explicat; vincens (τρέχηλος ſcilicet) τὸν Ἀδώνιδος (τρέχηλον.) Ac pro iſta ſignificatione vocis παρελθὼν Demoſthenis auctoritatem allegat. Malim legere cum aliis, ut hìc legere eſt in textu, παρῆλθον, *præterii* (oblitus ſcilicet) *id quod Adonidis eſt.* Sed malim etiam legere τρέχηλον, quàm τρέχηλος, ſi μίγα legatur verſu viceſimo ſeptimo; per appoſitionem ad τὸ δ' Ἀδώνιδος. Juxta noſtram verò lectionem, iſtud τὸ δ' Ἀδώνιδος &c. parentheſi includendum eſt. Atque ita δὲ valet γὰρ, quod nonnunquam facit.

Ἄφελῆ ποίησον ἀοιδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελῶν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

ΩΔΗ Λ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.

Κἂν

XXX. Omnes hujus Odæ versus quasi hemistichia sunt carminis hexametri; atque ejusdem

* * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * *

Quid memorare pedes opus eſt? pinge omnia membra;
Et quantum pretii poſcis avarus, habe.
Eſt mihi ſervatus dudum formoſus Apollo;
Hoc carum in puerum verte peritus opus.
Si quando (ut fortuna ferat) te cura negotî
Impulerit claram, Pictor, adire Samum;
Mutetur tabula, in veterem revoluta figuram;
Fiat & ex puero magnus Apollo meo.

ODE XXX.

In Amorem.

INſidias ſtruxit Muſarum callida turba,
Et Paphio injecit florea vinc'la Deo;
Captivumque dedit Formæ: Cythereaque multas,
Solveret ut natum, larga ferebat opes.

Ipſe

ejuſdem generis ſunt plures aliis Odis interſperſi.

Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δὲ·
Δουλεύειν δεδίδαχται.

ΩΔΗ ΛΑ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἄφες με, τοὺς θεούς, σοι
Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
Χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κλανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κλάς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,

Καὶ

XXXI.

V. 1. Ἄφες με, τοὺς θεούς, σοι &c.] "Quicquid Faber dicat; commodus erit ſenſus, ſi Stephani lectionem admittamus, τὸν θεὸν, emphaticè, nempe Bacchum. Nec incommodus; ſi τοὺς θεοὺς retineas, ſubaudito nempe ἐπόμνυμι, vel ut D. Heinſio placet, νὴ. *Sine me, deos* (pro *per* deos) *omnes* &c. Σοὶ verò παρίλκει, vel etiam ſuo more adeſt, πιεῖν σοι ἀντὶ τοῦ πρὸ πίνειν σοί. Et tum poſt θεοὺς comma στιγμῆς. Scaliger legit, Ἄφες με, πρὸς θεῶν,

Ipſe autem renuit mercedem, & noluit ipſe
Cum matre ad ſuperas liber abire domos.
Aſſuetus dudum dominæ, jam deligit ultrò
Servitii dulcis molle ſubire jugum.

ODE XXXI.

In Seipſum.

MItte, Deos te oro, noli turbare bibentem;

Namque furam, ingenti (mitte) furore furam.
Alcmæon quondam, tragicuſque furebat Oreſtes;

Maternus poſtquam ſparſit utrumque cruor.
At non humano, verùm uvæ, ſanguine plenus

Ipſe furam; ingenti (mitte) furore furam.
Alcides pharetram inſanus quatiebat, & arcum;
" Et dedit in ſtructum torrida membra rogum;

Scutum

θεῶν, σοι. Æmyl. Portus, "Αφις μὰ τοὺς θεούς, μι." *Barn.*

V. 5. Χῲ λευκόπους &c.] Al. Χ' ὁ. Omnino lego cum Barneſio Χῲ, pro καὶ ὁ, ut Theocrit. Idyl. I. 138. Χῲ μὶν τόσσ' εἰπὼν &c. " Omnes mirantur quare Oreſtes hoc in loco vocetur λευκόπους. Reſpondeo, quòd inſanus eſſet, & diſcalceatus vagaretur, quomodo Bacchæ apud Euripidem audiunt, eandem ob cauſam. Cyclop. v. 72. Βάκχαις σὺν λευκόποσιν. Ne dicam quòd in Tragicorum Poetarum

Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΩΔΗ ΛΒ'.

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἔρωτας.

Ἐ'Ι φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίστασαι καλειπεῖν,
Εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιστήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πενταεκαίδεκ' ἄλλους.

Ἔπει-

Poetarum ſcenis, albis cothurnis incederet, &c." *Barn.*

V. 12. Ἰφίτειον.] Iphitus Euryti filius arcu erat celebris, ſicut illius pater; quem Hercules occidit, arcumque ejus abſtulit. *Barn.*

XXXII.

V. 3. Ἠμαθῶδες.] Neſcio quem hiatum hìc notat Barneſius. Non enim neceſſe eſt

Scutum Ajax demens vibravit, & Hectoris enſem;
" Diraque in immeritas prælia geſſit oves.

Aſt ego pro gladio, ac arcu, ſæviſque ſagittis,
Undantes cyathos, innocua arma, geram.
Pro galeâ, roſeo redimitus tempora ſerto,
Ipſe furam; ingenti (mitte) furore furam.

ODE XXXII.

In amores ſuos.

SI poſſis quotquot vaſtum mare pulſat arenas,
Aut nemorum virides enumerare comas;

Fortè meas potis es cunctas evolvere flammas,
Telaque queis toties me feriebat Amor.
Bis deni è pulchris ignes referantur Athenis;

Queis ter quinque alios accumulare licet.

Mox

eſt ut vocalis, nedum diphthongus, apud Græcos ſemper elidatur, ſequente vocali. Ut iſte quem fingit hiatus tollatur, legit ille κυματῶδις. Γρ. etiam κύματ' οἶδας.

V. 12.

Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου,
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.
Τί φῄς; ἀεί κ' ἔρωτες;

Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαν' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τοὺς ἐκ τὸς αὖ Γαδείρων,

Τῶν

V. 12. 13. Ἀχαΐης — Ὅπου &c.] Ἀχαΐης γὰρ [πόλις] ἐστὶ [Κόρινθος:] Ὅπου καλαὶ &c. Ut Homerus, Ἀχαΐδα καλλιγύναικα. Iliad. γ. v. 75.

V. 16. Καὶ Καρίης &c.] Vatic. MS. Καὶ Καρίην, Ῥόδονδε. Est autem communis prima vocis Καρίης. Producitur ab Homero, à Theocrito corripitur.

V. 18. Κ' ἔρωτες;] "Cùm olim ἀεὶ κηρωθεὶς legeretur, Faber cum Filiâ legunt τόσους ἔρωτας, non bene servatis priorum literarum vestigiis. Baxterus, ἀεὶ κηρῷ θείς, nescius antepenultimam omnino corripi debere, Magnus Scaliger, ἀεὶ γ' ἔρωτις; & nos diu ante visum Scaligerum in codice nostro emendaveramus, ἀεὶ κ' ἔρωτις; propiùs certè ad literarum vestigia accedentes. Ut sit sensus; *Quid ais? Semperne amores?*

Mox & ponatur dominarum plurimus ordo,
Quas tot formoſis clara Corinthus habet.

Bis mille accedant, quas præbet Ionica tellus,
Quas Caria, ac Rhodos, & Lesbia terra tenent.

Quid mihi tu narras? tot amores? num toties te
Percuſſit Paphii ſæva ſagitta Dei?
Præterii ex Syriâ veneres, mollique Canopo;

Et Cretâ, in gremio cuncta tenente ſuo;
Cretâ, quâ, centum magnas celebrata per urbes
Perpetuò inſtaurans orgia, regnat Amor.
Omnes quid memorem, ad toſtos à Gadibus Indos?

Quas

i. e. amicæ? Cui Anacreon; Nondum tibi dixi &c." *Barn.* Fatendum tamen, acutam eſſe Baxteri conjecturam, ἀεὶ κηρῷ θές. Ut ſit ſenſus; Rogat, Anacreontis calculator, quaſi territus immani numero, τί φής; Reſpondet Poeta, *Semper in cerâ pone*, i. e. cereâ tuâ tabellâ. Quaſi dicat, longè major numerus adhuc reſtat, imò propemodum infinitus. Quod ad metrum verò, ſæpe adnotavimus, Anacreontem de illo non eſſe admodum ſolicitum.

Y. 21. Ἅπαντ' ἰχούσης.] "Fabri Filia non hæc intelligit. *Cretæque, quæ omnia complectitur.* Et Vaſſæus in margine ſui codicis rogat, *Quid ſibi vult Poeta?* Reſpondeo, Ubertatem regionis notat, omniumque rerum copiam inibi abundare demonſtrat &c." *Barn.* Certè miror quid ſibi voluerint Dacieria & Vaſſæus: hoc

Τῶν Βακτρίων τε, κ' Ἰνδῶν,
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

ΩΔΗ ΛΓ'.

Εἰς Χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιήν·

Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,

Ἢ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν.

Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πλεροῦται,

Ὁ δ' ὠὸν ἐστιν ἀκμήν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεὺς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.

Οἱ

hoc verſicu'o nihil intellectu facilius.

XXXIII.

V. 8. Πόθος.] i. e. Ἔρως.

V. 17.

Quas vel habent multas ultima Bactra faces?

ODE XXXIII.

In Hirundinem.

TU dilecta venis, æstas dum fervet, hirundo;
Et rediens noſtros annua viſis agros.
Suſpendis gravidos pullis in parjete nidos,
Et teneras paſcis provida mater aves.
Aſt, anno inverſo, cum fortior ingruit aura,
Corpus & exiguum frigida mordet hyems;
Ad Memphin rurſum properas, Nilique fluenta,
Et tepidis gaudes tuta latere plagis.
Aſt Amor æternum ſtruit in mihi pectore nidum;
Et renovat ſobolem, perpetuumque genus.
Dimidius tantùm rupto hic excluditur ovo;
Et tenui graciles edit ab ore ſonos.
Hic latet imperfectus adhuc; ſtrepit alter in alis;
Dureſcenſque tegit jam ferè penna latus.
E rauco ſtrident inhiantes gutture fœtus,
Multus & in noſtro pectore garrit amor.
Majores teneræ ſemper dant pabula proli,

Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

ΩΔΗ ΛΔ'.

Εἰς Κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὴν πολιὰν ἔθειραν.
Μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τ' ἁμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα καὶν στεφάνοισιν,
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΩΔΗ

V. 17. Τί μῆχος &c.] *Quodnam remedium* erit? Non, ut Dacieria, *Quis finis* erit? Multo minùs, ut Baxterus, *Quid de me fiet?*

V. ult. Ἐκβοῆσαι.] "Scaliger ἐκποῆσαι, parum feliciter. Salmasius ἐκπιῆσαι, voce nullâ. Frustra etiam Faber subdubitare videtur, hoc verbum esse Anacreonticum. Ἐκβοᾷν apud Herodotum & Thucydiden reperitur; βοᾷν apud Homerum." *Barn.*

XXXIV.

V. 4. Ὥρας.] Vel *veris*, vel *juventutis*, vel *pulchritudinis.*

Quæ generat prolem grandior ipſa novam.

Eheu! quid faciam? tot ſum fœcundus amorum,
Ut nequeat tantum lingua ſonare gregem.

ODE XXXIV.

Ad Puellam.

NE fuge me, quamvis, obliquo ut cernis ocello,
Albeat in noſtro vertice rara coma:
Ne me pelle, tibi vernis licet æmulus hortis
Perfundat florens ora venuſta rubor.

Aſpice quàm deceant, capiti dum ſerta parantur,
Candida purpureis lilia miſta roſis.

ODE

dinis. Hæc enim omnia vox ſignificat; præter id quod magis propriè ſignificat, *tempus* ſcilicet, & *horam.* Γρ. ἥβης.

V. 5. Φίλτρα] Amoris illecebras; ut blanditias, dona &c. pro ipſo amore.

Ibid. Διώξῃς] i. e. Non reſpuas tantùm, ſed cum indignatione *repellas*, dona; & infenſo animo *perſequaris* datorem.

ΩΔΕ ΛΕ'.

Εἰς Εὐρώπλιν.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
Περᾷ δὲ πόντον εἰρύν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μίνος γ' ἐκεῖνος.

ΩΔΗ ΛΣ'.

Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λέγων τοσούτων,

Τῶν

XXXV.

V. 2. Ζεύς—τις &c.] Redundat vox τις, & quâ de causâ inserta fuerit, fateor me nescire.

V. 8. Ἐλασθεὶς] Vertit Baxterus *aufugiens*; & ἐλαύνεσθαι, ait, propriè dicitur de

ODE XXXV.

In Europam.

HUnc, puer, egregium, qui findit cœrula, taurum
(Nec vana illa fides) ſuſpicor eſſe Jovem.
Sidoniæ nam, lato hæret quæ frigida dorſo,
Virginis illæſum per mare portat onus.
Ingentem pedibus molem per Tethyos undas
Remigat, & crebro verberat ungue fretum.
Haud certè, hunc unum præter, ſua paſcua linquens,
Scinderet æquoreas vir gregis alter aquas.

ODE XXXVI.

Remiſsè vivendum.

NOdoſas leges, juriſque ænigmata nolo
Diſcere, nec rauci jurgia docta fori.
Quid prodeſt magno cauſas torquere furore,
Et

de pecoribus, quæ à paſcuis vagantur, vel quovis modo ab armentis amoventur.

XXXVI.

V. 2. Ἀνάγκας.] *Argumenta.*

V. 3. Τί δέ μοι λόγων τοσούτων;] Supple ἐκ, & ἐστὶ. *Quid mihi* (eſt ex) *tot logis?*

Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἀπαλὸν ποτὸν Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κάραν στέφουσι·

Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·

Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύψεις.

Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ΩΔΗ ΛΖ'.

Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος,

Χά-

V. 6. Ποτὸν.] Sic lego cum Scaligero; non πῶμα cum Barnesio, nec πόμα cum aliis.

V. 8. Μετὰ χρυσῆς &c.] Ita vulgò. Scaliger, Χρυσῆς μετ' &c. Barnesius, Μετὰ χρυσίης &c. Certè optima lectio esset, Χρυσίης μετ' Ἀφροδίτης.

V. 9. Πολιαὶ κάραν &c.] Barnesianam lectionem hìc eligo

Et tenſum ingenti rumpere voce jecur?
Contingat potiùs Bacchi perdiſcere leges;

Me blandæ Veneris dulcia jura doce.

Funduntur nivei jam tandem in vertice crines,
Longævumque caput cana coronat hyems.
Da, puer, ergo mihi calices & vina; feratur
Quæ regat æſtivum frigida lympha merum.
Des animo ſomnos; animus quoque dormiat unà,
Dum vinoſus habet membra peruncta ſopor.
Me demum in gelidâ velabis morte jacentem;
Extremuſque meum corpus inunget odor.
Protendes tunc nulla, laborans, vina rigenti;
At dabitur requies dein mihi, deinde tibi.

ODE XXXVII.

In Ver.

ASpicis ut, multo cùm Ver aperitur odore,
Exerit & pulchrum Flora benigna caput;

Luxuriet

eligo. Al. Πολιαὶ στίφυσι. κάρα. Scalig. Πολιαὶ κάρα στίφυσι. Dacieria hoc modo;

Πολιαὶν στίφοισι κάραν
Δὸς ὕδωρ —

ſenſu ſanè multò meliori. Seddeeſt auctoritas codicum

V. 12. Βραχὺ — καλύψεις.] Βραχὺ *brevi.* μὴ ζῶντα, *mortuum.* Legunt quidam μὶ, ſed refragatur communis ratio. Dormit planè Dacieria ad hunc locum;

Χάριτες ῥόδα βρύουσι.

Ἴδε ὡς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε ὡς νῆσσα κολυμβᾷ·

Ἴδε ὡς γέρανος ὀδεύει·
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα ὡροκύπλει·
Καρπὸς ἐλαίας ὡροκύπλει·
Βρομίου στέφεται τὸ νᾶμα·

Καὶ

cum; legens μὶ, & ζῶντα reddens *mortuum*. Ad verbum καλύπλεις, ſcitè (ait Baxterus) ponitur præſens pro futuro, & habet ἦθος. Quid intelligat per iſtas phraſes, habere ἦθος, & σὺν ἤθει, quas in notulis ſuis ad Anacreontem decies repetit, fateor me neſcire. Sanè hìc loci penè ſolœcum eſt præſens pro futuro; ſit licet interdum perquam elegans. Omnino legendum καλύψεις.

XXXVII.

V. 2. Ῥόδα βρύουσι.] Βρύειν activè (ut hìc) *emittere* vel *fundere*; neutraliter (ut ſæpe) *ſcatere*, cum Dativo. Forſan hìc etiam legendum ῥόδοις.

V. 6. Γέρανος ὀδεύει.] Falli videntur Dacieria & Barneſius ad hunc locum; exiſtimantes, grues verno tempore è Græciâ migrare. Redeunt certè ciconiæ in Italiam; teſte Virgilio,

——*vere rubenti*
Candida venit avis, longis inviſa colubris.
Geor. II. 320.

Ait autem Plinius l. x. 23. (citante Ruæo ad iſtum Virgilii

Luxuriet latè Charitum per amœna locorum
Profundens teneras turba jocoſa roſas?
Aſpicis, ut lenis tranquillet cœrula Nereus,
Et placidas plano marmore ſternat aquas?
Aſpicis, ut torrente in puro lævia colla
Erigat, & nitidus flumina tranet anas?
Grus ut iter faciat! tenebroſa ut nubila lætus
Sol fuget, & clarum ſpargat ab ore diem?

Cuncta nitent; rident hominumque boumque labores;
Et terra innumeras prodiga fundit opes.
Baccarum ſeries in palmite ſplendet olivæ;
Exornatque rubrum verna corolla merum.

Quæ-

gilii locum) *Ciconiæ quonam è loco veniant, aut quò ſe referant, incompertum adhuc eſt. E longinquo venire non dubium; eodem quo grues modo.* Atqui non longè diſtare quaſdam Græciæ partes à quibuſdam Italiæ, quis neſcit? Verbum autem ὁδεύειν vel adventum, vel abitum indifferenter noare poteſt: et hìc loci videtur notare non tantùm reditum, vel migrationem; ſed volandi modum, iſtis avibus peculiarem.

V. 7. Ἀφιλῶς δ' ἴλαμψε &c.] Ἀφιλῶς, *apertè.* Quod ad ἴλαμψε, vide Not. ad Od. III. 13.

V. 10, 11. Καρποῖσι γαῖα —Καρπὸς ἐλαίας προκύπλει.] Idem fere dici poteſt de hoc verbo προκύπλειν quod ſuprà de βρύειν ad V. 2. *Terra erumpit fructibus; Fructus olivæ germinat.* Γρ. καρποῖσι γῆ. Al. καρποῖς γαῖα.

V. 12. Βρομίου στίφεται τὸ νᾶμα.] Per *Bacchi liquorem* hìc intelligunt Dacieria & Barneſius, *laticem*, ſive *liquorem palmite vitis incluſum.* Per στίφεται, *foliis tegitur & cœnatur.* Hoc autem quid durius, quid intolerabilius? Quis enim Bacchi liquor in vitibus, verno

Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
Καθελὼν ἤνθησε καρπίς.

ΩΔΗ ΛΗ'.

Εἰς Ἑαυτὸν.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Νέων τελέον δὲ τίνω.
Κἂν δείσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
Νάρθηξ γὰρ οὐδέν ἐστιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρίσω, καὶ μαχέσθω.

Ἐμοὶ

verno tempore, cùm uvæ nondum naſcuntur? Iſtum porrò ſenſum vocis στίφεται quis tulerit? Proculdubio nihil aliud intelligit Poeta, quàm vinum, ſive poculum, in conviviis floribus coronatum; cujus mentionem ſæpius facit. Vere autem ſuavius bibitur iſtud Βρομίου νᾶμα: ut Virg. Georg. I. 340, 341. *Vere ſereno—molliſſima vina.* Tunc etiam *primùm* coronatur, quia tunc *primùm* naſcuntur flores. Lego hìc τὸ ante νᾶμα, Barneſio aſſentiens; ut Anapæſtus Βρομίου ſit loco Spondæi. Etumbe enim eſt carmen, ut vulgò legitur; Βρομίου στίφεται νᾶμα: nec conſtat metrum.

V. ult. Καθελὼν ἤνθησε &c.] Iſtud καθελὼν vertit Baxterus, *deducens ſe*; Barneſius *diffundens ſe*; Dacieria, *exerens ſe*. Omnes ſubintelligunt ἑαυτὸν. Fateor me non videre, quomodo vel primus, vel ſecundus, vel

Quæque decus foliorum arbor, frugeſque virentes 15
Nunc gerit; & vario flore ſuperbit ager.

ODE XXXVIII.

In Seipſum.

JAM me effœta quidem tenet imbelliſque ſenectus,
Nec firmat ſolitus languida membra vigor.
At cyathis juvenes vinco; ſaltare paratus,

Utrem, non Bacchi frondea ſceptra, gero.
Nil prodeſt ferula: adſit avens pugnare; potenti 5

Fer,

vel tertius ſenſus ex verbi καθαιρέω ſignificatione rectè erui poſſit. Tolerabilior quidem primus; quia verum eſt iſtud verbum interdum ſignificare *deduco*; ſed ſenſu coactionem vel vim implicante, qui non eſt hujus loci.

XXXVIII.

V. 4. 5. Σκῆπτρον—Νάρθηξ—] "Veteres ſaltabant, *ferulam*, vel baculum, manu geſtantes. Præſultor autem ipſius Bacchi *ferulam* vel *ſceptrum*, gerebat." *Baxt.*

V. 7. Παρίστω καὶ—] Γρ. quaſi cum parentheſi, παρίστι γὰρ. *Qui vult pugnare* (licet enim per me) *pugnato.* Et pro hâc lectione contendit Barneſius. At certè juxta vulgarem, quam nos eligimus, lectionem, multò elegantiorem eſſe ſenſum, cuivis attendenti facilè patebit. *Qui pugnare vult, adſit, & pugnet* [mecum:] eo nimirum certaminis genere, quod mihi placet; bibendo ſcilicet. *Metrum* autem ſæpe

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμὶ·
Σεληνὸν ἐν μέσοις δὲ
Μιμούμενος, χορεύσω.

ΩΔΗ ΛΘ΄.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Μούσας ἄρχεται λιγαίνειν.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀποριπτεῖται μέριμνα,
Πολυφρόντιδές τε βουλαὶ,
Ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

Φιλο-

pè negligere Anacreontem, sæpe monuimus.

V. 12. Μίσοις δὲ.] "Cùm olim μίσοισι scriberetur, H. Stephanus dixit, *Deesse videtur particula* δὲ, *sed lex versûs fortasse eam exclusit.* Est quidem necessitas ut hìc adsit δὲ particula; nec tamen lex versûs excludit, si pro μίσοισι legamus μίσοις δὲ: tum enim omnia rectè se habebunt." *Barn.*

Fer, puer, immiſcens, pocula plena mero.

Hæc mihi ſunt ſola arma; ſenilia membra movebo,
Silenuſque, choris dum ferar, alter ero.

XXXIX.

In Seipſum.

DUm bibo, fert animus blandas celebrare Camœnas,
Carminaque imbelli grata ſonare lyrâ.
Tum cor ſubſiliens læto exhilaratur Iaccho,
Et quæque immodico fibra calore micat.
Dum bibo, conſilium in vacuos diffunditur Euros,
Lethæoſque petit Cura ſepulta lacus.

Dum bibo, me raptat Bacchus per amœna vireta,
Fragrat

XXXIX.

Ver. 3. Μούσας &c.] Ita rectè Barneſius; pro Αἰγαίνειν ἄρχεσθαι Μούσας, quod ſatis metricum non eſt. Αἰγαίνειν autem propriè ſignificat *tenui voce ſonare*, vel *ſtridere*. Hìc activè ſumitur pro *tenui ſono canere*. Ita *ſonare* apud Latinos.

V. 5. Ἀποῤῥίπτονται &c.] Rectè idem Barneſius; pro ἀποῤῥίπτονται μέριμναι, eâdem de causâ.

Φιλοπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει, μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ ἐυώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑποκύρτοισι κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον γ' ἀπλώσας,
Θιάσῳ γέγηθα κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος·
Τόδ'

V. 9. Φιλοπαίγμων.] Γρ. Αυσιπαίγμων. Minùs bene.

V. 10. Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις.] i. e. per halationes florum, vel *auras florum odore plenas*. Cave intelligas cœlum : ibi enim nulli flores. Ac præterea, ſenſus eſt audax nimis, nec per furorem poeticum excuſandus. Pro αὔραις γρ. ὥραις.

V. 21. Ὑποκύρτοισι κυπέλλοις.] Omnino ita legendum, non ὑπὸ κύρτοις. Lego etiam cum Barneſio ὑποκύρτοισι non ὑποκύρτοις δὲ : quia iſtud δὲ ſenſui officit.

V. 22. Ἁπλώσας.] *Explicare* hìc refertur ad *mentem*, eodem ſenſu quo ab Horatio ad *frontem*. Od. XXIX. Lib. III. *Sollicitam explicuere*

Fragrat ubi denſis dulcior aura roſis.

Dum bibo, tranquillæ canto lenta otia vitæ;

Impedit intereà verna corona caput.

Dum bibo, olens nardum, facilemq; amplexus amicam,

In Veneris laudes molle poema cano.

Dum bibo, me juvenum cordi eſt recreare choreis,

Explicitâ curvis ſimplice mente ſcyphis.

Dum bibo, ſum vitâ quiddam lucratus ab iſtâ

Solus

explicuere frontem. Cùm autem ἁπλώσας ſimplicitatem etiam includat, adjeci vocem *ſimplice* in Verſione.

V. 23. Γίγηθα.] "Olim Θιάσῳ τέρπομαι κούρων. Cui par nihil in toto Anacreonte. Quare γίγηθα reſtitui; & τέρπομαι, quod ex ſcholiis in textum irrepſerat, relego." *Barn.*

V. 25. Μόνῳ] "Baxterus dicit μόνῳ eſſe vocem nihili, & ſe facili negotio μόνον reponere. Ego quidem μόνον agnoſco lectionem minimè aſpernandam; at μόνῳ longè potiorem. Emphaticum enim videtur." Ita Barneſius. Cui ego aſſentior.

Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

ΩΔΗ Μ'.

Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πεσασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὀλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὀλωλα, καὶ ἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἡ δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον

πονεῖ

V. 27. Μετὰ πάντων.] Legit Baxterus μετὰ πάντα. Sed quid opus est istâ mutatione? *Mors omnibus communis.*

Solus ego ; & moriens hoc volo ferre lucrum.
Omnes nimirum Mors æqua expectat, & omnes
Tranſvehet infernas cymba Charontis aquas.

ODE XL.

In Cupidinem.

UT multo ſeſe recreabat flore Cupido,
Et dederat gelidis corpus habere roſis ;
Fortè ſupinus apem molli non vidit in herbâ,
Preſſit & incautâ tenvia membra manu.
Telum illa exiguum, atque ingentes protinus iras
Exerit, & tenerum pungit amara Deum.
Saucius at digitum, plorat ; currenſque, volanſque,
Formoſam ad Venerem, talia triſtè gemit.
Heu ! perii, & moriens effło leve numen in auras,
Linquo arcum, pharetram, ſpicula, mater, ait.
Intulit heu ! mihi mortem alata & parvula ſerpens,
Quam plebs (ut memini) ruſtica dicit apem.

Tum Dea ; Si parvæ tantillus aculeus hoſtis
Exiguo

XL.

V. 6. Δραμὼν δὲ &c.] Quid elegantiùs, vel majori cum ἐνεργείᾳ poteſt exprimi ? " Et velis & remis, uti dici ſolet, ait Baxterus : quò velociùs properaret, *currendo volavit*, & *volando cucurrit*.".

Πονεῖ τὸ τῆς μελίτης,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

ΩΔΗ ΜΑ'.

Εἰς Συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὴν χορείας,

Τὸν ὅλας πολυπλοκαμολπὰς,

Τὸν ὁμότροφον γ' Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπη,
Δι' ὃν ἐυνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθὲν
Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες.
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν

Ἀνεμο-

V. 14,15. Πονεῖ—πονοῦσι—] Similiter, Latinè. *Dolet hoc mihi, & ego doleo.*

XLI.

Ver. 2. Ἀναμέλψομεν·] Pro ἀναμέλψωμεν. Nam πίωμεν præcellit. Estque Ἀτλι-

Exiguo poſſit vulnere ferre necem:
Ah! quantas ſpargunt lethalia ſpicula mortes,
Quæ dextrâ immiti Tu jacularis, Amor!

ODE XLI.

In Convivium.

SPumea fœcundi potemus dona Lyæi;
Et ſonet ipſius conſcia laude domus.
Ille rudes docuit mortales fingere greſſus
Saltando, & celeres ferre, referre pedes.
Expetit integros, gaudens modulamine, cantus;
Atque avidâ dulces ebibit aure modos.
Cum tenero quondam fuit enutritus Amore;
Alma Venus ſtudio fovit utrumque pari.
Illius Ebrietas è prægnanti orta cerebro eſt;
Patrem illum agnoſcit Gratia quæque decens.
Ille ſoporato vincit medicamine curas,
Et luctum in Lethes ſpargit amicus aquas.
Vina ferunt molles pueri, caliceſque rubentes;

Et

'Ατλικὸν σχῆμα, 'Οριστλικὸν ἀντὶ 'Υποτακτικοῦ. Ita Homer. Odyſſ. ά. v. 41, 57, 85." *Barn.*

V. 5. 'Ομότροφον.] Γρ. ὁμότροπον.

V. 11. Πῶμα] Γρ. πόμα.

V. 14.

Ἀνεμοστρέφῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν σῶμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐστι σοι τὸ κέρδος
Ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,

Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ΩΔΗ

V. 14 Ἀνεμοστρόφῳ.] Ita Faber, & Barnesius, rectè prorsus, pro ἀνεμοτρόπῳ.

V. 18. Ὀδυνωμένῳ.] "Ita restituo, pro corrupto illo ὀδυρωμένῳ. Vellem equidem H. Stephanus hoc vidisset, aut saltem minimè affirmâsset, *Rectè ὀδυρωμένῳ, nam non ὀδύρεσθαι solum, sed ὀδυρᾶσθαι est in usu.* Ostendat qui potest ὀδυρᾶσθαι. Nec ὀδύρομαι μερίμναις, sed μερίμνας, quod & vix datur: nam ὀδύρομαι res externas potiùs respicere videtur. At ὀδυνῶμαι μερίμναις elegans est." *Barn.*

V. 23. Μετὰ τῶν.] Rectè Baxterus τῶν pro καὶ, quod nullum conficiebat sensum. "Rectè quidem (ait Barnesius) si locus esset plenus. At proculdubiò ante hæc verba versus hic exciderat [quem ille in textu restituit.] Μετὰ τῶν καλῶν ἰφήβων, & tum καὶ omnino necesse habendum." Hæc Vir doctus; & valde probabilis

Et dolor in vacuos funditur uſque Notos.
Dimiſſis igitur rapiamus pocula curis;
Quid prodeſt mœſtis triſtia flere modis?

Vita futura latet: Vivens per opaca locorum
Fertur, & occulto tramite tendit iter.
Ipſe volo, ut poſſum, lætam titubare per aulam,
Et non legitimis ebrius ire choris:
Ipſe & cum pulchris volo laſcivire puellis,
Fragranti madidam pinguis odore cutim.
Sint, quicunque volent, ſaturi dulcedine curæ,
Experti triſtes gaudia quanta beent:
At nos fœcundi capiamus dona Lyæi,
Et ſonet ipſius conſcia laude domus.

ODE

babilis illius eſt ſententia.

V. 24, 25. Μιλήτω — μυρίμναις.] "Hoc diſtichon, ut reverà elegans eſt, etiam Fabro valde placuit. *Nihil*, inquit ille moroſus Criticus, (de hâc Odâ, quam totam rejicit, loquitur) *video quod jure amem, præter hos duos, præterea nullos.*" *Barn.* Miror profectò quid ſibi voluerit Faber. Concinna & delicatiſſima eſt tota Ode, ab initio uſque ad finem.

ΩΔΗ ΜΒ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ' εὖτ' ἂν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κρατάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτήν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κοῦφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους καὶ δαΐτας,

Νεο-

XLII.

Ver. 3. Φιλέω δ' εὖτ' ἂν &c.] "Φιλέω absolutè, hoc in loco, idemque quod ἀγαπῶ sonat; nempe *delector, contentus sum.* Ita nos Anglicè, *I* LOVE *when I have Muſick* &c." *Barn.* Pro ὅταν, quod priùs obtinuit, rectè legit Idem εὖτ' ἂν, ob metrum.

V. 5. δ',] In omnibus, præter Barneſianam, Editionibus omittitur δ'. Sed omnino exigit ſenſus ut legatur.

V. 10. Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτήν.] Ait Barneſius legendum

ODE XLII.

In Seipſum.

LÆtas cum lepido choreas effingere Baccho
Me juvat, & bellis membra movere modis.
Cum juvene interdum citharam pulſare bibenti
Cordi eſt, aut querulam ſollicitare chelyn.
At roſeis redolere juvat ſuper omnia ſertis,

Et cum fœmineo luxuriare choro.

Haud noſtra invidiæ ſcintillas pectora nôrunt,
Nec fovet irarum mens inimica faces.
Non ego rixantis metuo convicia turbæ;
Et linguæ fugio tela proterva levis.
Odi importunas inter convivia lites,
Commiſtumque (nefas triſte!) cruore merum;
Quando,

gendum potiùs δαϊκτὴν, quanquam hanc ait non eſſe probæ monetæ voculam. Ego quidem nec δαϊκτὴς, nec δαϊκτὸς uſpiam reperio. Ac prætereà penè coincidit hic verſiculus cum præcedenti, abſque ullâ repetitionis venuſtate. Sine dubio corruptus eſt totus. Acutè admodùm reſtituit Barneſius, Φθόνον οὐ δείδια δήκτην. *Invidiam non metuo mordacem*; ut ſit ſenſus præcedentis & hujus versûs, *Nec invideo aliis, nec aliorum invidiam metuo.* Dicit Idem, carmen hoc modo reſtitutum eſſe Ionicum ἀπ' ἰλάσσονος. Sed miror eum

Νεοθηλέσσ' ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Ω Δ Η ΜΓ'.

Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅστις δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,

Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.

Σὺ

pro δίδια non ſcripſiſſe δέδια, vel etiam δέδοικα. Ita integer prorſus eſſet verſus, & veriſſimè Anacreonticus; ut Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις Od. III. &c. cumque reliquis hujus ipſius Odes optimè congrueret.

V. 15. Νεοθηλέσσ'] Scribit Barneſius Νεοθήλοις, & multa differit de iſtis vocibus νεοθηλὴς, & νεόθηλος, quæ parum ſana mihi videntur. Quid aliud ſonat νεοθηλὴς, quàm *recenter florens, virens, pullulans?* Et hoc Epitheton,

Quando, inter virides florenti ætate puellas,
Salto ad dulciſonæ tinnula fila lyræ.
Ducere ſollicitæ nobis oblivia vitæ
Unica ſit cura; hæc unica cura placet.

ODE XLIII.

In Cicadam.

FElix ah! nimiùm felix, tua gaudia vitæ
Invidiam, ſi quid, læta cicada, movent.
Rex veluti ſolio ſublimis, in arbore ſummâ
Dulce canis, veſcens ſimplice rore, melos.

Inſervit tibi totus ager; te ſemina campi,
Ruraque te parvam læta fatentur heram.
Sunt per prata tuæ, quotquot circumſpicis, herbæ,
Quæque arvis latè fluctuat alba ſeges.
Sunt tua queis floret ver ornamenta, tuæque
Quas fert flava æſtas, canaque meſſis opes.

Agricolis

pitheton virginibus & puellis certè convenit.

V. 16, 17. Χορεύων—φέρωμεν.] Hunc Nominativum cum hoc Verbo cohærere non poſſe, liquet. Mirè tamen reddit Baxterus, *Saltans agamus*: ejuſque rei nullam in notis mentionem facit. Putant Stephanus & Faber aliquid deeſſe; addit aliquid Barneſius, verſum ſcilicet integrum. Fruſtra, me judice, ſe torquent omnes. Mutentur tantùm puncta hoc modo, ut ego mutavi in textu: Poſt δαῖτας v. 14. ponatur comma; poſt χορεύων v. 16. periodus; ſana erit lectio. *Odi pugnas inter pocula, ſaltans*, i. e. dum ſalto, *cum puellis. Vitam tranquillam agamus.*

XLIII.

V. 7. Ὧραι.] Reddunt Baxterus & Barneſius *horæ*.

Σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργοῖς,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τιμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς ὡροφήτης·
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει·
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἄναιμ', ἄσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ΩΔΗ ΜΔ'.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Ἔδοξον ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ὠδίσκοις,
Ἐδίωκε, καὶ κίχανεν.

Τί

At dubio procul intelligit Poeta distincta Anni Tempora, ver, æstatem, autumnum. Atque ita rectè reddit Dacieria.

V. 8. Σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργοῖς.] Γρ. γεωργῶν. "Olim φιλία scriptum; verùm ex βασιλεὺς, βλάπτων, v. 3, 4, 9. abunde liquet τέττιξ

Agricolis cara es, quòd nec malè lædis ariſtas
Pondere ; nec, volucris noxia, furta facis.
Mortalis te quiſque colit, quòd amabile narras
Tempus, & æſtatis nuncia dulcis ades.
Muſarum cœtus colit, & vocalis Apollo,

Teque docet gratis ora movere modis.
Haud te terrigenam minuit damnoſa ſenectus ;
Sana viges, cantûs docta, dolore carens.
Felix, ac ſapiens, carniſque & ſanguinis expers ;
Exæquat ſuperos ſors tua penè Deos.

ODE XLIV.

In Somnium ſuum.

IN ſomnis alas humeris geſtare videbar,
Et celeri huc illuc pervolitare fugâ.
Meque, pedes teneros plumbi impediente gravatus

Pondere, prendebat ponè ſecutus Amor.

Quid

τίτλιξ hìc eſſe maſculinum. Faber etiam legit φίλος, at toti verſui non conſulit ; quod nos facimus." *Barn.*

V. 17. Ἀναιμ', ἄσαρκε.]

Γρ. uno verbo ἀναιμόσαρκε.

XLIV.

V. 1. Ὄναρ.] Pro κατ' ὄναρ.

Τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΩΔΗ ΜΕ'.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ Ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης,
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις,
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐράτων
Ἐποίει λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς,
Στυγερὸν δέρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.

Ὁ δ' Ἔρως, Τόδ' ἐστιν, εἶπε,
Βαρύ· πειρήσας νοήσῃς.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·

Ὑπεμει-

V. 6. Θέλει γ'] "Interdum, & elegantiæ causâ." *Barn.*

θέλει & ὄναρ inserendum γ' duxi, ob hiatum evitan-

Quid narrata volunt insomniâ? Nempe parumper
Multarum gessi vincula, nulla diu:

Nunc me figet Amor; cunctosque unius in annos
Vinc'la geram dominæ, cætera liber ero.

ODE XLV.

In Cupidinis Sagittas.

LEmniacis olim sudans Vulcanus in antris,
Cudebat Paphio ferrea tela Deo.

Cum puero juxtà stabat Cytherea protervo;
Melle Venus tinxit spicula, felle puer.

Ecce venit, validamque Gradivus concutit hastam,
Sanguineum linquens pulverulentus agrum.

Unum ibi quod jacuit telorum ridet Amoris;
" Et, Mira his armis bella parantur, ait.
Imò istam, inquit Amor, si cordi est, sume sagittam;
Istam etiam, Mavors, experiere gravem.
Accipit armipotens Deus exitiabile telum,
Incautus;

XLV.

Ver. 13. Ἔλαβεν.] Hoc est, *corpore suo* accepit, ait Baxterus. Nugæ! Non ex arcu sagittam emisit Cupido; sed in manum sump-

Ὑπεμειδίασσε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
Βαρὺ, φησίν, ἄρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

ΩΔΗ Μς'.

Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,

Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πάλεται·
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς·

Διὰ

sit Mars quasi librans, & pondus illius explorans. Quòd si rogas, quid sibi vult istud ἄρον αὐτό v. 16.? Nonne potuit ipse telum deponere? Respondendum, Vel hæsisse telum digitis, (tanta erat magica illius vis;) vel Martem etiam à tactu illius ita fuisse affectum, ut attonitus & horrore percitus, vix esset apud

Incautus; riſit mollè jocoſa Venus.
At gemuit pallens Mavors; Heu! tolle, Cupido,
Hæc nimio, clamat, pondere tela nocent.
Ille, Meæ poſthac ut ſis Matri, inquit, amicus;
Iſtud in æternum tu leve munus habe.

ODE XLVI.

In Amorem.

TRiſte quidem eſt grave ferre jugum dominantis Amoris,
Nec minùs eſt iſto triſte carere jugo:
At multò mage triſte uri, nec amore potiri,
Et ſævo mitti ſub juga ahena joco.
Nil prodeſt ſapientia amantibus, almaque virtus;
Nil genus, & veterum nobile ſtemma patrum.
Spreta jacent hæc ſub pedibus; veneres habet unum
Argentum; ſolæ conſpiciuntur opes.
Is malè diſpereat, qui argentum primus amavit;
Et pretium lamnis illecebraſque dedit.
Hinc inter geminos gliſcunt certamina fratres;

Hinc

apud ſe, nec ſatis ſciret quid ipſe loqueretur.

XLVI.

Ver. 3. Χαλιπώτερον.] Forſan legendum χαλιπώταλον. Sed minimè neceſſum eſt. Sæpè enim, & eleganter, ponitur Comparativus pro Superlativo.

XLVII.

Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες
Πόλεμοι, Φόνοι δ' αὐτόν.

Τὸ δ' ἐχεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ Φιλοῦντες.

ΩΔΗ ΜΖ'.

Ἄλλο Ὠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτήν.

Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μὲν ἔσει,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει. 5

ΩΔΗ ΜΗ'.

Ἄλλο.

Ὅτε μοι λύρην Ὁμήρου,
Φονίης ἄνευθε χορδῆς.

Φέρε

XLVII.

Ver. 3. Γέρων δ' ὅταν &c.] MS. Vatican. Ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ.

XLVIII.

Hinc genitor natum negligit, ille patrem.
Hinc bella, & cædes; hinc ſanguinis ebrius hauſtu
Ingemit, & multâ ſtrage laborat ager.
Quod pejus, miſerandi hinc ſæpe perimus amantes;
" Telaque (proh pudor!) argentea torquet Amor.

ODE XLVII.

Aliud Odarium.

DIligo longævum, cujus jucunda ſenectus
Non horret calices, juraque, Bacche, tua.
Diligitur juvenis, choreas qui fingere doctus
Novit, & ad citharæ fila movere pedes.
At ſenior levibus dum exercet membra choreis,
Ille ſenex cano eſt vertice, mente puer.

XLVIII.

Aliud.

MÆonii dulcem citharam mihi tradite vatis,
Et mota ipſius tradite plectra manu.
Aſt abſit crudeli exercita carmine chorda,
Quæ crepat horrenti bella cruenta ſono.

Jurâ

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.

Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης,
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΩΔΗ ΜΘ'.

Ἄλλο.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης.
Γράφε τὰς πόλεις, τοπρῶτον,
Ἱλαρίς τε καὶ γελώσας·
Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας,
Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.

Ὁ

XLVIII.

Ver. 3. Κύπελλα θεσμῶν.] "In Asiâ, & proinde in Ioniâ, inter bibendum leges condebant, & consultabant. Ad hanc consuetudinem alludens nobilis Poeta, dicit se, Legislatorum instar, de poculis, & bibendi legibus videri agere, at sobrium interea manere, nec tam potare, quàm leges dare." Ita Barnesius; sed oblitus Poetam dicere, "Se & ebrium & sobrium esse velle." v. 6.

V. 4. Κεράσσω.] Subaud. ἵνα, vel ὅπως.

XLIX.

Ver. 3, 4, 5, 6. Γράφε —ἐν αὐλοῖς] "Hanc ordinationem versuum ex Vaticano MS. fecimus; unde omnia nunc clara & distincta,

Jura date, & leges; date ſpumea pocula; læto
Miſcebo leges ſanctaque jura mero:
Legitimè ut poſſim bibere, ac ſaltare, lyramque
Pulſare; & ſapiens Evohe Bacche canam;
Ut Liber ſimul atque Themis mihi pectore regnent:
Ebrius, & pariter ſobrius eſſe volo.

ODE XLIX.

Aliud.

HUC ades, atque audi, Pictor, dum pollice chordas
Urget Apollineæ Muſa canora lyræ.
Primò urbes fingas hilares, vinoque ſolutas;
Rideat & populi multus in ore jocus.
Pingantur juxtà celebrantes orgia Bacchæ,
Tibiaque alternis docta ſonare modis.

Deinde

ta, quæ priùs impedita & obſcura erant, & ex Baxteri emendatione longè impeditiora. Quod πόλεις Poeta hìc γεράφισθαι [jubet] id ex Homerico Achillis clypeo hauſtum, Iliad. σ'. v. 490. Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις κ. λ. Qui hoc non viderunt, pro πόλεις putarunt πόσεις ſcribendum &c." *Barn.*

V. 6. Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.] Baxtero hìc aſſentior, per ἑτεροπνόους intelligenti *alternatim flantes*. Quod multò melius convenit *tibiis* ipſis, αὐλοῖς, ut nos legimus, quàm tibiarum cantibus, ut ille ἴναυλους (ita enim ille, cum aliis quibuſdam, legit) non bene interpretatur. Eſt enim ἴναυ-

Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

ΩΔΗ Ν'.

Εἰς Διόνυσον.

Ὃν τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων, Θεὸς κατῆλθε,
Ἄπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
Ποτὸν ἄσονον κομίζων.
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον γ' ὀπώραις,

Ἐπὶ

ἴναυλος *homo tibiâ personans*, non *tibiæ cantus*. Pro ἐν γρ. σὺν. Quomodo autem ἑτεροπνόοις per *geminis* possit reddi non video. Ita tamen reddunt Dacieria & Barresius.

V. 7. Δύνηται] Γρ. δύναιτο.

V. 8. Νόμους φιλοῦντων.] "Allusum ampliùs ad illas Homericas urbes in Achillis clypeo, ubi tanta lætitia, musica &c. deinde contentio juxta legum præscripta, coram judice. Noster autem Poeta non hoc modo vult appingi νόμους δικαζόντων, sed potiùs νόμους φιλοῦντων. Alii legunt πωλούντων, haud prorsus ineptè. Baxterus corrupit in φιλοῦσας, ut concordaret cum πόλεις, & sic omnem facetiam tollit." *Barn.*

L.

Est hic Ἐπιλήνιος Ὕμνος, sive *Hymnus ad torcular*, vindemiæ

Deinde & amatorum ſcriptas in margine leges,
Si detur ſpatium, lubrica cera gerat.

L.

In Bacchum.

QUI juvenem docet indefeſſum ferre labores,
Et venerem intrepidum ſemper amare novam;
Fingere qui choreis docet inter pocula greſſus,
Inſtituens molles aptiùs ire pedes;
Deſcendit, dulces portans mortalibus hauſtus,
Lenia cum ſuavi vina lepôre, Deus.
Ille in palmitibus ſervat frondentibus uvas,
Progeniem vitis, materiamque meri.

Ut

vindemiæ tempore cantari ſolitus.

V. 1. Πόνοις] "Ita pro πότοις Vatican. MS. legit; & hanc lectionem agnoſcunt H. Stephanus, Æmyl. Portus, & Vir clariſſ. D. Johannes Cotton Baronettus. Ut & in proximo verſu πόθοις, cùm antea πότοις ter repeteretur; quod ſemel tantùm poni debuit, idque in tertio verſu." *Barn.*

V. 2. Πόθοις] Idem Vatican. MS. & hìc pro πότοις legit πόθοις. Cui favent prædicti magni viri." *Barn.*

V. 7, 8. Οἶνον — Πεπιδημένον—] Οἶνον pro uvis, quæ ſunt vini materia. Πεπιδημένον γ' ὀπώραις (rectè enim, hìc, ut aliis in locis, quos non ſemper notavi, adjicit Baxterus γ' ad carmen fulciendum) i. e. *racemos ligatos autumni tempore*, ait Dacieria; eâque de re ſatis prolixam narrat hiſtoriam, quam videas, ſi libet. *Involutum uvis*, ait Baxterus. Et verum eſt quidem ὀπώρας interdum ſignificare *fructus autumnales*. Sed durior eſt quàm ut tolerari poſſit iſta phraſis, *vinum in uvis illigatum*, & *quaſi compedibus vinctum*:

Ἐπὶ κλημάτων Φυλάτλων.
Ἵν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

ΩΔΗ ΝΑ'.

Εἰς δίσκον ἔχουσα Ἀφροδίτην.

Ἆρα τὶς τόρευσε πόντον,
Ἆρα τὶς μανεῖσα τέχνη
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;

Ἆρα

ista enim est vis verbi πιδίω. Legit Baxterus πιπηδημένον à πηδάω, exponitque *exilientem* [ex uvis scilicet in torcular:] quæ, meo quidem judicio, præstantior est lectio; ut sit sensus, *servat vinum in uvis, donec ex iis autumno pressis exilierit.*

V. 9. Φυλάτλων.] Gr. φυλάτλιν, nullo sensu, nec Grammaticè.

V. 10, 11. Ἵν' ὅταν — Ἄνοσοι—] Autumnali tempore, quando febres maximè grassantur, inquiunt Baxterus, & Barnesius. Absurdè. Verum est quidem, febres eo tempore grassari maximè. Est autem sensus loci, estque facilis: "Servat uvas in vitibus, "ut vinum sit maturè coctum, & salubre; ac proinde sani sint potantes, "&

Ut cùm ſint gravidâ reſecandi à matre racemi,
Spumantique rubens uva terenda lacu;
Tum vigeant ſine morbo omnes, corpuſque, animumque,
Hoc ſe luxuriâ ſolvat, & ille jocis;

Dum rurſum illa dies revoluto venerit anno,
Et tulerit ſimiles prodiga vitis opes.

ODE LI.

In diſcum, Venerem ſculptam exhibentem.

QUis pelagi effundens in durum dorſa metallum,
Cælatas diſco conſociavit aquas?

Quæ

" & morbis careant, uſque " ad proximam vindemi- " am."

V. ult. Ἐς ἔτους] Subaud. χρόνον. Γρ. εἰσέτους, & ἰσέτους, unâ voce; nullo itidem ſenſu, nec Grammaticè.

LI.

V. 4. Ἐπὶ νῶτα—] Verſus ſine dubio mendoſus. Quis enim dixerit *fundere*

Ἆρα τὶς ὕπερ θάλασσαν,
Ἀπαλὴν χάραξε Κύπριν
Νέος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
Μακάρων φύσιος ἀρχήν;
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὴν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ἰδᾶσθαι
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἁλαλημένη δ' ἐπ' ἀκτῇ,
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν,
Ἀπαλοχρόος γαλήνης,
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ῥόθιον πάρεισεν ἕλκει.

Ῥοδέων

fluctum ſuper dorſa maris? Nonne eſt ipſe fluctus dorſum maris? Si mihi liceret, abſque ullâ auctoritate, textum mutare, pro ἐπὶ νῶτα legerem μέγα κῦμα, ut ſit repetitio hoc modo;

Ἀνέχευε κῦμα δ.σκῳ,
Μέγα κῦμα τῆς θαλάσσης;

Vel pro ἐπὶ adderem epitheton aliquod vocis νῶτα, ut εὐρέα, ὑγρὰ &c. ut ſit νῶτα per appoſitionem idem quod κῦμα.

V. 5. Ὑπὲρ θάλασσαν.] "Multa habent exemplaria ὕπερθε λευκάν. Quæ lectio, puto, per errorem orta eſt ex illo v. 13. Βρύον ὡς ὕπερθε λευκόν." *Barn.*

V. 12, 13, 14. Ἁλαλημένη — γαλήνης.] Pro ἐπ' ἀκτῇ γρ. ἐπ' αὐτῇ. Exponitque Dacieria, quæ hanc lectionem eligit, & cui aſſentitur Barneſius, hoc modo; αὐτὴ δὲ [Κύπρις] ἁλαλημένη ἐπὶ [κῦμα] ὕπερθε ἀπαλοχρόους γαλήνης, ὡς βρύον λευκὸν &c. At ſupplere iſtud κῦμα, nimis durum eſt. Nimis etiam diſtat Præpoſitio ὕπερθε à Nomine quod regit, juxta hanc expoſitionem: & vitioſa eſt, imò intolerabilis, tota vocum ſtructura. Exponit Barneſius, quaſi eſſet

Quæ mollem ſculpſit Venerem ars inſana natantem,

Affectans magnos ambitioſa Deos?

Oſtendit nudam pacato in marmore formam;
Quæ detecta nefas cernere, ſola latent.

Ad ſeſe fluctus trahit hinc atque inde ſequaces,

Et movet in placido crura manuſque freto.

Quæque

ſet ἀλαλημένη ἐπ' pro ἐπαλαλημένη. Legit Stephanus ἐπ' ἀκτῆ, rectiùs quidem, me judice. Quod enim objiciunt Dacieria & Barneſius flocci faciendum eſt. Quid ſi natans deſcribitur Venus? Nonne poteſt natare juxta littus, vel ad littus? Nihil hìc de littore, ait Barneſius; in medio mari adhuc verſatur. Atqui hoc eſt (quod aiunt) petere principium. Ante ἀπαλοχρόος verò (legendum enim ἀπαλοχρόος, vel ἀπαλοχρόου, non ἀπαλοχρόους, quod planè ſolœcum eſt,) ſubaudiri poteſt vel διὰ, vel χρόνῳ. Verſum iſtum Βρύου &c. in verſione omiſi; nec Anacreontis eſſe exiſtimo. Quàm abſurdum enim eſſet Venerem *Muſco*, vel *Fuco*, vel *Algæ*, comparare?

Ῥοδέων ὕπερθε μαζῶν,
Ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνης.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται,
Ἐπὶ δελφίσι χορευταῖς,
Δολεροὶ νέον μέτωπον,
Ἔρος, Ἵμερος, γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

Ω Δ Η.

V. 17, 18, 19. Ῥοδέων—τέμνει.] Μέγα κῦμα pro Nominativo habeo, cum Baxtero; non, ut alii, pro Accusativo; & sic explico. *Fluctus dividit*, vel *secat*, (quomodò lineæ dicuntur se invicem secare) istam corporis partem, *primùm*, i. e. *præcipuè* quæ *infra cervicem* est, *supra mammas*: quod natantibus evenire solet, uti satis notum. Sin accusativè sumatur κῦμα, quid intelligendum est per illud πρῶτα? *Nunc primùm*, ait Barnesius; sed quo sensu? Num asserere potuit Poeta, Venerem, ortam mari, nunquam antèà natâsse? Nisi forsan intelligenda sit tota Ode de ipso ortu Veneris è mari, atque adeò de prima ejus natatione; quod sanè vero absimile non est, istius licet rei nulla fiat mentio. Et sic, fateor, probanda erit Barnesiana explicatio.

V. 20. Μέσον.] Supple ἀνὰ.

V. 25. Δολεροὶ νέον μέτωπον] "Olim Δολερὸν νόον μετόπων. Quam lectionem Baxterus,

Quæque ſubeſt collo, partem, ſuperatque papillas,

Primùm lenè tumens ſculptilis unda ſecat.
Tranquilli in medio tranſlucet candida ſulci,
Cum violis veluti lilia miſta micant.

Argento clari ſaliunt delphines in orbem,

Queis Jocus, & ridens per mare fertur Amor.

Effingunt puro luſus ſub gurgite piſces,
In capita inverſi, luxuriantque vadis:
Illa, ut ſubridens tranet feliciter æquor,
Turba Deæ petulans claudit utrumque latus.

ODE.

Baxterus, ut ipſe ait, *ſolitâ fiduciâ* ductus, ampliùs corrupit, legendo μὴ ἐρώντων, pro μὴ ἐρώντων, neſcius antepenultimam in hoc verſu corripi debere. Scaliger legit Δολερὸν νόημ' ἐρώτων. Heinſii Codex, Rectè Stephanus Δολερὸι. Quod ſequitur ita lege, νέον μέτωπον, quàm optimè. &c." *Barn.*

V. 29. Τὸ σῶμα.] " Ante τὸ σῶμα Ellipſis eſt Præpoſitionis πρὸς. Pro τὸ erat in impreſſis τι, manifeſto errore." *Baxt.* Scribit in textu Barneſius ἐς ὄμμα, aitque; " Longepierre, homo eruditæ lectionis, primus hanc lectionem ex corrupto τι σῶμα, hauſit; quâ nulla unquam conjectura ingenioſior, aut certior & luculentior. Rata itaque eſto &c.

V. 30. Ἵνα νήχεῖαι;] " Τὸ νήχεῖαι per συστελλὴν dicitur pro νήχηται." *Baxt.* " Quando ἵνα pro ὅπου, *ubi*, ponitur, Indicativo gaudet, ut hoc in loco: aliàs Subjunctivo; pro quo tamen Atticè ſubſtituitur Indicativus, ut notamus ad Od. XLI. 2." *Barn.*

LII. Eſt

ΩΔΗ ΝΒ'.

Εἰς Τρυγητόν.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες,
Μετὰ παρθένων, ἐπ' ἄμων·

Καλὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,

Μένον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον·
Μέγα τὸν Θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοιστιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐκζέοντα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας,

Ἐρατὸς

LII.

Est & hic Hymnus ἐπιληνιος.

Ver. 2. Φέρουσιν.] Ita Stephanus; atque ita omnino legendum, non ut alii, φέροντες. Reclamant enim Grammatica & Ratio; quicquid contrà Baxterus, & Barnesius.

V. 9.

ODE LII.

In Vindemiam.

ECce ferunt nigros juvenes ad præla racemos,
Maturum pondus, folliculoſque meri.
Fertque puellarum calathis redolentibus uvas
Turba, nec inceptum tardior urget opus.
At ſimul ac feſſos datur exonerare lacertos,
Ponderaque in ſparſum depoſuere lacum;
Sola rubros pedibus calcat vis maſcula fructus,
Expectat ſolos uva premenda viros.
Intereà Bacchi laudes canit ebria pubes;
Et reſonant almum ſpumea vaſa Deum.
Exultant, tumidum dum cernunt fervere muſtum,
Et bullire novo vina futura cado.
Queis plenus ſenior tremulo pede pulſitat herbam,
Lætus, & albentes jactat utrinque comas.

At vafrâ inſidias juvenis ſtruit arte puellæ,
Pulcher,

V. 9. Ἐρασσὸν,] Adverbialiter, *Jucundè, amabiliter.*

V. 10. Ἐκζέουσα] Γρ. ἐς ζέουσα. Malè. Dormitat hìc Barneſius; & (ſi comparetur ejus verſio cum notis) ſibi contradicit.

V. 11. Πίῃ,] Γρ. πίνῃ. Sed metrum ſe malè habet.

V. 15.

Ἔρατὸς νέος μεθυσθεὶς,
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
Προδότιν γάμων γενέσθαι.
Ὁ δὲ μὴ λίγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΩΔΗ ΝΓ'

Εἰς Ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' Ἥρος,

Μέλπο-

V. 15. Μεθυσθεὶς.] Γρ. ἐλυσθεὶς.

V. 17. Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων.] Mihi non licet esse tam critico, & tantæ auctoritatis, ut textum mutem. Sed quovis pignore certare ausim, pro ὕπερθε scripsisse Anacreontem ὕπερθε, non *super*, sed *sub* foliis. Si quis enim sedeat, vel jaceat *super* frondibus; quamnam, quæso, *umbram* ex iis percipit?

V. 19. Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει.] "Cùm olim ὁ δ' Ἔρως ἄωρα θέλγων; omnia erant conturbata. Nunc omnia planissima; nec ullus defectus cernitur. Ἄωρα adverbialiter ponitur; & metaphoricè, à crudis, & vix dum maturis frugibus, ad teneriorem virginem transfertur. Ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ τὸν καιρὸν (an πρὸ τοῦ καιροῦ?) τρυγώμενα, inquit Suidas. Quod nonnulli notant

Pulcher, & inflatus munere, Bacche, tuo.
Illam ſub gelidâ corpus fuſam opprimit umbrâ,

Dum premit, obrepens, mollia membra ſopor.
Deinde fovet cunctantem, & connubialia vincla
Non tempeſtivè ſumere ſuadet amans.
Illa negat; premere hic ſtatuit, vimque addere verbis;
Amplexuſque novi fœmina paſſa viri eſt,
Sic temerè ludunt cuncti; & laſciva juventus
Liberiùs Bacchi jam juvenatur ope.

ODE LIII.

In Roſam.

STat celebrare novo ver cinctum tempora ſerto,
Æſtivam-

tant ἄωρα *mulierem* ſignificare, nil nos morari debet; iſti enim planè ſomniant. Θήλυν quidem ipſe Faber legendum putat." *Barn.*

V. 20. Προδότιν γάμων γενέσθαι.] "De Virgine locutus eſt—Quare μελλόνων ſubaudiendum ad γάμων, ut Baxterus rectè obſervat. Figuratè pro αἰδοῦς παρθενίας. Notum etiam, quod obſervamus ad Euripidis *Danaen* v. 18. γάμος aliquando ſimplicitèr poni κατ' εὐφημισμὸν pro ἡ συνουσία, vel τὰ ἀφροδίσια." *Barn.* Προδότις γάμων (inquit Dacieria) propriè ſignificat *quæ dat nuptias ante tempus*, Poteſt certè iſte ſenſus admitti: quod patet ex Stephani Theſauro, ad verbum προδίδωμι. Atque hunc ſenſum libens amplector; quòd ſit & verecundior, & ad verba accommodatior. Videri quidem poteſt Anacreon loqui non de *virgine*, ſed de fœminâ

Μέλπομαι ῥόδον θέρειον·
Συνέταιρ' ἄεξε μολπήν.

Τόδε γὰρ Θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων Ἐρώτων·
Ἀφροδισιόν τ' ἄθυρμα.

Τόδε καὶ μέλημα Νυμφῶν,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν

Ἐν

fœminâ *nuptâ*, & *nuptias prodente*. Quod enim ait Barnesius de voce παρθένον v. 14. haud magni faciendum est. Nam παρθένος apud Græcos, sicut & *Virgo* apud Latinos, *fœminam* indiscretè sumptam interdum significat, non semper *intactam*. Sic Virgil. de Pasiphae Ecl. VI. 52. *Ah virgo infelix* &c. Et Euripid. παρθένος τεκοῦσα. Vide Cerdanum ad istud Virgil. Sed Verbum ἄωρα, versu præcedenti, hunc Anacreontis locum de virgine intelligendum esse, satis indicat.

LIII.

V. 2. θέρειον. "Γρ. θερινόν. Verùm ob versum lego θέρειον, quæ vox genuina, vetus, & magis poetica, metroque aptior. Dinnerus in epithetis τοῦ ἔαρ legit θερεινόν." *Barn.*

V. 3. Συνέταιρ' ἄεξε μολπήν.] Vetus lectio, Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν, nullo prorsus sensu. Pro quâ substituit Baxterus Συνέταιροι, αὔξοι μέλπειν: Nullâ (ut rectè Barnesius) metri, nedum sensûs, ratione habitâ. Scaliger multò meliùs, Συνέταιρ', ἄεξε μέλπειν. H. Stephanus, quamvis

Æſtivamque ſimul ſtat celebrare roſam.
Alternis roſa cantetur; tu carmen, amice,
Adjuva, & alternos ſuccine ritè modos.
Hæc hominum, atq; Deûm recreat dulcedine nares;
Æthereis etiam vernat odora plagis.
Exornat pulchras Charites, quo tempore flores
Quærit, & in ſilvis ruſticus errat Amor.
Diligit hanc Cytherea, & amicâ ludere plantâ
Diva amat, inque ſinu dulce fovere decus.
Hanc teneræ curant Dryades, doctæque Camenæ;
Parnaſſique roſis ridet acutus apex.
Suave eſt in dumis latitantem quærere, ſuave eſt
Difficilem

vis dubitanter, (quare tamen dubitet non video; eſt enim ſana lectio) Συνίταιρι δ' αὖξι μολπήν. D. Heinſius hâc in parte felicior, Συνίταιρ' ἄιξι μολπήν. Scribit in textu Barneſius, Σὺν ἑταῖρ', ἄιξι μολπήν· ut ſit (ait) per tmeſin, pro συνάιξι. Sed iſtius rei nullam reddit rationem. Certè multò potior eſt lectio Heinſiana, quam ſequor. Ex his verbis conjecturam faciunt Dacierius, ejuſque Uxor doctiſſima, hanc Oden Dialogi formâ fuiſſe conſcriptam: neque eſt quòd eâ de re multùm dubitemus. Alternis cantabatur.

V. 4. Θεῶν ἄημα.] Ad literam, *Deorum halitus*, vel *halatio*. Poteſt accipi vel activè, pro *halitu* quem dant & inſpirant *Dii*; vel paſſivè, pro *halitu* quo naribus accepto recreantur; vel utroque modo. Tranſponi reor debere hos verſus, & ſic ſcribi;

Τόδε γὰρ βροδῶν τὸ χάρμα,
Τόδε καὶ θεῶν ἄημα:

aliter fit climax inverſa. Legerem autem verſu ſecundo καὶ pro γὰρ, ob emphaſin.

V. 9. Νυμφῶν.] Ita potiùs lego, cum Fabro, Filiâque. Vetus lectio; μύθοις, i. e. *poetarum carminibus, & fabulis*. Legi etiam poteſt νυμφοῖς.

V. 11. Γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν.] "H. Stephanus

Εν ἀκανθίναις ἀτερπεῖς.
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
Προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
Τῷ σοφῷ τό δ' αὐτὸ τερπνὸν,
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠὼς,

Ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτη
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,

Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει.

Τόδε

nus legit Γλυκὺ καὶ πεθοῦντα πιεῖραι. Verùm idem ſenſus, ſi noſtram lectionem admittas. Nam in eâ Baxtero aſſentior, qui hìc pro ποιοῦντα, & λαβόντα v. 13. legit ποιοῦντι, & λαβόντι. Nil enim opus erat προσάγοντ' notare v. 15. propter Apoſtrophen poni pro προσάγοντι." *Barn.*

V. 14. Κούφως.] " Et hìc libenter Baxtero aſſentior, qui κούφως pro κούφαις legendum rectè auguratur; &, ut ille ait, *Roſæ leviter tactæ diutiùs odorem ſervant.* Certè fortiùs nares feriunt." *Barn.* Ego ambobus aſſentior.

V. 15. Προσάγοντ'.] *Admoventi*; ſupple *naribus.*

V. 16. Τῷ σοφῷ] Γρ. Ὡς σοφῷ. De quâ lectione, quam ille amplectitur, multa Barneſius; quæ levioris momenti eſſe videntur. Monſtroſum eſt quidem

Difficilem è multo vellere ſente roſam :
Nam levia inſcriptæ compenſat vulnera dextræ,
Qui nares avidas allicit udus odor.

Excolit hæc menſas, epulaſque, atque orgia Bacchi ;

Sublatâ pulchrum quid ſit ubique roſâ ?
Manè nitens roſeis digitis Aurora ſuperbit,
Purpureas pandit dum vigil illa fores.
Laudatur roſeis Nympharum turba lacertis,
Laudatur ſimili pulchra colore Venus.

Hæc præbet morbis inimicos commoda ſuccos,
Fert medicam ægrotis herba ſalubris opem.
Defunctis etiam prodeſt, dum frigida buſta
Ornat,

dem illud Ὥσσοφῷ in quibuſdam Editionibus. Legit H. Stephanus Ὀρόφῳ, *Tecto, Domui.* Quam lectionem prorſus damnant Baxterus & Dacieria : Barneſius ejus non meminit. Ego quidem haud penitus aſpernandam cenſeo. Credibile eſt ſiquidem, veteres in Græciâ domos ſuas roſis exornâſſe ; quod fac unt ex hodiernis in Angliâ multi. Prolixè, ſed minùs bene, meo quidem judicio, diſſerit Dacierius ad hunc, treſque præcedentes verſus, in Commentariis ſuis ad Theocritum ; alium, & novum prorſus, ſenſum iis affingens. Quem videat, ſi cui lubet, in Uxoris ejus notis ad hunc locum. Per σοφὸν verò hìc intellige *Poetam* : ut infrà v. 23. Παρὰ τῶν σοφῶν &c. i. e. *à Poetis.* Omiſi autem in Verſione hunc verſiculum ; quia ſenſum ejus ſuprà expreſſi. — *Doctæque Camenæ ; Parnaſſique* &c.

Τόδε καὶ χρόιον βιᾶται·
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρυς
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.

Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
Πολεμόκλοιον τ' Ἀθήνην

Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς·
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων Θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

Ω Δ Η.

V. 34. Κορυφῆς.] Supple εἰκ. Post hunc versum restituit Barnesius ex Vatican. MS. ut ille ait, Textuique inserit, Φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ. Forsan legendum Θεάν.

V. 36. Ἤνθισε.] Γρ. ἤνθησε. Sed neque metrum sic constat, neque sensus. Ita quidem per errorem (inquit Barnesius) legit Vatic. licet in omnibus aliis ἤνθισε legatur; & Dinnerus quoque

Ornat, & ad nigros floret amœna lares.
Quin etiam exhausto cum languet ficca liquore,
Et tandem amisso furva colore riget;
Tempore devicto, gratam juveniliter auram
Spirat; & ambrosiam dulce cadaver olet.
At quæ extabat origo rosæ? Vos dicite, Musæ;
Indulsit nobis quis bona tanta Deus?
Cùm Venerem quondam divino rore madentem
Edidit è salso gurgite spuma maris;

Cùm clypeum, galeamque ferens, hastamque trementem,
E cerebro emicuit torva Minerva Jovis;
Tunc quoque mirando prægnans & turgida fœtu,
Dædaleum peperit terra benigna rubum;

Deinde Deûm manibus madefactâ nectare plantâ,
Purpurea è rigido germine nata rosa est:
Flos immortalis, varioque colore superbus;

Quem magis omni alio flore Lyæus amat.

ODE.

quoque & Paschalius hanc lectionem agnoscant.

V. 41. Ἀγίρωχον. *Superbum*; i. e. purpurâ, vel variis coloribus &c.

V. 42. Ἄμβροτον.] "*Immortalem* vocat; vel quòd à nectare ortum habuerit, vel quòd immortalitatis sit symbolum, & ne mortua quidem moriatur tota, sed χρόνον βιᾶται, v. 26. *Barn.*

ΩΔΗ ΝΔ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
Ἔσορῶ, πάρεστιν ἤβη·
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
Περ' μεινόν με, συνήβα·
Ῥόδα δὸς, θέλω στέφεσθαι·
Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκὰς,
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοιὰν ὀπώρης·

Ἴν'

LIV.

Ver. 1, 2. — Νέων ὅμιλον Ἔσορῶ, πάρεσιν ἤβη.] Γρ. νέοις ὁμίλουν, Ἔσορῶν, — Baxterus legit ὁμιλῶ, Ἔσορῶν πάρεσιν ἤβα. Malè, nec Grammaticè. Pro ἤβη, vel ἤβα, γρ. etiam ἦκα: Peſſimè, & ſenſu nullo.

V. 5. Συνήβα.] Vulgò legitur Κυβῆβα, & variè explicatur. Quocunque modo explicetur, vitioſa eſt lectio. Rectè Stephanus, Dacieria, Longepierre, συνήβα. 'Conjuveneſce [mecum, quiſquis es juvenis] i. e. juveniliter lude.

V. 6. Ῥόδα δὸς.] Γρ. παράδος. Sed rectiùs Stephanus Ῥόδα δὸς. Cui aſſentiuntur omnes, præter Baxterum.

V. 7. Ἐκὰς.] Ità vetus & vulgaris lectio; quam non muto ob metrum, quod (ut ſæpe monuimus) Anacreon non ſemper ſcrupulosè obſervat. Fruſtra Baxterus ἦκας, Barneſius ἔκας, *mittens*, *abjiciens*: cùm nullum iſtiuſmodi

ODE LIV.

In Seipſum.

DUM video juvenes, redit in præcordia virtus;
Et repetit tremulum priſca juventa ſenem.
Protinus ad choreas levis evolo: Siſte, meæque

Junge juventuti, dulcis ephebe, tuam.
Sertum da roſeum, volo cingere tempora ſerto;
Saltabo pueros inter, & ipſe puer.
Aſt abeat longè, procul abſit cana ſenectus;
Fer mihi cum largo Punica mala mero.

Ut

Participium ullibi occurrat.

V. 10. Ῥοιὰν ὀπώρης.] Γρ. ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης, invito tam ſenſu, quàm metro. Alii ῥοιὰν ὀπώρης: Et ῥοιὰν interpretantur *laticem*. Sana quidem lectio; ſed prava interpretatio. Apud quem enim auctorem reperitur vox ῥοιὰ, vel ῥοὰ, iſto ſenſu uſurpata? Significat *malum*, vel *pomum Punicum*, ſive *pomum granatum*; & præterea nihil. Quod autem dicat Poeta Διονυσίης &c. nihil obſtat. Rectè dicit pomum granatum Bacchici Autumni; quia maturus iſte eſt fructus eodem tempore quo & uvæ; Autumno ſcilicet. Iſtis autem verbis innuit Poeta, velle ſe mala iſta & vinum *ſimul* ſibi dari. Scribit Barneſius δῶρον pro ῥοιὰν, ſed nullâ fretus auctoritate. Atque ex dictis patet minimè oportere quidquam mutari.

Ver. 12.

Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως τε μανῆναι.

ΩΔΗ ΝΕ'.

Εἰς Ἐρῶντας.

ΕΝ ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν, ἐπίσταμ' εὐθύς·
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΩΔΗ ΝΣ'.

Εἰς Ἑαυτόν.

ΠΟλιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
Κρόταφοι, χάρη δὲ λευκίν·

Χαρίεσσα

V. 12. Εἰπεῖν.] Vel simpliciter *loqui*, quia loquaces & garruli ſunt ſenes; vel potiùs " per meiôſin, " *canere*, ut ἔπος in illâ vo- " ce lateat, pro ᾠδή." *Barn.* Sic Εἰπὶ Θιὰ &c. Ita etiam verbum λέγω. Ut Θέλω λέγειν &c. Σὺ μὲν λέγεις &c. Od. I. XVI. Ver. 8.

Ut ſimul aſpicias fortem potare, facetum
Cantare, & facilem mente carere ſenem.

ODE LV.

In Amatores.

NOſcuntur peperit quos Parthica terra tiaris;
Candenti ferro coxa notatur equi.

At miſeri ſigno hoc mihi diſtinguuntur amantes,

Illorum in teneris cordibus uſta nota eſt.

ODE LVI.

In Senectutem ſuam.

JAM mihi ſparguntur rari per tempora cani
Nec ſupereſt membris qui fuit antè vigor.

Grata

LV.

Ver. 8. Ψυχῆς &c.] "In Amore quicquid *intùs*, & in *corde* geritur, facilè *foras* cernitur. Ovid. *Quid non videatur amanti?* Quod Fabri Filia minimè advertens, Poetam minùs capit. *Barn.*

LVI.

Ver. 2. Κάρη.] "Olim κάρα; verùm ego κάρη lego,

Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκερoῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
Βίότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀναστενάζω
Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Quæ

lego, ut Homer. Iliad χ'. v. 74. & ω'. v. 516 πολιόν τι κάρη, πολιόν τι γένειον. Ultima enim τοῦ κάρα brevis, quod notandum. Fit autem κάρη per Apocopen pro κάρηνον." *Barn.*

V. 4. Πάρα.] i. e. πάρεστι.

Ver. 5. Γλυκερoῦ] Refertur vox γλυκερoῦ ad *vitam* (quod aiunt) *quatenus vitam.* Omnes enim *vitæ* voluptates, præter eam quam præbet *ipsum vivere,*

Grata juventa abiit; dentes putruere ſeniles;
Vixque os haud ſapidos frangit inerme cibos.
Jam reſtant dulcis tantùm ſpatia ultima vitæ;
Et nequit hora ſemel lapſa referre pedem.
Idcirco gemitus fundo, crebraſque querelas,
Orci horrens tenebras, Tartareumque ſpecus.
Nam gravis eſt iſtud nigrum deſcenſus in antrum,
Nec cuiquam ad ſuperos fas revocare gradum:
Cùm verò me furva tenebit cymba Charontis,
Tranſibo Stygias, non rediturus, aquas.

re, in extrema ſenectute, de qua queritur poeta, penitus periere.

V. 7. Ἀναστενάζω.] Sic lego cum Baxtero, pro ἀναθαλύζω: quod verbum nuſpiam reperio.

V. 11, 12. Καὶ γὰρ — μὴ ναβῆναι.] Fruſtra Hyperbaton hic fingit Baxterus. Rectè & ad literam Barneſius, *Paratum eſt deſcendenti non aſcendere.*

Quæ ſequuntur partim ſunt (vel videntur eſſe) Fragmenta Anacreontis, partim incertæ fidei Poe-

I.

Ὅτι πίνειν δεῖ μετρίως.

Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμιν, ὦ παῖ,
Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους· ὑβριστιῶσαν
Φρένα δεῦε Βασσάρησιν.
Ἄγε δῶτε· μηκέθ' οὕτω,
Πατάγῳ τε καὶ λαλητῷ,
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν· ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπινίμεσθ' ἐν ὕμνοις.

II. Εἰς

matia; quædam forſan ab Anacreonte, quædam ab illo certè non, conſcripta.

I.

Quòd moderatè bibendum.

AGedum, affer nobis, ô Puer,
Poculum, ut plenum hauſtum
Propinem: partim decem infunde
Aquæ, & partim quinque vini
Cyathos: petulantem
Animum irrigato *profeſſis* Bacchi-cultricibus.
Age igitur, date: neque ampliùs hoc modo,
Strepituque & clamore,
Scythicum bibendi-morem in vino
Affectemus; verùm honeſtos
Moderatè bibamus inter Hymnos.

II.

Εἰς Ἔρωτα.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἀβρὸν
Μέλπομαι, βρύουσα μιτρηις
Πολυανθέμοις, ἀοιδῶν·
Ὃδε καὶ Θεῶν δυνάστης,
Ὃδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

III.

Ἀνακρεόντειον.

Στέφος πλέκων πόθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν καταστχὼν
Ἐβάπτισ' ἐς τὸν οἶνον·
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

IV.

Λιτανεία.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν', Ἄρτεμι, θηρῶν.
Ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνησι· θρεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκαθίρα πόλιν,
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Πειμαίνεις πολιήτας.

V.

II.

In Amorem.

AMorem etenim delicatulum
Cano abundantem corollis
Floridulis celebrans:
Hic nempe & Deorum Imperator *eſt*,
Hic & mortales domat.

III.

Anacreonticum.

COrollam nectens aliquando reperi
Inter Roſas Amorem;
Penniſque ſtatim corripiens
Immerſi in vinum;
Acceptóque *poculo*, illum ebibi.
Atque ita nunc intra viſcera mea
Pennis ſuis me titillat.

IV.

Supplicatio.

SUpplico tibi, cervorum-jaculatrix,
Flava puella Jovis, agreſtium
Hera, Diana, ferarum.
Veni jam ad Lethæi amnis
Vortices: cordibus-afflictorum
Virorum intuere urbem,
Propitia: non enim inhumanos
Ut Patrona curas Cives.

V.

Πρὸς αὐθάδη παρθένον.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με,
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
Μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν γε;
Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμοιο.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν.

VI.

Ἐπιθαλάμιος ὕμνος.

Θεάων ἄνατσα, Κύπρι,
Ἵμερε, κράτος χθονίων,
Γάμε, βιόπιο φύλαξ,
Ὑμέας λίγεις λιγαίνω,
Ὑμέας στίχοις κυδαίνω,
Ἵμερον, Γάμον, Παφίην.
Δέρκεο τὴν νεῆνιν, δέρκεο, κοῦρε·
Ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης,
Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίλλης,
Ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·
Κομάει, τέθηλε, λάμπει.

Ῥέζον

V.

Ad inſolentem Virginem, Allegoria.

EQua Threſſa, quid jam me,
Tranſversùm oculis tuens,
Crudeliter fugis; exiſtimaſque
Me nihil ſcire, quòd ad Artem attinet?
Scias hoc tu, quòd bellè quidem tibi
Frœnum injecerim;
Lora dein retinens verſaverim
Circa metas curriculi.
Nunc verò *tu per* prataque paſceris,
Levitérque exultans ludis:
Peritum etenim Equiſonem
Non habes, qui te inſcendat.

VI.

Epithalamium.

DEarum Regina, Venus,
Amor, Imperator mortalium,
Hymen, vitæ Cuſtos,
Vos carminibus celebro,
Vos verſibus honeſto,
Amorem *viz.* Hymenæum, Venerem.
Aſpice puellam, aſpice, ô Puer:
Surge, nè te fugiat Perdicis captura.
O Stratocles, Amice Veneris,
O Stratocles, marite Myrillæ,
Intuere amatam hanc Conjugem;
Floret, viget, micat.

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
Ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια Φαίθοι·
Κυπάριττος δὲ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

VII.

Περὶ Ἀνακρέοντος.

Ἀνακρέων ἰδών με,
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Οἷα λέγων, προσεῖπε.
Καγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε καὶ φίλευτος·
Τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὤζ' Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἆρας
Ἐδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

VIII.

Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι πάντι
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.

Ἐλι-

Roſa floribus imperat:
Roſa inter Virgines Myrilla.
Sol tuum cubile oſtendat;
Cypreſſúſque tibi creſcat in horto.

VII.

De Anacreonte.

ANacreon conſpicatus me,
Teïus ille Poeta-melicus,
In ſomnio, dicens quid, eſt allocutus:
Et ego accurrens ad eum
Complexabar exoſculatus.
Senex quidem erat, at pulcher,
Pulcher erat, & amoribus deditus;
Labium *ejus* redolebat Vinum:
Et jam penè vacillantem illum
Cupido manu-ducebat.
Ille itaque eximens de capite
Mihi coronam donat;
Quæ ſpirabat Anacreontem.
At ego Stultus ille acceptâ *coronâ*
Alligabam meæ fronti;
Atque ita etiam nunc uſque
Ab amore non ceſſo.

VIII.

Hymnus in Apollinem.

ITerum ego barbiton ciebo: ——
(Certamen quidem non proponitur,
Exercitatio tamen præſto-eſt cuivis
Poeticæ ſortito florem.)

Eburneoque

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἄτε τὶς κύκνος Καΰστρου,
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
Ἀνέμου σύναυλον ἠχήν.

Σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχόρευε·
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, Δάφνη, Τρίπους τε.

Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
Σαίφρων γάρ ἐστι κούρη·
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφὴν,
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.

Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων·
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

Ἄγε θυμὲ, τῇ μέμηνας,
Μανίην μανεὶς ἀρίστην;
Τό βέλος φέρε κρατύνων,
Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
Ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.

Τὸν Ἀνακρέοντα μισῶ,
Τὸν ἀοίδιμον μελιστήν·
Φιάλην τρόπινε πᾶσι,
Φιάλην λόγων ἐραννὴν,

Ἰα

Eburneoque plectro
Argutum carmen ſtrepens,
Phrygio modulo vocem-tollam;
Velut quidam Cygnus Cayſtri,
Candidis alis modulans
Vento ſimul-ſonantem vocem.
Tu vero, Muſa, unà tripudiato:
Res etenim Phœbo ſacra eſt
Cithara, Laurus, & Tripus.
Eloquor itaque amorem Phœbi,
Supervacuum furorem;
Caſta etenim eſt Puella:
Stimulum quidem *illum* evaſit,
Naturæque mutavit formam,
Et Planta *facta* ſemper-virens reſonabat.
At Phœbus, ibat quidem Phœbus,
Potiturum-*ſe* Puellam putans;
Viride vero carpens folium
Putavit ſe exercere Venerem.
Age, Anime, quorſum inſanis,
Inſaniam inſaniens optimam;
Jaculum profer vi-adhibitâ,
Ut, ſcopo percuſſo, abeas.
Arcum autem Veneris
Omitte, quo Deos vicit.
Anacreontem imitare,
Famoſum illum Poetam:
Phialam præbibe Pueris,
Phialam Carminum amabilem;

Ἵνα νέκταρος ποτοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὴν φυγόντες ἄστρον,
[Νοερὸν πίωσιν οἶνον.]

IX.

Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτης ὁ Χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς,
Διηνέμοις τε, ταρσοῖς,
(Ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει·
Οὔ μιν διώκω· τίς γὰρ
Μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεὶς
Τοῦ δραπέτου Χρυσοῦ,
Ἡμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
Φερειν ἔδωκα λύπας·
Λύρην δ' ἐλὼν ἀείδω
Ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
Φέρων Μέθην ἄφροντιν,
Ἑλών μιν ὡς μεθύμων
Λύρης γέιοιμι δηρόν.
Ἄπιστ', ἄπιστε Χρυσὲ,
Ἐς τ' ἂν δόλοις με θέλγῃς;
Πλέον τὰ νεῦρα Χρυσοῦ,
Πόθους πλέον τ' ἀείδειν.
Σὺ γὰρ δόλῳ φθόνῳ τε

Ἔρατ'

Ut ita nectaris poculenti
Solamen ſumentes,
Igneum vitantes ſydus,
Intellectuale bibant vinum.

IX.

In Aurum.

FUgitivum Aurum
Quùm fugit me pernicibus,
Ventóſque-æquantibus, plantis,
(Semper autem, ſemper me fugit)
Non illud utique perſequor: Quis enim
Inimicum vult aliquid venari?
Aſt ego ſtatim ſummotus
A fugitivo illo Auro,
Meæ mentis ſanè ventis
Portare trado curas;
Lyrámque ſumens cano
Amatorias cantiones.
E contrà quando ita me animus
Contemnere *opes* docuerit,
Compellabat Fugitivum illud me,
Adducens Temulentiam curis-vacuam;
Ut accepto illo, remiſſus
Erga lyram fiam diu.
O infidum Aurum,
Quoúſque me dolis permulceas?
Plus fidiculæ *valent* Auro;
Et plus, amores canere.
Tu etenim dolo, invidiáque

Amorem

Ἔρωτ' ἔθης ἄφαντον,
Λύρην τε χρυσόπαστον·
Φιλημάτων δὲ κεδνῶν,
Πόθων, κύπελλα κίρνης.
Ὅταν θέλῃς δὲ, φεύγεις·
Ξένοισι δ' ἄγχι Μυσῶν
Δολίοις, ἄπιστ', ἀρέσκεις·
Ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῳδῷ
Μούσας ποιεῖς ἀποίκους.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὴν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
[Σὺ, Χρυσὲ, γοῦν ἄπελθε]
Ἀχανδέας δ' ὀρίοις,
Αἴγλην τὲ λαμπυρίζοις.

X.

Εἰς τὸ Ἔαρ.

Τί κάλλιόν ἐστι βαδίζειν,
Ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
Ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην;
Κλῆμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν;
[Οὐ τόδε τοὶ καλόν ἐστιν;]

Amorem reddidiſti evanidum,
Lyrámque auro-conſperſam :
Oſculorumque ſanctorum,
Amorum *nempe*, pocula polluis & conturbas :
Et quando vis, fugis ;
Hoſpitibúſque juxta Myſos
Doloſis, ô infidum, places :
At mihi Lyrico illi Poetæ
Muſas facis extorres.
Lyræ tamen meæ cantionem
Neutiquam relinquam tantillum.
[Tu, Aurum, igitur hinc faceſſas,]
Eoſque, qui nihil omnino habent, excites *donis tuis*,
Et ſplendorem tuum fulgurantem oſtendas.

X.

In Ver.

QUID pulchrius eſt, quàm ambulare,
Ubi prata luxuriant ;
Ubi tenuem ſuaviſſimam
Reſpirat Zephyrus auram ?
Quàm palmitem Bacchicum tueri,
Et ſub foliis latere,
Mollem Puellam habere
Venerem totam ſpirantem ?
Nonne hoc pulchrum eſt ?

Ἀποσπασμάτια, καὶ ποιημάτια τινὰ ἄσημα.

I.

Ὦ Παῖ, παρθένιον βλέπων,
Δίζημαί σε· σὺ δ' οὐκ αἴεις,
Οὐκ εἰδὼς, ὅτι τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

II.

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθείης
Βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτεα
Πεντήκοντά τε χ' ἑκατὸν,
[Ἀργανθώνιος ὡς ἄναξ,]
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

III.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο·
Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,
Οὐδαμά, τῶνδε.

IV.

Μὲις μὲν δὴ Ποσιδηιὼν
Ἔστηκεν· νεφέλαι δ' ὕδει
Βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι
Χειμῶνες πάλαγοῦσι.

V.

Μή δ', ὥστε κῦμα πόντιον,
Λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
Σὺν Γαστροδώρῃ, κακχύδην
Πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

VI.

Fragmenta quædam, & Poematia, titulis carentia.

I.

O Puer, virgineum quid tuens,
Quæro te; tu verò minimè audis,
Neſcius, quòd meæ
Animæ geras-imperium.

II.

EGO verò neque Amaltheæ
Velim cornu; neque annis
Quinquagintáque & centum,
Arganthonius ut Rex *ille*,
Tarteſſo regnare.

III.

MOri mihi contingat;
Non enim alia
Liberatio ex ærumnis fuerit,
Ullo pacto, iſtis.

IV.

MEnſis ſanè Neptunius
Inſtat; nubéſque aquâ
Gravantur, horrendæque
Hyemes crepitant.

V.

NEC, ut fluctus marinus
Fremas, clamosâ illâ
Cum Gaſtrodorâ, affatim
Bibens poculum Veſtæ-ſacrum.

VI.

Φίλη γὰρ εἰ ξένοις· ἔατσον δέ
Μὲ διψῶντα πίνειν.

VII.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύφον, Ἐρξίωνι
Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπιον.

VIII.

Καλλίκομαι κοῦραι Διὸς
Ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

IX.

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχε,
Ῥοδίνους τοὺς μὲν, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

X.

Μεγιστῆς δ' ὁ φιλόφρων,
Δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
Στεφανοῦται τῇ τε λύγῳ,
Καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

XI.

——καί μ' ἐπίθωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

XII.

Τί * μὴν πέτεαι, συρίγγων * Gr. μή.
Κοιλότερα στήθεα
Χρισσάμενος μύρῳ;

XIII.

Ἐ[ρ]ίστησα μὲν ἰτρίου
Λεπ[τ]οῦ, μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴου δ' ἐξέπιον κάδον
Νῦν δ' ἀβρῶς ἐρέσσαν

Ψάλλω

VI.

Liberalis enim es hoſpitibus; ſinas tamen
Me ſitientem bibere.

VII.

Egóque tenens poculum, Herxioni
Candidè-criſtato plenum ebibi.

VIII.

Pulchricomæ filiæ Jovis
Saltabant leviter.

IX.

Coronas verò Vir quiſque tres habuit,
Roſeas quidem duas, alteram Naucratitem.

X.

MEgiſtéſque, candidus ille,
Decem jam menſes, ex quo
Coronatur, Amerinâ quoque ſalice,
Et fœcem bibit dulcem.

XI.

—— & me famoſum
Apud vicinos facies.

XII.

Quid utique ſubſultas, tubulis
Magis-cava pectora
Inungens unguento?

XIII.

Pranſus ſum ex *Placenta* Itrio
Tenui, portiunculam diſtringens;
Vinique ebibi poculum.
Nunc autem molliter amabilem

Ψάλλω πηκτίδα, τῇ Φίλῃ
Κωμάζων παιδί γ' ἁβρῇ.

XIV.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν
Θάλειαν ἑορτὴν
Ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

XV.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας
Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

XVI.

Ωινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,
Τρισκύαθον τὴν κελέβην ἔχουσα χερσίν.

XVII.

Ψάλλω δ' ἕπεσι πάσαις
Χορδαῖσιν Μάγαδιν ἔχων.
Ὦ λεύκασπι· σὺ δ' ἡβᾷς.

XVIII.

Ἀγανῶς ὁ ἁ τε νεβρὸν
Νεοθηλέα, γαλαβηνὸν,
Ὃς ἐν ὕλῃ κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς,
Ἐπτοήθη· ———

XIX.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον,
Πτερύγεσσι κούφαις,
Διὰ τὸν ἔρωτα ——
Οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν.

XX.

Tango citharam, chariſſimæ
Proludens puellæ *iſti* mollicellæ.

XIV.

SUperciliis opii
Coronas imponentes, nunc
Lætum Feſtum
Ducamus Baccho.

XV.

Plicatiles Hypothymadas
Circa pectora lotinas poſuerunt.

XVI.

Vinum miniſtrabat ancilla, mellitum utique vinum,
Tres cyathos continentem celeben habens manibus.

XVII.

Canto viginti totis
Chordis, Magadin habens,
O Leucaſpi; tu autem juvenum more inſoleſcis.

XVIII.

LEniter, ut hinnulum
Tenellum, lactentem,
Qui in ſylva cornuta
Derelictus à matre
Pavitat: ———

XIX.

ELevor uſque ad cœlum
Alis levibus
Ob amorem ———
Nec enim mecum vult pueriliter ludere.

XX.

Ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι,
Πάγτα φέρουσα λαμπρά.

XXI.

Μεγάλῳ δ' εὖτέ μ' Ἔρως
Ἔκοψεν, ὥστε χαλκεὺς,
Πελέκει, χειμερίῃ δ'
Ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

XXII.

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,
Καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους
Ἐν ποσὶ, κἠ ψιλὸν
Περὶ πλευρῇσι βοὸς
Νεόπλυτον εἴλημα
Κακῆς ἀσπίδος·
Ἀρτοπώλῃσι κἠθελοπόρνοισιν ἐμιλέων
Ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων
Κίβδηλον εὕρισκεν βίον,
Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς
Αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῷ,
Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνᾳ
Μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.
Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
Χρύσεια φορέων καθέρματα
Περὶς Κύκνης, 2 Καὶ

XX.

E fluvio iterum aſcendo.
Omnia ferens ſplendida.

XXI.

MAgnâ quando me Amor
Sauciavit, veluti Faber-ferrarius,
Securi; hyemalique
Immerſit in voragine.

XXII.

AT flavæ Eurypylæ cordi eſt
Circumforaneus Artemon.
Is quidem olim habens Berberia,
Veſtes colligatas,
Et ligneas carbatinas
In pedibus, & exile
Circa latera bovis
Nuper-ablutum *corium*, velamen
Carioſi clypei:
Cum Piſtoribus & voluntariis Proſtibulis verſatus,
Laborioſus ille Artemon
Miſeram reperit vitam;
Sæpe quidem in colliſtrigio ponens
Collum, ſæpeque in rota,
Sæpe tergo coriaceo
Loro cæſus, comam,
Barbamque avulſus.
Nunc vero aſcendit currus,
Aureas geſtans inaures,
Filius Cycæ;

Um-

Καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
Φορεῖ γυναιξὶν αὕτως.

XXIII.

Φεύγωμεν ἐκ προσώπου.
Μὴ σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς,
Οὐλῇ, καὶ εὐθὺ τύψας,
Βακτηρίᾳ καλύψῃ.

XXIV.

Ὦ Ἔναξ, πανδαμάτωρ Ἔρως,
Ὠῖ Νύμφαι κυανώπιδες,
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη,
Χρυσῷ δὴ εἰκασμένη,
Συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι
Δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
Γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
Ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
Εὐχωλῆς ἐπάκουσον.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γέιτου
Σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
Οἶδ' εὖ νῦν σε δέχεσθαι.

XXV.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
Λαλέειν τὶς εἰ θελήσοι.

XXVI.

Ἐρῶ τε δῆτα, κοὐκ ἐρῶ·
Καὶ μαίνομαι, κοὐ μαίνομαι.

XXVII.

Ἔραμαί γέ τοι συνῆβαν·
Χαρίεν γὰρ ἔσχες ἦθος.

XXVIII.

Umbellamque eburneam
Geſtat, muliercularum inſtar.

XXIII.

FUgiamus ab *illius* aſpectu;
Nè te, irruens ſenex
Gravi, rectà pulſans,
Bacillo operiat.

XXIV.

O REX, cuncta-domans Amor,
Quocum Nymphæ cæruleis-palpebris,
Purpureaque Venus,
Auro utique aſſimulata,
Colludunt: obnixè autem colis
Sublimium cacumina montium:
Obteſtor te: Tu verò propitius
Venias nobis; acceptaque
Vota inaudias.
Cleobulo item bonus eſto
Conſultor; meum etenim amorem
Scio bene te nunc approbare.

XXV.

Videturque audire hæc *Imago*,
Loqui modò quis velit.

XXVI.

Amoque nempe, & non amo;
Et inſanio & non inſanio.

XXVII.

Volo tecum juveniliter-colludere:
Amabili enim prædituſ es indole.

XXVIII.

XXVIII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκητι
Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
Χαρίεντα γὰρ δίδωμι,
Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

XXIX.

Καλόν ἐστι τοῖς ἐρωσι
Τὰ δίκαια [συμπαρασχεῖν.]

XXX.

Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα
[Ἀκραιλα] πυκταλεύω.

XXXI.

Μισέω δ' ἔγωγε πάντας,
Οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμούς,
Καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ',
Ὡς [Ἀφέλεια] μεγίστη
Τῶν ἀβακιζομένων.

XXXII.

Φέρ', αἶρέ με πορφυρέῃ
Ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
Ἔρως, ἐν νεφέλῃ,
Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι·
[Σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ]
Συμπαίζειν προκαλεῖται·
Ἠδ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κίμην,
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·
Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

XXXIII.

XXVIII.

Me etenim ſermonum gratiâ
Juvenes utique amaverint :
Elegantia etenim & venuſta profero ;
Elegantia etiam novi dicere.

XXIX.

Pulchrum eſt amantibus
Quæ juſta ſunt *invicem-retribuere.*

XXX.

Ut ne adverſus Amorem
Temere contendam obſtinatiùs.

XXXI.

ODI verò ego omnes,
Qui ſordidâ ſunt indole ;
Et vix agnoſcunt,
Quòd *Simplicitas* ſit maxima
Rerum placidarum.

XXXII.

AGE, tolle me purpureâ
Involvens, auricome
Amor, in nube,
Diverſicoloribus ſuſcipiens alis.
Tuæ etenim illecebræ meum pectus
Ad laſciviendum provocant :
Aſt illa (eſt enim à bene ſtructâ
Leſbo) meam quidem comam
(Cana enim illa) vituperat :
Erga autem alium aliquem oſcitat.

XXXIII.

Νῦνδ' ἀπὸ μὲν πόλεως
Στέφανος ὄλωλεν.

XXXIV.

——————ἀσήμων
Ὑπὲρ ἑρμάδων φορεῦμαι.

XXXV.

Τράπεζαί τε κατηρεφέες
Παντοίων ἀγαθῶν.

XXXVI.

Σικελικὸν κότταβον
Ἀγκύλῃ δαΐζων.

XXXVII.

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Προτὶ τὴν ματέρ' ἔφη.

XXXVIII.

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

XXXIX.

Κνίζη τὶς ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι,
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

XL.

Μελαμφύλλῳ δάφνῃ,
Χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντάλιζει.

XLI.

Μυθηταὶ δ' ἐνὶ νήσῳ
Μεγίστῃ διέπουσιν
Ἱερὸν ἄστυ [Σάμιοι.]

XLII.

XXXIII.

Nunc quidem ab urbe
Corona cecidit.

XXXIV.

——latentibus
Super ſcopulis feror.

XXXV.

Menſæque onuſtæ
Omnimodis bonis-ferculis.

XXXVI.

Siculum cottabum
Inflexo-cubito emittens.

XXXVII.

Siculus argutus vir
Ad matrem dixit.

XXXVIII.

Detondiſti mollicellæ
Comæ inculpatum floſculum.

XXXIX.

Urtica quædam jam & matura fio,
Propter tuam inſaniam.

XL.

Nigris-foliis-pullulante lauro,
Viridique olivâ decutit.

XLI.

Seditioſique in inſulâ
Maximâ adminiſtrant
Sacram civitatem *Sami*.

XLII.

Παρὰ δ' ἦυτε πυθόμην σε,
Κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

XLIII.

Ἀρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης
Ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι.

XLIV.

Τῇ χρυσοπέπλῳ, Μοῦσα,
Χρύσεον ὕμνον ἄειδε κούρῃ.

XLV.

——————ἀλλ' ἰαίνει
Τἄμ' Ἔρως ὁ γαργαλίζων
Σπλάγχνα, δᾷδ' ἔχων γαλήνην.

XLVI.

Ἐκδῦσα [τὸν ποδήρη]
Χιτῶνα, δωρικάζει.

XLVII.

Χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον,
Μελικόν. ——

XLVIII.

Τίς ἐρασμίη σ', ὦ θέραψ,
Μανίη θυμὸν εἰσέβη,
Τερένων ἠμιόπων
Ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

XLIX.

Εἴθε λύρη καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιου
ἐς χορόν.

Εἴθ'

XLII.

Quando autem audieram te,
Submiſi me amorem vitans.

XLIII.

Quando ſublevatus à Leucade petrâ
In canum fluctum urinor, ebrius amore.

XLIV.

Auro-veſtitæ, ô Muſa,
Aureum hymnum canas Puellæ.

XLV.

——at fovet
Mea Cupido ille titillans
Viſcera, lampadem habens ſerenam.

XLVI.

Exuens ad talos demiſſam
Tunicam, nudatur Doricarum more.

XLVII.

Funde mihi nectar merum,
Numeroſum——

XLVIII.

QUænam amabilis te, ô ſervule,
Inſania mentem invaſit,
Minores ad hemiopas
Tibias ſaltare?

XLIX.

Utinam Lyra pulchra ſim eburnea;
Et me pulchri pueri geſtent ad Bacchi Chorum.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ Φοροίη καθαρὸν θεμείνη νέον.

L.

Ἔρως μὲν εἰσιδών μευ
Ὑποπόλιον γένειον,
Χρυσοφαεννῶν πτερύγων
Ῥιπῇ, αἰετοῖς ὅμοιος,
Παρπέταται. ———

LI.

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις
Ἀναμεμίξονται τρίχες.

Utinam ignis-expers pulchrum ſim ingens Vas-aureum,
Et me pulchra fœmina portet purum adhibens animum.

L.

AMor quidem conſpicatus meum
Subcanum mentum,
Auro-nitentium alarum
Strepitu, Aquilis ſimilis,
Prætervolat ——

LI.

Quando mihi canæ nigris
Intermiſcebuntur comæ.

Anacreontis, ut perhibentur, Epigrammata. Verſio ferè om-

I.

Εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος· οὗ τόδε σῆμα·
Ἄρης οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

II.

Εἰς Ἀγάθωνα.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἠδ' ἐβόησε πόλις·
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ Φιλαίματος Ἄρης
Ἡνάϱισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

III.

Εἰς Κλεηνορίδην.

Καὶ σὲ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
Θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
Κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

IV.

Εἰς τρεῖς Βάκχας.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἐλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῇ
Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.

Ἐξ

nis Hen. Stephani; uſque ad Epigr. VIII. Cætera vertit Barneſius.

I.

In Timocritum.

CONditur hoc tumulo præſtans Timocritus armis:
Haud parcit Mavors fortibus, at timidis.

II.

In Agathonem.

PRO patriâ egregium bellis Agathona peremptum
Abdera exclamans planxit in igne rogi:
Namque parem nullum juvenum Mars ſanguine gaudens
In duræ occidit turbine militiæ.

III.

In Cleanoris Filium.

TEque, Cleenoride, patriæ pia cura peremit,
Dum ſpernis rapidi dura flagella Noti:
Teque hora implicuit, nullo ſponſore cavenda;
Fluctibus at florens merſa juventa tua eſt.

IV.

In tres Bacchas *depictas.*

QUÆ thyrſum gerit, eſt Heliconias; ad latus olli
Xanthippe; Glauca eſt, proxima quæ ſequitur.
Monte

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
Κισσὸν, καὶ σταφυλὴν, ῥοιὸν καὶ χίμαρον.

V.

Εἰς τὴν μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον, ὡς ἔμπνουν, βουσὶ συνεξελάσῃς.

VI.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

VII.

Εἰς Συμπότας.

Ὁ Φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

VIII.

Ἀνάθημα τῷ Διΐ, παρὰ Φειδόλα,
Ἀνακρέοντος.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
Ἄγκειται Κρονίδῃ, μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς.

IX.

Τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτους.
Τοῦ αὐτοῦ.

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ,
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

X.

Monte pedem referunt, Baccho & ſua Munera portant;
Pinguem hædum, atque uvam, criſpicomamque hederam.

V.

In Myronis *Buculam.* Auſonii *Verſio.*

Paſce, Bubulce, greges procul hinc; ne forte Myronis
Æs, veluti ſpirans, cum bobus exagites.

VI.

In Idem.

Bucula non fuſa eſt, ſed in æs induruit annis;
Quam ſibi, ſed falſò, vendicat ille Myron.

VII.

In Compotores.

NON placet ille mihi, plena inter pocula quiſquis
Diſſidia & Martis bella cruenta refert;
Sed qui Muſarum Veneriſque illuſtria dona
Commiſcet, lepidis ſeque dat uſque jocis.

VIII.

Jovi *facta Dedicatio, nomine* Phidolæ.
Anacreontis.

Hæc equa Phidolæ, peperit quem lata Corinthus,
Sancta Jovi, rapidûm ſtat monumenta pedum.

IX.

Apollini, Naucratis *nomine.*
Ejuſdem.

Sis bonus Æſchylidæ, argenteo Rex ſplendidus arcu,
Naucrati, & illius hæc pia vota cape.

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
Κισσὸν, καὶ σταφυλὴν, ποίνα καὶ χίμαρον.

V.

Εἰς τὴν μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον, ὡς ἔμπνουν, βουσὶ συνεξελάσῃς.

VI.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

VII.

Εἰς Συμπότας.

Ὅ τ' φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε, καὶ ἁβλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

VIII.

Ἀνάθημα τῷ Διΐ, παρὰ Φειδόλα,
Ἀνακρέοντος.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
Ἄγχειται Κρονίδῃ, μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς.

IX.

Τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτους.
Τοῦ αὐτοῦ.

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ,
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

X.

Monte pedem referunt, Baccho & ſua Munera portant;
Pinguem hædum, atque uvam, criſpicomamque hederam.

V.

In Myronis *Buculam.* Auſonii *Verſio.*

Paſce, Bubulce, greges procul hinc; ne forte Myronis
Æs, veluti ſpirans, cum bobus exagites.

VI.

In Idem.

Bucula non fuſa eſt, ſed in æs induruit annis;
Quam ſibi, ſed falſò, vendicat ille Myron.

VII.

In Compotores.

NON placet ille mihi, plena inter pocula quiſquis
Diſſidia & Martis bella cruenta refert;
Sed qui Muſarum Veneriſque illuſtria dona
Commiſcet, lepidis ſeque dat uſque jocis.

VIII.

Jovi *facta Dedicatio, nomine* Phidolæ.
Anacreontis.

Hæc equa Phidolæ, peperit quem lata Corinthus,
Sancta Jovi, rapidûm ſtat monumenta pedum.

IX.

Apollini, Naucratis *nomine.*
Ejuſdem.

Sis bonus Æſchylidæ, argenteo Rex ſplendidus arcu,
Naucrati, & illius hæc pia vota cape.

X.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρηξαγόρης τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
Υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

XI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπὶς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

XII.

Ἀνάθημα παρὰ Λεωκράτους.

Σοίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδημείην πολυγηθέα· τῆς ἐν ἀγοστῷ
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

XIII.

Εἰς παῖδα Ἀριστοκλέους.

Ἀλκίμων σ', ὦ ῥισποκλείδη, πρῶτον οἰκείρω φίλων·
Ὤλεσας δ' ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

XIV.

Τοῦ Ἀνακρέοντος.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
Εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλίη.

XV.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
Ἔκγονοι ἐστήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδου.

XVI.

X.

Ejuſdem.

Praxagoras hæc dona Deo dedit, ipſe Lycæo
Ortus; opus verò fecit Anaxagoras.

XI.

Ejuſdem.

Qui Pythona tulit ſalvum ex diſcrimine belli,
Palladis in luco figitur hic Clypeus.

XII.

Dedicatio Leocratis *nomine.*

HANC, Stæbi, ſtatuam tu quando, Leocrates, ornas
Mercurio; pulchræ teque vident Charites,
Atque Academia læta; hujuſque cavamine dextræ
Larga adventanti jam tua facta loquor.

XIII.

In Ariſtoclis *filium.*

Fortium te, Ariſtoclide, primum amicorum fleo;
Patriam quòd liberando perditus ſis ipſe tu.

XIV.

Anacreontis.

Praxidice hanc veſtem fecit, ſed mente Dyſeris
Finxit opus: namque eſt unus amor geminis.

XV.

Ejuſdem.

Calliteles me conſtituit; quem deinde Nepotes
Ipſius; quibus eſt gratia agenda tibi.

XVI

Τοῦ αὐτοῦ.

Παιδὶ φιλοττεφάνου Σεμέλη; ἀνέθηκε Μέλανθος
Μνῆμα χοροῦ νίκης, υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

XVII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σήν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον,
Θεσσαλίης μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκραλίδης.

XVIII.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔτυχεο, Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
Ἤπιον· ὃς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις,
Ἑρμῇ τε χρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
Ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνατίῳ δέχομαι.

XIX.

Τοῦ αὐτοῦ.

Βωμοὺς τούσδε Θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
Ὃς πλεῖστον Μούσης οἶδε κλέος Τραγικῆς.

XX.

Ἄια ῥέοντος.

Τλῃὴ ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱὲ,
Αἰτ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
Ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

XXI.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ·
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν

Στε-

XVI.

Ejuſdem.

Hoc Semelæ Nato gratus dedit ipſe Melanthus,
Succeſsûs causâ, Natus Areïphili.

XVII.

Ejuſdem.

Bacche, tui causâ, atque urbis decus inde futurum,
Me dat Theſſaliæ Rector Echecratides.

XVIII.

Ejuſdem.

PRæco Deûm ut fautor ſit Timonacti precare,
Qui me perpulchris porticibuſque decus,
Mercurioque ſimul poſuit; quem deinde lubentem
Civili excipio, vulgivagâque Scholâ.

XIX.

Ejuſdem.

Has Aras Divis Sophocles prior ipſe dicavit;
Plurima cui Muſæ gloria ſtat Tragicæ.

XX.

Anacreontis.

TLÆÆ, Præco Deûm, vitam donato ſerenam,
Gratus ob hæc, data quæ munera grata tibi;
Daque ipſum in populo per longum degere, juſto
Hoc Euonymeo, & ſorte favente frui.

XXI.

Ejuſdem.

FER aquam, fer vinum, ô Puer:
Fer & florentes nobis

Στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

Θεοκρίτου, εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὴν ἔχοντα χαίτην,
Ὠχράν τε τὴν παρειήν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτηνοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλην,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, καὶ πέδησαν.
Χὠ μὲν, βρίχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις·
Ὁ Θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτη,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σὺ μεῦ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ Θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,

Καὶ

Coronas: fer, *inquam*; ut ne *ampliùs*
Adverſus Amorem athletæ-more-contendam.

Theocriti, vel ipſius *Anacreontis*, in mortuum *Adonin*,

ANACREONTICUM elegantiſſimum.

ADonin Venus
Ut vidit mortuum jam,
Horridam habentem comam,
Pallidamque genam,
Ducere Aprum ad ſe
Juſſit Amores.
Illi vero ſtatim, *ut* volucres,
Per omnem currentes ſylvam,
Inviſum Aprum invenerunt,
Ligârunt, & inſuper ligârunt.
Et hic quidem, funè innectens,
Trahebat captivum:
Ille, à tergo agens,
Percutiebat arcu:
At Ferus incedebat trepidè;
Metuebat enim Venerem.
Illi vero dixit Venus,
O omnium peſſime Ferorum,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tune meum Virum percuſſiſti?
At Ferus dixit hoc modo:
Juro tibi, ô Venus,
Per teipſam, & Virum tuum,

Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυνηγούς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλέν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν
Ἐμμαινόμην φιλῆσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε
(Τί γὰρ φέρω περισσοὺς;)
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι,
Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τοῦδ' ἐπηκολούθει,
Ὕλην δ' ἔτ' οὐκ ἔδαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς ἔρωτας.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΩΔΑΙ.

I. Εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,

Μή

Et hæc mea vincula,
Et hoſce venatores,
Virum tuum formoſum
Minimè volebam ferire:
Verùm velut ſimulacrum intuebar;
Et nullatenus ferens *amoris* incendium,
Nudum, quod habuit, femur
Perdite-cupiebam oſculari:
Idque mihi nocumento-fuit.
Hos igitur accipiens, ô Venus,
Hos, *inquam*, puni, excide
(Quid enim gero ſupervacaneos?)
Amatorios dentes.
Sin minùs tibi hæc ſuffecerint;
Etiam & hæc mea labra.
Hujus vero miſerta eſt Venus,
Juſſitque Amoribus,
Ut Vincula illi reſolverent.
Ex eo *tempore Venerem* aſſequebatur,
Sylvamque ampliùs haud rediit;
Et ad ignem accedens
Exuſſit amores, i. e. *amatorios ſuos dentes.*

SAPPHUS ODÆ.

I. *In Venerem.*

VErſicolori ſolio immortalis Venus,
Filia Jovis dolos nectens, ſupplico tibi,

Ne

Μή μ' ἄταισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδ' ἐλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ἄς ποτ' ἔκλυες,
Πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες,
Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δὲ σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράν' αἰθε-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὄττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὄττι
Δεῦρο καλοῖμι.
Κ' ὄτ|ι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ,
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὄτ|ε κ' ἐ|λεύῃς.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν. Ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ne mihi pœnis neque mœroribus doma,
Veneranda, animum.

Verùm huc ades, ſiquando per Amorem
Meam vocem audieris, quam tu ſæpius
Auſcultabas, patríſque domum relinquens
Aureum veniſti,

Currum ſubjungens, pulchri verò te egerunt
Celeres paſſeres, alas ſuas nigras
Crebrò vibrantes à cœlo per æthe-
rem medium:

Protinúſque pervenerunt. Tu verò, ô beata,
Subridens immortali vultu tuo,
Rogabas, quodnam erat quod paſſa ſum, & quod
Huc *te* vocarem.

Et quodnam meo maximè velim fieri
Furenti animo, quamve rurſus Suadam,
Atque irretientem amorem. Quis te, ô
Sappho, lædit?

Etenim ſi fugit, citò te ſequetur:
Sin autem non accipit, quin ipſe dabit:
Sin verò non amat, citò amabit,
Atque ubi tu juſſeris.

Veni ad me & nunc, duríſque ſolve me
Ex curis: Quæque mihi te perficere
Animus concupiſcit, perfice; túque ipſa
Adjutrix eſto.

II. Εἰς Κόρην.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
Ἰζάνει, καὶ πλατίον ἀδὺ φωνού-
σας ὑπακούει,

Καὶ γελώσας ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἦκει.

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', ἄν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκουαί μοι.

Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς κέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν αἱρεῖ. χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἔμμι· τεθνάναι δ' ὀλίγου δέοισα
Φαίνομαι ἄπνους.

Τῆς αὐτῆς, ἐκ τοῦ Ἡφαιστίωνος
Γραμματικοῦ.

Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα,
Καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὤρα·
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

II. *In Puellam: ex Catulli interpretatione.*

ILLE mî par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat, & audit

Dulcè ridentem; miſeræ quod omnes
Eripit ſenſus mihi. Nam ſimul te,
Cypria, aſpexi, nihil eſt ſuper mi
Quod loquar amens.

Lingua ſed torpet, tenues ſub artus
Flamma demanat, ſonitu ſuopte
Tintinant aures, geminâ & teguntur
Lumina nocte.

Reliqua ſunt Henrici Stephani.

Manat & ſudor gelidus, tremórque
Occupat totam: velut herba pallent
Ora: ſpirandi neque compos, Orco
Proxima credor.

Fragmentum Sapphûs, ex Hephæſtione.

OCCidit quidem Luna,
Et Pleiades, mediæ autem ſunt jam
Noctes, præteriitque hora;
Ego tamen ſola dormio.

Ejuſdem

Ejuſdem Sapphûs Odaria, ex emendatione Iſaaci Voſſii.

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφρόδιτη,
Παῖ Διὸς δολόπλοκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι, μή δ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θύμον.

Ἀλλὰ τυΐδ' ἔλθ' αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῦσα
Χρύσεον ἦλθες

Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοί δ' σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινεῦντες πτερ' ἀπ' ὠράν' ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Ἆιψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὄτ|ι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὄτ|ι
Δήν τε κάλημμι.

Κ' ὄτ|' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγηνέσσαν φιλότη|α, τι σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῆ;

Καὶ

Καὶ γὰρ εἰ φύγῃ, ταχέως διώξει,
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Ἢ οὐκι ἐθέλοις.

Ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θύμος ἱμέρρει τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ἄλλο.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνού-
σας ὑπακούει.

Καὶ γελαΐς ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ ἔιδω σε, βροχέας με φώνας
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.

Ἀλλὰ καμμεῦ γλῶσσα σέσιγε, λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.

Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἄγρει· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσα
Φαίνομαι ἄλλα.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μένισκος
Κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

Ἄλλο.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
Ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ
Ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ΤΕΛΟΣ.

ERRATA

In Textu Græco.

vi. 12. *lege* Ὁ δ'
14. — Κυθήρης,
x. 7. — Λάδ' . . . λῆς.
xi. 10. — τὰ
xv. 1. — Γύγαο,
xviii. 10. — γόνον,
xx. 1. — ποτ'
xxiv. 4. — οὐκ
xxvii. 10. — χορεύειν.
xxix. 22. — οὐκ ἔτ'
44. — καθελὼν
45. — ποτ'
xxxii. 10. — Ἔπειτα
xli. 7, 8, 9, 10. — Δι'
xlvi. 11. — οὐ
13. — τὸ δὲ,
xlviii. 8. — παρθένιον
l. 8. — ὀπώραις,
li. 1, 5. — τίς
lii. 10. — Νέον
21. — Ὁ
lv. 7. — Ἔχουσι

In Versione.

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

Ex Anthologia.

Piſcatori Pelagoni Meniſcus pater repoſuit
Naſſam & tonſam, monumentum miſeræ illius vitæ.

Aliud.

Timadis iſte cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ nigricans thalamus.
Cujus & pereuntis omnes recenter-exacuato ære
Æquales amabilem capitis poſuere comam.

FINIS.

ERRATA

In Verſione.

ix. 5. *lege* Teïus
xii. 1. — garrula ;
xv. 9. — cœlum ;
11. — fortè
xxvi. 8. — Ipſe
xxviii. 30. — pulchra,
xxix. 6. — cœterà
19. — det tua
xxxvi. 9. Da, puer,

In Notis.

Pag. 58. c. 1. l. 8. *lege* Διόνυσε
75. c. 1. l. 5. — χιλιδών ;
77. c. 1. l. ult. — *formoſa*
107. c. 1. l. 5. — λιληθότος
131. c. 1. l. 12. — notare
140. c. 2. l. ult. — præceſſit
141. c. 1. l. 1. — Ὀρθοστιχὸν
142. c. 1. l. 13. — ὀδύρομαι
174. c. 2. l. ult. — ἤνθισε

INDEX

Vocabulorum omnium in

ANACREONTIS ODIS,

CUM

Rerum, Epithetorum, & Phrasium insigniorum Annotatione.

A.

Ἀ βλαβὶς, iii. 31.
ἄβουλον (νόημα), *acc.* xiv. 4.
ἀβρὰ γιλῶῖλες, v. 5. vi. 3.
ἀβροχαίτης κοῦρος, vi. 8.
ἄβαλμ' *pro* ἄβαλμα, liii. 6.
ἄβε, xxviii. 1. xlix. 1.
ἀγίλης, xxxv. 8.
ἀγίρωχον φυλὸν ἄμβροῖον Αναίου, *acc.* liii. 41, 42.
ἀβηλῶν (ῥόδων), liii. 35.
ἀβκάλαις, xxxix. 18.
ἄβριόν τι, *acc.* ix. 24.
ἀβροῖς, xliii. 6.
ἀβρους, ix. 22.
ἄβχει, lii. 22.
ἄδει (μόνους ἔρωλας), i. 12.
ἄδειν (Κάδμον), i. 2.
ἀδιλφὸς, xlvi. 10.
ἄδηλος, xli. 20.
Ἀδώνιδος, xxix. 28.
ἀεὶ, xx. 6, 8. xxxii. 18. xxxiii. 6.
ἀείδειν καλῶς, xxvi. 4.
ἀείδεις, xliii. 4.
ἀείδω (Κύπριν), xxxix. 19.
ἀείδων (μεῖλὰ βαρβίτων), xlviii. 7.
ἄιξι μολπήν, liii. 3.
ἀερθεὶς (ἐς Θεοὺς), li. 7.
ἄημα (Θεῶν), liii. 4.
ἀήτας (ἀλικλύπους), xxxix. 7.
Ἀθήνην (πολεμόκλονον), liii. 33.
Ἀθήνης, xxviii. 20.
ἄθλους, i. 7.
ἄθρει, xi. 3.
ἀθύρειν (μεῖλὰ παρθένων), xlii. 7.
ἀθύρῃ, xviii. 19.
ἄθυρμα (Ἀφροδίσιον), liii. 8.
ἀθύρων (καῖλὰ πηκλίδων), vi. 10. (μεῖλὰ παρθένων), viii. 6.
αἱ, *art. præp. cum subst.* xi. 1, &c.
Αἴας, xxxi. 13.

Ἀΐδεω *pro* Ἀΐδου, lvi. 9.
αἰδοῦς (ἐρύθημα), xxix. 20.
αἰδῶ, xxix. 36.
αἰεὶ *pro* ἀεὶ, xxxiii. 11.
αἰρέει, xv. 3.
ἀκάνθης, liii. 41.
ἀκανθίναις ἀταρποῖς, liii. 12.
ἀκίδας, xlv. 5.
ἀκμαῖον, xxxiv. 4.
ἀκμὴν, *adv.* xxxiii. 9.
ἄκουσι, *cum gen.* xlix. 2.
ἀκούσας, *cum acc.* iii. 14.
ἄκροισι (*pro* ἄκροις) ταρσοῖς, viii. 4.
ἄκρον, *subst. acc.* xxix. 5.
ἄκρων (δενδρέων ἐπ'), xliii. 2.
ἀκτῇ, li. 12.
ἀλαλημένη, li. 12.
ἀλείφω, *subj.* xx. 12.
ἀληθῶς, xxviii. 18.
ἀλικλύπους ἀήτας, xxxix. 7.
ἀλιπορφύροις τάπησι, viii. 2.
ἀλκὴν, liv. 11.
Ἀλκμαίων, xxxi. 4.
ἄλλ' *pro* ἀλλὰ, x. 10. xl. 3.
ἄλλοις (ἔρωσι), xliv. 9.
ἄλλος, xvi. 6. xxxv. 7.
ἄλλου (ἴτους), l. 14.
ἄλλους, xxxii. 9. xxxiii. 16.
ἀλώσεις *acc.* xvi. 3.
ἅμα, *absol.* vi. 8. xxviii. 20, 21. *cum dat.* xlii. 15.
ἀμὰ *pro* ἐμὰ, xxxiv. 5.
ἀμὰς *pro* ἐμὰς, *vel* ἠμέτερας, xxvii. 3.
ἀμάξας, xvii. 8.
ἄμβροτον (φυλὸν), *acc.* liii. 42.
ἀμείνω, *nom. pl.* xxix. 40.
ἀμπαύεται (*pro* ἀναπαύεται) λυπη, xli. 9.
ἄμπιλον ἐυπέταλον, ἐυβότρυον, κομῶσαν, xviii. 16.
ἀμπέλου, l. 7.
ἀμπέλους, xvii. 12.
ἀμύνει (νεκροῖς), liii. 25.
ἀμυσθὶ (πιεῖν), xxi. 2. xxxi. 2.
ἀμφὶ, *cum dat.* xxxv. 3.
ἀμφιπλέξας (στεφανίσκους) κροκάφοισιν, xlii. 6.
ἂν, *cum indic.* xxix. 20. *cum pot.* xxii. 7. liii. 19. *cum subj.* ix. 30. xxviii. 4.
— *pro* ἐὰν, xviii. 19. xxiii. 4. xxviii. 8. xlix. 7.
ἀνὰ — ἄλλεται, iii. 29.
ἀνὰ — ἄψας (λύχνον), iii. 15.
ἀναίσχας (ῥητόρων), xxxvi. 2.
ἄναιμ', ἄσαρκε, *quidam legunt* ἀναιμόσαρκε, xliii. 17.
ἀναμέλψομεν (*pro* ἀναμέλψωμεν) Βάκχον, xli. 2. 27.
Ἀνακρέοντι, ix. 13.
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ, ix. 27.
Ἀνακρέων, ix. 7. *pro voc.* xi. 2.
ἄνακτος, xv. 2.
ἀνασταναίζω, xxi. 4. θαμὰ, lvi. 7.
ἀνασταναίξας, xlv. 15.
ἀναύρων (ὀξέων), vii. 4.
ἄνδρας, lv. 3.
ἀνδράσι, ii. 7.
ἄνδρες, lii. 2.
ἀνέβαινε (καρδίη), vii. 8.
ἀνέθαλπον (παλάμαισι χεῖρας), iii. 21.
ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ, xli. 14.
ἀνέτειλεν, liii. 40.
ἄνευ, liii. 19.
ἄνευθε, *cum gen.* xlviii. 2.
ἀνέχειν κῦμα δίσκῳ, li. 3.

ἀνίωξα *pro* ἤνοιξα, iii. 16.
ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης, xlv. 1.
ἄνθεσι, xxxix. 13.
ἀνθέων, xxi. 5.
ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας, xxxiv. 4. *acc.* (Ἔρωτος), liii. 15.
ἄνθρωπε, ix. 37.
ἀνίη *pro* ἀνία, xli. 10.
ἄνοιξε, iii. 10.
ἄνοπλον (Ἔρωτ') xviii. 14.
ἄνοσοι, l. 11. δέμας θεηλὸν, 12. γλυκύν τι θυμὸν, 13.
ἀνῦ' *pro* ἀνῖ, ii. 10, 11.
ἀνῦφώνει (ἔρωτας), i. 9.
ἀπ' *pro* ἀπὸ, xvi. 7. xxix. 17.
ἀπαθὴς *pro* ἀπαθὲς, *voc.* xliii. 17.
ἀπαλαῖσι κοίταις, xxiii. 15.
ἀπαλὰς χαίτας *arboris*, xxii. 3. (τρίχας), xxviii. 7.
ἀπαλὴν Κύπριν, li. 6.
ἀπαλῆς ἴυγρθε διυρῆς, li. 18.
ἀπαλοὶ παῖδες, xli. 12.
ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, vii. 10.
ἀπαλὸν μέτωπον, *acc.* xxix. 9. (χεῖλος), 24. πολὸν Λυαίου, xxxvi. 6. φίλτρον, l. 5. δέμας, lii. 16.
ἀπαλοχρόος γαλήνης, li. 14.
ἀπαλύνεται (κῦμα) γαλήνῃ, xxxvii. 4.
ἀπαλῶν μηρῶν, xxix. 34.
ἀπαλώτεροι, vii. 8.
ἄπαν' *pro* ἄπανλα, *acc.* ix. 35. xxxii. 21.
ἄπανλα, *acc.* xxvi. 6.
ἀπάνλων, *m.* ix. 9. *n.* ii. 11.
ἄπασαν (τὴν λύρην), i. 6.
ἀπασῶν, ii. 10.
ἀπίθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ, iii. 22.
ἄπιλθε, ix. 35.
ἀπιλθεῖν, iv. 16.
ἀπιοῦσαν, xxviii. 4.
ἀπίσθεν, vii. 8.
ἀπίχει, xxviii. 33.
ἀπῆλθον, *pl.* xi. 7.
ἀπλώσας (τὸν ἄργυρον), xviii. 5. (τὸν ἐμὸν νόον), xxxix. 22.
ἀπὸ, xxviii. 19. xliii. 9.
ἀποίσω, xxxix. 26.
Ἀπόλλωνα, xxix. 43.
ἀπόλοιλο, xlvi. 8.
ἀποριπλεῖαι μέριμνα, xxxix. 5.
ἀπολυσχάνειν, xlvi. 4.
ἄρα, li. 1, 2, 5.
ἄρας (τόξον), xiv. 5.
ἀράσσει (θύρας), iii. 8.
ἀργαλέη κάθοδος, lvi. 10.
ἄργυρον, xvii. 1. xviii. 5. xlvi. 7, 9.
ἀργύρῳ, li. 23.
Ἄρηος, xxix. 14.
Ἄρης, xlv. 13. (ὁ δ'), 8, 15.
ἀριθμεῖν, xxxii. 24.
ἄρισλε (ζωγράφων), xxviii. 1, 2. xlix. 1.
ἀρκεῖ (νοσοῦσιν), liii. 24.
Ἄρκλος, iii. 2.
ἄρμαλος, iv. 7.
ἀρμόσανλες (τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον κρολάφοισιν), v. 4.
ἄρον, xlv. 16.
ἄρσενες, lii. 5.
ἄρλον, ix. 25.
ἄρχεται λιγαίνειν, xxxix. 3.
ἀρχὴν (μακάρων φύσιος), li. 8.
ἄσαρκε, xliii. 17. *Vide* ἄναιμ.
ἀσκὸν,

ἀσκόν, xxxviii. 4.
ἀσπίδος, xxxi. 14.
ἀσπίδων, ii. 10.
ἄστονον (πῶλον), *acc.* l. 6.
ἄστρα, xvii. 8.
ἄστρασι Βοώτιω. xvii. 11.
ἄτακτα, *adv.* (ἕλικας πλοκάμων ζυνθεὶς), xxix. 7. (παίζει), lii. 24.
ἀταρβῆ, *acc. sing.* (ἐν πόθοις), l. 2.
ἀταρποῖς (ἀκανθίναις), liii. 12.
ἀτειρῆ, *acc. sing.* (ἐν πόνοις), l. 1.
Ἀτρείδας, i. 1.
Ἄτλιν (τὸν ἡμίθηλυν), xiii. 2.
αὖ, xvi. 2. xxxii. 25. liii. 13.
αὔλακος, li. 20.
αὐλοῖς (ἐτεροπνόοις ἐν), xlix. 6.
αὖραις (πολυανθέσιν ἐν), xxxix. 10.
αὔρας, *acc. pl.* xix. 3.
αὔριον (τὸ δ'), xv. 10.
αὐτὰς, xvi. 2.
αὐτὴν, xix. 2. xxviii. 29, 33.
αὐτῆς, xlv. 8.
αὐτὸ (τὸ δ'), liii. 16.
—*acc.* xvii. 7, 13. xlv. 16, 17.
αὐτὸν, x. 7, 12. xxx. 7. xlvi. 12. lvi. 10.
αὐτὸς, xxix. 25. xliii. 13. xlvi. 8.
αὐτοῦ, iii. 20. ix. 27, 33.
αὐτῷ, ix. 20. xix. 7. xxii. 5.
αὐχένος, iv. 5.
ἄφαυλος, xxxiii. 4.
ἀφαρπάσασα, ix. 26.
ἀφιλῆ, *acc. sing.* xxix. 36.
ἀφιλῶς, xxxvii. 7.
ἄφις, xxix. 8. xxxi. 1.
ἀφῇ, ix. 19.
ἀφῆκεν (ἑαυτὸν) εἰς βίλεμνον, xiv. 15.
ἀφήρπασας, xii. 10.
Ἀφροδίσιον τ' ἄθυρμα, liii. 8.
Ἀφροδίτη (τέρπει μι), xxvii. 9. (ῥοδόχρους), liii. 22.
Ἀφροδίτην (τελεῖν τὴν), xxiii. 16.
Ἀφροδίτης (χρυσῆς), xxxvi. 8.
ἀφρῷ, liii. 32.
Ἀχαΐης, xxxii. 12.
Ἀχιλλεὺς, xiv. 9.
ἄχος, xli. 13.
ἄχρις, vii. 7.
ἄωρα, *adv.* lii. 19.

B.

Βαδίζοντ' *pro* βαδίζοντα (χαλεπῶς), vii. 2.
βαθυκόλπου (μετὰ κούρης), v. 14.
Βάθυλλε, xxii. 1.
Βάθυλλον, ix. 8. xii. 10. xvii. 16. xxix. 1, 44.
Βαθύλλου, xxix. 46.
βάθυνον, xvii. 6.
Βακτρίων, xxxii. 26.
Βάκχας (φιλοπαίγμονας), xlix. 5.
Βάκχον, xli. 2, 27. Ἔνϊον, xviii. 11. *pro* οἶνον (νέον ἐκζέοντα), lii. 10.

Βάκχος, xxvi. 1. xxvii. 1. μιθύων, lii. 23. φιλοπαίγμων, xxxix. 9.
βάλ' (*pro* βάλε) οἶνον, xxxvi. 10.
βαλεῖν, xxix. 21.
βάλλεις, xl. 16.
βαλόντες, lii. 4.
βαλώμιθ' *pro* βαλώμιθα, xiv. 19.
βαλὼν, xvi. 7.
βάρβιτος, i. 3.
βαρβίτῳ (ὑπ' αὐτοῦ), ix. 34. (ὑπὸ), vi. 4 xlii. 16.
βαρβίτων (μετὰ), xlviii. 7.
βαρὺ, xlv. 12, 16.
βασιλεὺς, xliii. 4.
βεβαρημένην ἐς ὕπνον, lii. 18.
βέλεμνα κοῦφα, *acc.* (φιλολοιδόρου γλώττης). xlii. 12.
βέλεμνον, *acc.* xiv. 15. xlv. 13.
βέλη, *acc.* τὰ τῶν Ἐρώτων, xlv. 3.
βέλος, *acc.* xlv. 10.
βιᾶται (χρόνος), liii. 26.
βίον πλανῶμαι, xxv. 6. ἥσυχον φέρωμεν, xlii. 17.
βίος βροτοῖς ἄδηλος, xli. 20.
βίοτος τρίχει κυλισθείς, iv. 8.
βιότου τρίβον, xxiv. 2. γαλήνην, xxxix. 15. χρόνος, lvi. 6.
βλάβεται, iii. 26.
βλαπτὸν xliii. 9.
Βλέμμα, *acc.* xxviii. 18.
βλέπεις, xliii. 6.
βλέπης, xx. 6.
βλέπουσιν, xlvi. 7.
βλέπω, xxviii. 33.
βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν, xxviii. 17.
βοείην *pro* βοείαν, *subst.* xiv. 11, 18.
βοὴ κεχηνότων νεοττῶν, xxiii. 11.
βοήσω (τὸ παροίνιον), xlviii. 8.
βότρυας, xvii. 13.
βότρυν, l. 10. (τὸν μελανοχρῶτα), lii. 1.
βουλαὶ (πολυφρόντιδες), xxxix. 6.
βοῦλα, *acc. sing.* xiii. 3.
βοῶσιν, xiii. 8.
Βοώτιω (*pro* Βοώτου) ἄστρασι, xvii. 11.
Βοώτου (καλὰ χεῖρα τὴν), iii. 3.
βραχεῖσα, iii. 26.
βραχὺ, *adv.* xxxvi. 12.
βρέμουσας, (καλακίσσοισι), vi. 5.
βρέφος, iii. 11. *acc.* 16.
βρέχομαι, iii. 12.
Βρομίου τὸ νᾶμα, xxxvii. 12. *pro* οἴνου, xxi. 2.
βροτοῖς, xli. 20.
βροτοῖσι, xliii. 10. l. 5.
βροτὸς, xxiv. 1.
βροτῶν, xxxvii. 9. liii. 5.
βρύον λευκὸν, li. 13.
βρύουσι (Χάριτες ἑῴδα), xxxvii. 2.

Γ.

Γ' *pro* γε, xxiv. 1, &c.
Γαδείρων, xxxii. 25.
γαῖα, xxxvii. 10.
γάλακτι, xxviii. 23.
γαλήνη, xxix. 13. xxxvii. 4.

γαλήνην (βιότου), xxxix. 15.
γαλήνης, li. 22. (ἀπαλοχρόος), 14.
γάμων, lii. 20.
γανῶσας (μίθῃ), xxxix. 11,
γὰρ, i. 11. iv. 7. vii. 11. &c.
γιγαντομένος Λυαίῳ, viii. 3.
γίγηθα (θιάσῳ) κούρων, xxxix. 23.
γιλαίσω, xxiv. 8.
γιλῶντες, li. 26. (ἀβραὶ), v. 5. vi. 3.
γιλῶσα, li. 30.
γιλώσας, *acc. plur.* xviii. 15. xlix. 4.
γίμον πιθοῦς, xxix. 24.
γινείου (τρυφεροῦ δ' ἔσω), xxviii. 26.
γινέσθαι, xx. 9. lii. 20.
γίνηται, xxxiii. 17.
γινοίμην, xx. 7, 11, 15.
γίνοιγ' *pro* γίνοιλο, liii. 19.
γίνοιλο, liii. 39. (ἐμοὶ) πίνειν, xxiii. 12.
γίνος, xlvi. 5.
γιραιοῖς, vi. 15.
γιραιὸς, lii. 11.
γέρανος, xxxvii. 6.
γέροντα τερπνὸν, xlvii. 1.
γέροντι, xi. 9.
γέροντος ἀλκὴν, liv. 11.
γέρων, xi. 2. xxxviii. 1, 11. xlvii. 3, 4. liv. 4.
γιωργοί, xl. 12.
γιωργοῖς, xliii. 8.
γῆ μέλαινα, xix. 1.
γῇ, iv. 12.
γηγενὴς *pro* γηγενὲς, *voc.* xliii. 16.
γηραλίοι ὀδόντες, lvi. 4.
γῆρας, xliii. 15. (πολιὸν), liv. 7. (ῥόδων), liii. 27.
γίνε' *pro* γίνεο, xxxiii. 11.
γλαυκὸν (τὸ βλέμμα), xxviii. 20.
γλυκεροῦ βιότου, lvi. 5.
γλυκὺ, liii. 11, 13.
γλυκὺ (μέλι τὸ) *acc.* xlv. 6.
γλυκὺν θυμὸν, l. 13.
γλυκὺς, xliii. 11.
γλῶσσαν, xii. 6.
γλώττης *pro* γλώσσης (φιλολοιδόροιο), xlii. 11.
γόνον (Διὸς) Βάκχον, xviii. 12. 10. ἀμπέλου τὸν οἶνον, l. 7.
γόους, xxiii. 9.
γοργὸν (μέλαν ὄμμα), xxix.
γόων, xxv. 3.
γράφε, xxviii. 2, 5, 6, 9. 10, 22, 24. xxix. 1, 46. xlix. 3, 8.
Γύγαο, xv. 1.
γυμνὴν, li. 9.
γύναι, xx. 11.
γυναῖκα (Σιδωνίην), xxxv. 4.
γυναῖκες, xi. 1. (καλαὶ), xxxii. 13. *voc.* xxi. 1.
γυναικῶν (μιλὰ τῶν καλῶν), xli. 23.
γυναιξὶν, ii. 8.

Δ.

Δ' *pro* δὲ, ii. 2, &c.
δαϊκλὸν (φθόνον), xlii. 10.
δαῖτας (πολυκώμους καλὰς), xlii. 14.
δακέθυμα, viii. 9.
δάκλυλον, xl. 4.
δαμάλα (κόπῳ), iii. 5.
δαφνηφόροιο Φοίβου, xiii. 6.
δὲ, i. 2, 3, 8, &c.
διδαγκότος, liv. 12, 13.

διδύ-

INDEX

διδάσκαλαι, xxx. 9.
δεδοικώς, lvi. 8.
δεδροσωμένην Κυθήρην, liii. 31.
δεύσῃ, xxxviii. 3.
δεῖ, iv. 11. ix. 21. xv. 15. xxv. 5. xxix. 41.
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην, xxxi. 11.
δεινὸς (Ἀΐδεω) μυχὸς, lvi. 9.
δείξαι, xxix. 39.
δειρῆς (ἀπαλῆς), li. 18.
δελφίσι χορευταῖς, li. 24.
δέμας, *acc*, xxxix. 18. l. 12. li. 15. (ἀπαλὸν), lii. 16.
δένδρε' *pro* δένδρεα, xix. 2.
δένδρεσιν *pro* δένδρεσι, ix. 23.
δενδρέων ἐπ' ἄκρων, xliii. 2.
δένδρον (καλὸν τὸ), xxii. 2.
δένδρων, xxxii. 1.
δεσπότην, ix. 31.
δὴ, liii. 29.
δήσας (χίλωνα) ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ, iv. 4.
δήσασαι (Ἔρωτα) στεφάνοισι, xxx. ii.
δηχθεὶς (τὸν δάκτυλον), xl. 4.
δι' *pro* διὰ, *cum acc.* xli. 7, 8, 9, 10. xlvi. 12.
διὰ, *cum gen.* vii. 4. viii. 1. *cum acc.* viii. 10. xlvi. 10, 11, 14. lvi. 7.
διάκοπτε, xxviii. 14.
διαφαίνεται, li. 22.
διαφαινέτω, xxviii. 31.
δίδασκε. xxxvi. 5, 7.
διδάσκει, xxvii. 5.
διδάσκειν, xxix. 41.
διδάσκεις, xxxvi. 1.
διδάσκω, xxix. 2.
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ, xxix. 31.
δίδωσι, ii. 9. ix. 28.
διηκονείτω (μίθυ μοι), iv. 6.
διηκονῶ (*pro* διακονῶ) τοσαῦτα, ix. 14.
διολισθανεῖν, xliv. 9.
Διόνυσε, v. 13.
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς, liii. 18.
Διονυσίην δὲ νηδύν, xxix. 33.
Διονυσίης ὀπώρης, liv. 9.
Διονύσου φιλοπαίσμονος χορείας, xlii. 1.
Διονύσῳ *pro* οἴνῳ, v. 2.
Διὸς γόνον Βακχον, xviii. 10.
ὁ παῖς, ὁ Βακχος, xxvii. 1.
δίσκῳ, li. 3.
δισχιλίους ἔρωτας, xxxii. 17.
διῶξης (τ' ἀμὰ φίλτρα), xxxiv. 5.
δοκεῖ, xxxv. 2.
δοκεῖς, xl. 15.
δοκέω, xliv. 7.
δοκῶν, xxvi. 3.
δολερὸι νέον μέτωπον, li. 25.
δονέει (πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις), xxxix. 11.
δονοῦνται (νεφελῶν ζυγαὶ), xxxvii. 8.
δόρυ (σιδαρὸν) κραδαίνων, xlv. 9.
δὸς, x. 12. xxxvi. 10. liv. 6.
δότ' *pro* δότε, xxi. 1.
δότε, xxi. 1, 5. xlviii. 1.
δουλεύειν, xxx. 9.
δούλη, ix. 20.
δοῦρα, *acc.* xiv. 10.
δρακόντων, xxix. 11.
δραμεῖν, xxiv. 4.
δραμὼν, xl. 6.
δραχμῆς, x. 13.
δρόμον ὠκὺν, viii. 5.
δρόσον, xliii. 3.

δροσῶδες,

δροσῶδες, *acc.* xxix. 9.
δύνασαι, xxix. 21, 40.
δύνῃ, vii. 11. xvii. 6.
δύνῃλαι, xxviii. 8. xlix. 7.
Δωριάζων, x. 6.

E.

Ἔαρος φανέντος, xxxvii. 1.
ἑαυτὸν, xiv. 14.
ἔβαλλ' *pro* ἔβαλε, xiv. 12.
ἔβαπτε (ἀκίδας δ') Κυπρις, xlv. 5.
ἐβαθεύδων (διὰ νυκτὸς), viii. 1.
ἐβεράσας (μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν), xxxviii. 10.
ἔβνων, xxiv. 3.
ἐβνώρισιν (Παρθίους ἄνδρας) τιάραις, lv. 4.
ἐβχέων, ii. 11.
ἐβῶ, xx. 7, 12. liv. 1, 4. *sequente* δὲ *vel* δ', ix. 13, 19. x. 3. xi. 6. xiii. 9. xiv. 3, 12. xvi. 3. xx. 5. xxvi. 7. xxxi. 7, 16. lv. 5. *sequente* μὲν, xxxviii. 1, 11.
—(ὅτ') πίω τὸν οἶνον, xxxix. 1, 4, 8, 12, 16, 20, 24.
ἔβωβε, xliv. 7.
ἐδείκνυε, liii. 34.
ἔδιξε, li. 9.
ἐδίωκε, xliv. 5.
ἐδόκουν, viii. 4. xliv. 1.
ἔδυνε (μέσος δὲ καρδίης μευ), xiv. 17.
ἔδω μεν ἄβλον, ix. 25.
ἔδωκεν, ii. 2. xlvii. 14.
ἔθ' *pro* ἔτ', *quod pro* ἔτι, lvi. 3.
ἔθειραν (τὴν πολιὰν), xxxiv. 2.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι, viii. 11.
ἔθηκας, ix. 36.
εἰ, iii. 25. xxiii. 6, 10. xxxii. 1. 3. xl. 13. μὴ, xxxv. 10. δὲ μὴ, x. 15.
εἴ, xi. 2. xliii. 8, 18.
εἴαρος *pro* ἔαρος, v. 7. xviii. 2.
εἶβε, xxiii. 1.
εἶδεν, xl. 3.
εἶην, xx. 5.
εἶθ' *pro* εἶτ', *quod pro* εἶτα, xiv. 14.
εἴκοσιν *pro* εἴκοσι, xxxii. 8.
εἰμὶ, iii. 11. x. 9. xxxviii. 1, 11.
εἶναι, xxxv. 2. xliv. 6.
εἶπε, iii. 30. vii. 10. x. 6. xlv. 11.
εἰπεῖν, liv. 12.
εἶπεν, xl. 8, 13.
εἴπῃς, xxix. 42.
εἴπω, xxviii. 4.
εἰς, xiv. 15. xlvi. 5. li. 15.
εἴς, xxxiii. 4.
εἰς — ἦλθῃ (με), xxvi. 1.
εἰσὶν, xi. 7.
εἴτ' *pro* εἴτε, xi. 7.
εἶχ' *pro* εἶχε, xiv. 13.
εἶχεν, ii. 8.
ἐκ, iii. 21, xxix. 46. xxxii. 10 liii. 30.
ἐκαρτέρουν φυλαττων, xxiii. 3.
ἐκὰς, liv. 7.
ἐκβοῆσαι, xxxiii. 19.
ἐκεῖ, illuc, iv. 16.
ἐκείνας, viii. 10.
ἐκείνη, xxviii. 15.
ἐκεῖνος, xii. 7.
ἐκείνου, ix. 15.
ἐκεινων, xxi. 5.
ἐκέλευσε, vii. 3.

ἀκζέσθλα (νέον) Βάκχον, lii. 10.
ἀκθερίξω, xii. 7.
ἀκμάθης, x. 8.
ἀκμαν̃ναι, xiii. 4.
ἄκοπ' *pro* ἄκοπε (θυρίων) ὀχῆας, iii. 7.
ἀκπρίωμαι, x. 5.
ἀκλανύειν δρόμον ὠκὺν), viii. 5.
Ἄκλορος, xxxi. 15.
ἀκλὸς, xxxii. 25.
ἄλαβεν, xlv. 13.
ἀλαίας (καρπὸς), xxxvii. 11.
ἄλαμψε (ἀφιλῶς δ') Τίλαν, xxxvii. 7.
ἄλαμψεν (τὰ βροτῶν δ') ἔργα, xxxvii. 9.
ἀλασθεὶς (ἐξ ἀγέλης), xxxv. 8.
ἀλέγχον, xxviii. 32.
ἄλεσα, iii. 14.
ἄλεξα, xxxii. 19.
ἀλευθέρην, ix. 18.
ἀλευθέρους (ἄλικας) πλοκάμων, xxix. 6.
ἀλιφάντινον μέτωπον, *acc.* xxviii. 12.
ἀλεφάντινος τράχηλος, xxix. 29.
ἄλθης, xxix. 45.
ἄλικας πλοκάμων, xxix. 6.
ἀλιχθὲν (κρίνον ὡς ἴοις), li. 21.
ἄλκει (ῥόθιον παροιθεν), li. 16.
ἄλκον, xxix. 14.
ἀμέχευε (Κυθήρην) πόνος ἀφρῷ, liii. 32.
ἀλπίδος, xxix. 17.
ἄλυσε, xiv. 17.
ἀμαίνεθ' *pro* ἀμαίνει', *quod pro* ἀμαίνειο, xxxi. 10.
ἀμαίνει' *pro* ἀμαίνειο, xxxi. 4.
ἀμαίνειο, xxxi. 13.
ἀμαρυάμην Ἔρωτι, xiv. 11.
ἀμὰς, xvi. 3.
ἀμὲ, iv. 13. xxiv. 7.
ἀμὴν, xxviii. 5.
ἀμῆς, xiii. 11. xxxii. 27.
ἄμισε (χολὴν) xlv. 7.
ἀμοὶ, xv. 5, 7. xxiii. 12. xxxviii. 8.
ἀμοῖς, xxiii. 14.
ἀμοῖσι *pro* ἀμοῖς, ix. 31.
ἀμὸν νόον, xxxix. 22.
ἀμὸν ἧτορ, xlii. 9.
ἀμῶν, xxxii. 5.
ἀν, xiii 3. xx. 2. xxiii. 15. xxxiii. 7. xxxviii. 12. xxxix 10. xl. 1. xli. 25. xliii. 6. xliv. 8, 9. xlix. 6. l. 1, 2, 3. liii. 6, 12. liv. 8. lv. 1.
ἔνδοθεν, xii. 5. xxix. 4.
ἄνερθε, li. 18.
ἄνεσις, xxiii. 7.
ἀνὶ *pro* ἀν, xliv. 10.
ἐξ, viii. 12. xxviii. 10. xxix. 14. xxxv. 8. xlv. 8. liii. 41.
ἔξεισι, xxx. 8.
ἔξω, xiv. 19.
ἑορλαῖς (Διονυσίαις), liii. 18.
ἐπ' *pro* ἐπὶ, *cum gen.* ix. 4. xiv. 8. xliii. 2. xliv. 2. lii. 3. *cum dat.* ix. 33. li. 12.
ἐπεὶ, iii. 23.
ἐπειὴ, xxiv. 1.
ἔπειθ' *pro* ἔπειθε, xiv. 2.
ἐπείσθην, xiv. 4.
ἔπειλα, xxxii. 10.
ἐπεκερλόμουν, viii. 7.
ἐπέλθη (ἂν θανεῖν), xxiii. 4.
ἔπεμψε, ix. 7.
ἐπήραλον γεραιοῖς κῶμον, vi. 15.

ἐπὶ, *cum gen.* l. 9. li. 28. *cum dat.* iv. 1, 2. li. 24. *cum acc.* li. 4.
ἐπιθεὶς (Στεφάνους) τῷ καρήνῳ, xxxix. 14.
ἐπιθυμεῖ, xxxvi. 13.
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις, lii. 8.
ἐπισλαθεὶς, iii. 6.
ἐπίσλαμ' *pro* ἐπίσλαμαι, lv. 6.
ἐπίσλασαι, xxxii. 2.
ἐπισλολὰς, ix. 16.
ἐπιλέγξας (νέκλας), liii. 40.
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν, xxxv. 9.
ἐποίει, xlv. 4.
ἐπορλιάζει (πόλεσσιν Ἔρως), xxxii. 23.
ἔπλη, xx. 3.
ἐπωλει, x. 2.
ἐρασμίη πέλεια, ix. 1.
ἐραστὴς (ὁ τῆς μέθης), xxvii. 7.
ἐραλὸν, *adv.* lii. 9.
ἐραλὸς νέος, lii. 15.
ἔργα, xxxvii. 9.
ἐρεθίζει πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς, xxii. 5.
Ἑρμοῦ, xxix. 31.
ἔρνος (ῥόδων ἀγλαῶν νέον), *acc.* liii. 36.
Ἔρος, li. 26.
ἐρύθημα αἰδοῦς, *acc.* xxix. 20.
ἐρυθρὸν οἶνον, xxxi. 8.
ἐρῶνλας (τοὺς), lv. 5.
Ἔρως, iii. 6. vii. 2. xiv. 2. xxxii. 23. xxxiii. 6. xl. 1. (ὁ δ'), iii. 10. iv. 4. vii. 9. xliv. 3. xlv. 7, 11, 17. — *Voc.* iv. 16. x. 14. xl. 16.
ἔρωσι, xliv. 8.
Ἔρωΐ' (*pro* Ἔρωλα) ἄνοπλον, xviii. 14.
Ἔρωλα, xvii. 16. xxx. 1, 6. xlvi. 5. κήρινον, x. 1.
ἔρωλα, i. 4. lii. 19.
Ἔρωλας, xxxiii. 19.
ἔρωλας, i. 9, 12. xxxii. 8, 17, 27.
ἔρωλες, xxxii. 18.
Ἔρωλι, xiv. 11. xli. 5. παντορέκλα, x. 11.
Ἐρωλιδεῖς δὲ μικροὺς, xxxiii. 13.
Ἔρωλος, xlv. 10. liii. 15.
Ἐρώτων, v. 1. xxi. 8. xlv. 3. (πολυανθέων), liii. 7.
ἐρώτων, xxxii. 5, 11.
ἐς *pro* εἰς, xxvii. 3. xxix. 5, 45. xxxix. 7. li. 7. lii. 18, 19. liv. 3. lvi. 10. (*subaud.* χρόνον) l. 14.
ἐσέλθη, xxvii. 4.
ἔσοπρον, xx. 5. *acc.* xi. 3.
ἐσορῶ, iii. 17. liv. 2.
ἔσλη, xx. 1.
ἔσλι, iii. 31. xli. 17. xlvii. 4. lvi. 9. ἐσλὶ, ix. 6. xv. 11.
ἐσλιν, xxxii. 12. xxxiii. 9. xxxviii. 5. xlv. 11. ἐσλὶν, xli. 25.
ἔσλω, xxiv. 6. xxix. 12, 27.
ἔσχιν, liii. 28.
ἔσω, xiv. 20. xxviii. 26. lv. 8.
ἔτ' *pro* ἔτι, xv. 11.

ἑταίρην *pro* ἑταίραν, iv. 15. xxviii. 5.
ἑταίρης *pro* ἑταίρας, xiii. 11.
ἑταῖροι, xix. 6.
ἑταῖρον, xxix. 2.
ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς, xlix. 6.
ἐτίχθη, xli. 8.
ἐτίχθην, xxiv. 1.
ἐτησίη, xxxiii. 2.
ἔτι, iv. 13.
ἕτοιμον καλαβάλι μὴ 'ναβῆναι, lvi. 11.
ἔτους, l. 14.
ἐτρώθη, xl. 3.
ἔτυψε, xl. 10.
εὐβότρυον (ἄμπελον), xviii. 17.
εὐδ' *pro* εὐδία, xv. 11.
εὔδουσιν αἱ μίριμναι, xxv. 2, 10. xxvi. 2.
εὐθέως, ix. 17. x. 14.
εὐθὺ, *adv.* iii. 15. xiv. 5.
εὐθὺς, *adv.* xxxiii. 15. lv. 6.
Εὔϊον (Βάκχον), xviii. 11.
εὐνάζεῖ' (*pro* εὐναζεῖαι) ἀνίη, xli. 10.
εὐπέταλον (ἄμπελον), xviii. 16.
εὐπριπεῖς (κούρους), xviii. 18.
εὑρεῖν, xxxii. 3.
εὐρὺν (πόντον), xxxv. 5.
εὖτ' (*pro* εὖτε) ἂν, xlii. 3.
εὐώδεϊ (μύρῳ), xxxix. 17.
ἔφευσον, xiv. 12.
ἐφευρεῖὴν χορείας (Βάκχον), xli. 3.
ἐφήβου, xlii. 3.
ἔφην, iii. 8. x. 4.
ἔχ' *pro* ἔχε, xlv. 17.
ἔχειν, xxvi. 3.
ἔχεις, ix. 35. xxix. 38.
ἐχέτω, xxviii. 15. xxix. 26.
ἐχόντων, xxix. 35.
ἐχούσης, xiv. 20. xxxii. 21.
ἔχουσι, lv. 2, 7.
ἔχω, xiv. 18. xxiv. 4. xxvii. 6. xxxviii. 4.
ἔχων, xiv. 3. xxxi. 16. xliv. 3.
ἕως, xv. 11.

Z.

ΖΕύς, xxxv. 2. liii. 34.
ζῆν *pro* ζῆν (τὸ), xxiii. 2.
ζηλεῖ, xxx. 5.
ζῶ, iv. 13.
ζωγράφων ἄριστε, xxviii. 1, 2. xlix. 1.
ζῶντα, xxxvi. 12.

H.

Ἡ *Art. præp. cum subst.* i. 3, 11. ix. 11. xix. 1. xxx. 4. xli. 7, 8.
ἡ Ταντάλου, xx. 1.
ἡ *pro* αὕτη, xl. 13.
ἢ, xii. 5. xviii. 12. xxvi. 10. xxxiii. 5.
ἥδη, liv. 2. χαρίεσσα, lvi. 3.
ἤδη, iii. 2. xxi. 3. xxix. 37. xxxiii. 10. lvi. 1.
ἦδον, i. 7.
ἡδύ (κύπελλον), *acc.* xviii. 2.
ἡδὺ, *adv.* vi. 9
ἡδὺν (οἶνον), xxxviii. 9.
ἧερος, ix. 4.
ἤθελον, viii. 14.

ἦλιον, xix. 5.
ἦλιος, xix. 4.
ἡλιώσας, xxix. 5.
ἡμαθῶδες, *acc.* xxxii. 3.
ἡμᾶς, xxv. 9.
ἥμιψα, i. 5.
ἡμίθηλυν Ἄτλιν, xiii. 2.
ἡμίλεπτος, xxxiii. 10.
ἡμῖν, i. 10. x. 12. xviii. 3, 11. lvi. 1.
ἦν, xv. 14. xxix. 45.
ἦν, xxix. 40.
ἤνθησε, xxxvii. 14.
ἤνθισε, liii. 36.
ἧπαρ (μέσον), *acc.* iii. 28.
Ἡρακλέους (ἄθλους), i. 8.
Ἡρακλῆς, xxxi. 10.
Ἥρος *pro* Ἔαρος (Στεφανηφόρου), liii. 1.
ἧρως, i. 11.
ἥσυχον (βίον), xlii. 17.
ἠσχάλιν, xiv. 14.
ἵτος, xxxix. 2. xlii. 9.
ἠύτιλιζ' *pro* ἠύτιλιζι, xlv. 10.
Ἡφαίστε, xvii. 2.
ἠχεῖ, i. 4.
Ἠὼς (ῥοδοδάκτυλος), liii. 20.

Θ.

Θ' *pro* τ', *quod pro* τι, liii. 18.
Θάλασσα, xix. 3.
Θάλασσαν, xix. 4. xxxv. 9. li. 5.
Θαλάσσης, xxxii. 4. xxxvii. 3. li. 4.
Θαλάττης *pro* Θαλάσσης, liii. 30.
Θαλίαις, liii. 17.
Θάλπειν μαλακαῖσι χερσὶ liii. 13.
Θαμὰ (ἀνασπαίζω), lvi. 8.
Θανεῖν, xxiii. 4, 10. xxv. 5. xxxix. 27.
Θανόντα, xxvi. 10.
Θεσπὸν (δέμας), *acc.* l. 12.
Θέλξει (ἐς ἴρωΐ' ἄωρα), lii. 19.
Θέλει, xliv. 6.
Θέλεις, x. 4. xii. 1, 4. xxxii. 24.
Θέλοντι, xix. 7.
Θέλουσαν (Παφίην), xxix. 37. (μὴ), lii. 22.
Θέλουσι, xxix. 8.
Θέλουσιν (τοῖς), xli. 24.
Θέλω, i. 1, 2. iv. 3, 18. x. 10. xiii. 12. xiv. 1. xx. 9. xxvi. 4. xxvii. 10. xxxi. 3, 9, 18. xli. 21. liv. 6.
Θέλων, xxxviii. 6.
Θέμις ὁρᾶσθαι (ὅσα μὴ), li. 10.
Θεοῖς ὅμοιος, xliii. 18.
Θεὸν, lii. 7.
Θεὸς, l. 4.
Θεοὺς, xxxi. 1. li. 7.
Θέουσα (ἐπ' ἤπερος), ix. 4.
Θέρει, xxxiii. 3.
Θέρειον (ῥόδον), *acc.* liii. 2.
Θέρεος, xliii. 11.
Θὲς, xxxii. 8, 11.
Θεσμῶν, xlviii. 3.
Θεῶν, liii. 4. (μακάρων), 38.
Θῆβης, xvi. 1.
Θιάσῳ κούρων, xxxix. 23.
Θηλοῖς, xxiii. 2, 7.
Θυέλλῃ (ἀνεμοσλρόφῳ), xli. 14.
Θυμὸν (γλυκύν τι), l. 13.

Θυμῷ, xxvi. 6.
Θύρας, iii. 8.
Θυρέων (*pro* Θυρῶν) ὀχῆας, iii. 7.
Θύρσους (καλακίσσοισι βρίμουλας πλοκάμοις), vi. 6.
Θώρηχ' *pro* Θώρηκα, *quod pro* Θώρακα, xiv. 9.

I.

Ἰαθὶν (ἦτορ), xxxix. 2.
ἴδε πῶς, xxxvii. 1, 3, 5, 6.
ἴδῃ, liv. 11.
ἰδὼν, lv. 6.
ἱλαράς (πόλεις), xlix. 4.
ἱλαροὶ, xii. 1, 26.
Ἵμερος, li. 26.
ἵν' *pro* ἵνα, x. 8. xxiii. 4. l. 10. liv. 11.
ἵνα *pro* ὅπου, li. 30.
Ἰνδῶν, xxxii. 26.
ἴοις, li. 21.
ἰούλοις (καλοῖς), v. 10.
ἵππoι, lv. 1.
ἵπποις, ii. 2.
ἵππος, equitatus, xvi. 4.
ἰσλίην, iii. 19.
ἰσλόρημα (μὴ φευκλὸν), xviii. 9.
ἰσχίοις, lv. 1.
ἴτυν κελαινὴν (βλεφάρων), xxviii. 17.
Ἰφίτειον (τόξον), xxxi. 12.
ἰχθύσιν, ii. 5.
ἰχθύων, li. 27.
Ἰώνων, xxxii. 15.

K.

Κ' *pro* καὶ, etiam, xix. 7. xxvii. 9. xxxii. 18. liii. 22.
καΐω *pro* καὶ ἰῶ, i. 7. xiv. 8.
Κάδμοι, i. 2.
καθιλὼν, xxix. 44. xxxvii. 14.
καθιύδειν, viii. 14.
καθιύδω, ix. 34.
καθίζειν (δένδρεσιν), ix. 23.
κάθισον, xxii. 2.
καθίσσας *pro* καθίσας, iii. 19.
κάθοδος, lvi. 11.
καὶ, et, i. 6. ii. 13, *&c.* καὶ γὰρ, lvi. 11. etiam, ii. 12. ix. 37. xxvii. 6. xxviii. 9, 34. xlvi. 2. xlix. 8. liii. 9, 11, 24, 25, 26, 35.
καινὸς, xvi. 6.
κἄκοιλα, xxv. 3.
καλαὶ γυναῖκες, xxxii. 13.
καλὰς, viii. 10.
κάλει, iv. 15.
καλεῖται, liii. 23.
καλὴ, ii. 13.
καλὴν Κυθήρην, xiii. 1. Κυθήρην, xl. 7.
καλῆς Κυθήρης, xxix. 15.
καλιήν, xxxiii. 3, 7.
Κάλλει, xxx. 3.
καλλίτιχνα *lege* καλλίτιχνε, xviii. 1.
καλλίφυλλον (τὸ ῥόδον τὸ), *acc.* v. 3.
κάλλος, ii. 9.
καλοῖς ἰούλοις, v. 10. σοδίσκοις, xliv. 4.
καλὸν τὸ δένδρον, xxii. 2.
— ζύνευνον, x. 13. ἐν πότοις χορευτὴν, l. 3.
καλοῦ Λυαίου, vi. 13. xxiv. 9. xxv. 8.

καλοῦσι,

καλεῦσι, xl. 11.
καλύψεις, xxxvi. 12.
καλῷ Λυαίῳ, xvii. 15.
καλῶν ὀνείρων, xii. 8.
— γυναικῶν, xli. 23.
καλῶς ἀείδειν, xxvi. 4.
καμίνοις (παρὰ Λημνίαις), xlv. 3.
κἀμοί *pro* καὶ ἐμοί, xvii. 4, 10.
κἀν *pro* καὶ ἐν, xxxiv. 6.
κἄν *pro* καὶ ἄν, etiam *vel* planè, vii. 8. quòd ſi *vel* & ſi, xxx. 7. xxxviii. 3.
Κανώβου, xxxii. 20.
κἀποθνήσκω, xl. 9.
κάραν, xxxvi. 9.
καρδίη *pro* καρδία, xxxiii. 7.
καρδίην *pro* καρδίαν, iii. 32.
καρδίης *pro* καρδίας, xiv. 16.
κάρη δὲ λευκόν, lvi. 2.
κάρηνα, xv. 8.
καρήνῳ, xxxix. 14.
Καρίης, xxxii. 16.
καρποῖσι, xxxvii. 10.
καρπὸς, xxxvii. 11, 14.
κἀσίληνον (*pro* καὶ ἀσίληνον) καλὰ νύκλα, iii. 12.
κάρωσον (τὴν ψυχήν μου), xxxvi. 11.
καὶ' *pro* καλὰ, *cum acc.* ix. 22. xvii. 7, 13.
καλὰ, *cum gen.* vi. 10. x. 16. *cum acc.* iii. 3, 13. xxxvii. 13. xlii. 14. lii. 4.
καλαβάλι, lvi. 12.
καλαβρίχειν ὑπήνην (μύροισι), xv. 6.
καλαγώγιον, *acc.* xxii. 8.
καλακίσσοισι, vi. 5.
καλασλίφειν κάρηνα, xv. 8.
καλὰ — σχίσας ὀνείρους, iii. 9.
καλειπτεῖν, xxxii. 2.
καλέχων (ἀγκάλαις κούρην), xxxix. 19.
καλῆλθε, l. 4.
καῦμα, *acc.* τῶν Ἐρώτων, xxi. 8.
καχάζων (ἀνὰ δ' ἄλλαι), iii. 29.
κέαλαι *pro* κεῖνται, iii. 5.
κεῖμαι, xxvi. 5.
κεῖνα *pro* ἐκεῖνα, xliii. 5.
κεῖσθαι, xxvi. 9. xxix. 8.
κειτόμεσθα, iv. 9.
κεκιρασμένον γαλήνῃ, xxix. 13.
κελαινὸν, xxviii. 17.
κέντρον τῆς μελίττης, xl. 13.
κέρας, iii. 13.
κερασθὲν (πῶμα), *acc.* xli. 11.
κεράσσω *pro* κεράσω, *ſubj.* (νόμους), xlviii. 4.
κέραια, *acc.* ii. 1.
κέρδος, xxxix. 25. xli. 17.
κεχηνότων νοτίῳ, xxxiii. 12.
κὴν *pro* καὶ ἢν, ix. 19.
κηρὶ, xxviii. 34.
κήρινον (Ἔρωτα), x. 1.
κηρὸς, xxviii. 8. xxix. 25. xlix. 7.
κηροτέχνας *pro* κηροτέχνης, x. 9.
κισσοσλιφὴς, xxvi. 5.
κίχανεν, xliv. 5.
κλαδίσκῳ (μαλακωλάτῳ), xxii. 4.
κλημάτων, l. 9.

κλονῶν φαρέτρην (δεινὴν), xxxi. 11.
κλῶνα, xxxvii. 13.
κοῖλον (πολήριον δὲ), *acc.* xvii. 5.
κοιμωμένη, ix. 33.
κοιμωμένην μέλιτ'αν, xl. 2.
κοίρανε τέχνης (Ῥοδίης), xxviii. 3.
κοίταις (ἀπαλαῖσι), xxiii. 15.
κολυμβᾷ, xxxvii. 5.
κόμας μὲν ευχέτ' οὔσας, xi. 4. λιπαρὰς, xxix. 3.
κυβισλῶν (ἐπὶ κυμάτων), li. 28.
κῦμα, xxxvii. 3. li. 11, 19. *acc.* xxxv. 6. li. 3.
κυμάτων, li. 28.
κύουσιν, xxxiii. 16.
κυπέλλοις (ὑποκύρτοισι), xxxix. 21.
κομίζω (ἐπισολὰς), ix. 16.
κομίζων, l. 6.
κομῶσαν (ἄμπελον), xviii. 17.
κόνις (ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα), iv. 10.
κόπῳ δαμέντα, iii. 5.
κορεσθεὶς (τοῦ μύρου), xiii. 10.
Κορίνθου, xxxii. 10.
κορθῦφῆς, liii. 34.
κορώνης, ix. 37.
κούρα *pro* κούρη, vi. 4.
κούραις (νεοθηλέσσ' ἅμα), xlii. 15.
κούρην, xxxix. 18.
κούρης βαθυκόλπου, v. 14.
κοῦρος (ἀβροχαίτης), vi. 8.
κούρους εὐπρεπεῖς, xviii. 18.
κούρων, xxxix. 23.
κοῦφα (ταρσὰ), *acc.* xii. 3. (βέλεμνα), xlii. 12.
κούφως, liii. 14.
κραδαίνων τὴν Ἔκλορος μάχαιραν, xxxi. 14. (Στιβαρὸν δόρυ), xlv. 9.
κραδίη (*pro* καρδίη) δὲ ἑνὸς ἄχρις ἀνέβαινε, vii. 7. *voc.* xxi. 9.
κρᾶτα, *acc.* iv. 14.
κραιοῦνλα (τῶν ἀπάντων), ix. 10.
κρεῖσσον, xxvi. 10.
κρεμᾶται (ἀπ' ἐλπίδος), xxix. 17.
Κρήτης (τῆς ἄπαντ' ἐχούσης), xxxii. 22.
κρίνα πλακέντα (λευκὰ ῥόδοις), xxxiv. 8.
κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν, li. 21.
Κροίσου (τὰ), xxvi. 3.
κρόταφοι, lvi. 2.
κροτάφοισι, vi. 1.
κροτάφοισιν, v. 4. xlii. 6.
κροτοῦντες (μέγα τὸν Θεὸν), lii. 7.
κροτοῦσαν (Κύπριν Ὑμεναίοις), xviii. 13.
κρότων (μετὰ), xxvii. 8.
κρύος μεθῆκε, iii. 23.
κλανόντες, xxxi. 6.
κλὰς, xxxi. 7.
κυανωτέρη δρακόντων, xxix. 11.
κύβευε, xv. 12.
Κυβήβην (καλὴν), xiii. 1.
Κυθέρεια, xxx. 4.
Κυθήρη, ix. 11.
Κυθήρην (καλὴν), xl. 7. (διδροσωμένην), liii. 31.

Κυθήρης,

Κυθήρης, v. 9. xxviii. 21. xli. 6. xlv. 1. (καλῆς) vi. 14. xxix. 15.
κυλισθεὶς (βίος τρέχει), iv. 8.
κύπελλα θεσμῶν, xlviii. 3.
κύπελλον, *acc.* xxvi. 8. xxxi. 16. xxxviii. 8. (εἶαρος) ἡδύ, xviii. 2.
Κύπριν, xviii. 12. xxxix. 19. ἀπαλὴν, li. 6.
Κύπρις, xlv. 5, 14. li. 20.
κυρίος (χορὸς ἰχθύων), li. 27.
κῶμον (τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς), vi. 16.

Λ.

ΛΑ'Β' *pro* λάβε, x. 7. λάβε, xxix. 42.
λάβῃ, xxiii. 5.
λαβόντι, liii. 13.
λαβοῦσα, ix. 12. xlv. 6.
λάβωμεν, xli. 15.
λαβὼν, xi. 3. xii. 4. xiv. 8. xxxix. 26. xlv. 4.
λαγωοῖς, ii. 3.
λάλη χελιδών, xii. 2.
λαλήσεις, xxviii. 34.
λαλισιλέραν καὶ κορώνης, ix. 36.
λάλον ὕδωρ, xiii. 7.
λαλῶν ζωπῇ (ὁ κηρὸς αὐτὸς ἐχέτω), xxix. 26.
λέξειν Ἀτρείδας, i. 1.
λέξεις τὰ Θήβης, xvi. 1.
λέξῃ, xv. 15.
λέξοντες, viii. 9.
λέξουσιν, xi. 1. xiii. 4.
λέξωμεν, liii. 29.
λίλαιπλαι, lvi. 6.
λιληθότως ζύνοφρυ, (τὸ) xxviii. 16.
λίουσι, ii. 4.
λεπτὸν χάραγμα, lv. 7.
Λεσβίους ἅρπας, xxxii. 14.
λευκὰ κρίνα, xxxiv. 7.
λευκὸν (βρύον), li. 13. κάρη, lvi. 2.
λευκόπους Ὁρίσης, xxxi. 5.
Λημνίαις καμίνοις, xlv. 2.
λητὸν, lii. 4.
λῆς, x. 7.
λιγαίνειν (Μούσας ἀρχέλαι), xxxix. 3.
λιγείαν ὀμφὴν, vi. 11.
λιγυρὴν οἴμην, xliii. 14.
λίθον, iv. 11.
λίθος, xx. 2.
λιπαρὰς κόμας, xxix. 3.
λογισμὴν, xxxii. 16.
λόγοισι, lii. 21.
λόγων, xxvi. 3.
λοιπὸν, *adv.* i. 10. (τὸ) xxviii. 29.
λούσω, *subj.* xx. 10.
λοχεύθη. xli. 7.
λόχευμα (πολυδαίδαλον), liii. 37.
λοχήσας (παρθένον), lii. 14.
Λύαιος (ὁ), xxvii. 2.
Λυαίου, viii. 8. xxxvi. 6. liii. 42. (τοῦ καλοῦ), vi. 13. xxiv. 9. xxv. 8. *pro* οἴνου, xiii. 9.
Λυαίῳ, xv. 13. xvii. 15. *pro* οἴνῳ, viii. 3.
Λυγδίνῳ τραχήλῳ (περὶ), xxviii. 27.
λυθέντων (ὀστέων), iv. 10.
λύοντες οἶνον, lii. 6.
λύπη (ἀμπαύεται), xli. 9.

λύρη,

λύρη, i. 8.
λύρην ἅπασαν, i. 6. Ὁμήρου, xlviii. 1.
λυρίζω, xlii. 10.
λυρικῆς ἄπουι Μούσης, xlix. 2.
λυρίσσω *pro* λυρίσω, v. 12.
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα, xxx. 6.
λύσῃ, xxx. 7.
λυσίφρων (ὁ Βάκχος, ὁ), xxvii. 2.
λύσσης (ὑπὸ Σώφρονος δὶ), xlviii. 6.
λύτρα, xxx. 5.
λύχνον, iii. 15.
λωΐναις τι ποίαις (ἐπὶ), iv. 2.

M.

M' *Pro* μὶ, vii. 4, *&c.*
μαζῶν (ἐοδίων ὕπιρθι), li. 17.
μακαρίζομιν, xliii. 1.
μακάρων, li. 8. Θιῶν, liii. 38.
μαλακαῖσι χιρσὶ, liii. 14.
μαλακωλάτῳ κλαδίσκῳ, xxii. 4.
μάλισλα πάντων, xlii. 8.
μᾶλλον, iv. 23. xi. 9. xii. 5. xviii. 10. xxxvi. 5, 7.
μανιῶσα τίχνη, li. 2.
μηνῆναι (θίλω, θίλω), xiii. 12. xxxi. 3, 9, 19. (χαριέντως) liv. 14.
μάργαρον τραχήλῳ, xx. 14.
μασλῶν, xx. 13.
μάταια, *acc.* iv. 12.
μᾶτιρ, xi. 8.
μάτην, xiv. 18. xxiii. 8.
μάχαιραν, xxxi. 18. (τὴν Ἕλλορος), 15.
μάχαισι, xvii. 4.
μάχας παροίνους (Στυγίω), xlii. 13.
μάχισθ' *pro* μάχισθι, xix. 6.
μάχισθαι, xxxviii. 6.
μαχίσθω, xxxviii. 7.
μάχῃ, xiv. 7.
μάχης ἴσω μ' ἰχούσης, xiv. 20.
μι, iii. 27, *&c.*
μίγα κῦμα, li. 19.
μίγα, *adv.* lii. 7.
μίθιλί μι αἱ φρουλίδις, xxiv. 5.
Μίθη, xli. 7.
μίθη γανώσας, xxxix. 11.
μιθῆκι (κρύος), iii. 23.
μίθης ἰρασλής, xxvii. 7.
μίθυ, *acc.* iv. 6.
μιθυδώτης, xxvii. 4.
μιθύομιν ἁβρὰ γιλῶντις, vi. 3.
μιθύουλα, xxvi. 9.
μιθυσθιὶς, lii. 15.
μιθύων, xli. 21. xlviii. 5. lii. 24.
μιθῶμιν (τὰς δὶ φρουλίδας), xli. 16.
μιίζονις, xxxiii. 14.
μίλαινα (ἡ γῆ), xix. 1.
μιλαίνας (τρίχας), xxviii. 7. (κόμας), xxix. 4.
μίλαν ὄμμα γοργὸν ἴστω, xxix. 12.
μιλανοχρῶτα βότρυν, lii. 1.
μίλιι, xv. 9. *cum infin.* 5, 7. (οὔ μοι) Γύγαο, i. (τί μοι) μιριμνῶν, xxv. 4.
μιλίτω δὶ τοῖς θίλουσιν ὅσον ἰσλὶν ἰν μιρίμναις, xli. 24.

μίλημα.

μίλημα, ix. 6. Νυμφῶν, liii. 9. τυς. (ἴϊαρος), v. 7.
μίλι τὸ γλυκὺ, *acc.* xlv. 6.
μίλιτλαν *pro* μιλίσσην, xl. 2. 12.
μιλίτλης *pro* μιλίσσης, xl. 14.
μιλιχρὸν οἶνον ἡδὺν, xxxviii. 9.
μίλλον (πόθιν οἶδαμεν τὸ), xli. 19.
μίλπομαι ῥόδον θέριον, liii. 2.
μίλπω γαλήνην (βιότου), xxxix. 15.
μιμνήτες, xiii. 8.
μεμονωμένος, viii. 13.
μεμυρισμένος, xli. 22.
Μέμφιν, xxxiii. 5.
μὲν, i. 7. iii. 16, 31, *&c.*
μενεῖ, xxx. 8.
μενῶ, ix. 20.
μένωσι, l. 11.
μέριμνα, xxxix. 5.
μέριμναι (εὔδουσιν αἱ), xxv. 2, 10. xxvi. 2.
μερίμναις, xli. 18, 25.
μερίμνας, iv. 18.
μεριμνῶν, xxv. 4.
μεσόπων, iii. 4.
μέσοις, xxxviii. 12.
μέσον αὔλακος, li. 20.
μέσον ἧπαρ, *acc.* iii. 28.
μεσονυκλίοις ποθ' ὥραις, iii. 1.
μέσος δὲ καρδίης μευ ἔδυνε, xiv. 16.
μεσόφρυον, xxviii. 13.
μεῖ' *pro* μετὰ, *cum gen.* xxxi. 14. xxvii. 8. liii. 1.
μετὰ, *cum gen.* v. 14. vi. 13, 14. viii. 6. xxiv. 9. xxvii. 8. xxxvi. 8. xxxix. 27. xli. 23. xlii. 4, 7. xlviii. 7. lii. 3, 23. *cum acc.* xxix. 27.
μεταμάξιον, *acc.* Ἑρμοῦ, xxix. 30.
μέτειοι (κῶμοι), vi. 16.
μέτωπα, *acc.* vii. 9. xxi. 7.
μέτωπον, *acc.* xxix. 10. (ψιλὸν), xi. 5. (ἐλεφάντινον), xxviii. 12. (νέον), li. 25.
μευ *pro* μου, iii. 6, 9. xii. 8. xiv. 16. xxxiii. 6. xxxix. 2.
μέχρι, xxxii. 15.
μὴ, *prohib.* iii. 11. xviii. 8. xxviii. 13. xxxiv. 1.
— *neg.* xv. 14, 15. xvii. 9. xviii. 9, 19. xxix. 39. xxxvi. 12. xlvi. 1. li. 10. lii. 21, 22. lvi. 12.
μηδ' *pro* μηδὲ, xxxiv. 3.
μηδὲν, xxiv. 6. xxxvi. 4.
μηδένα, xxxi. 7.
μηδενός τι βλάπτων (ἀπὸ), xliii. 9.
μήθ' *pro* μήτ' *quod pro* μήτε, xvii. 8.
μῆλον, *acc.* xxix. 18.
μηροῦς (Πολυδευκέος), xxix. 32.
μηρῶν, xxix. 34, 35.
μήτ' *pro* μήτε, xvii. 8.
μήτε, xxviii. 14.
μηλίρας, xxxi. 6.
μῆχος, xxxiii. 17.
μικρὸν ὕμνον, ix. 12.
μικρὸς, xl. 10.
μικρούς, xxxiii. 13.
μιμούμενος (Σειληνὸν), xxxviii. 13.

μίξας

μίξας (ῥόδα τῷ γάλακτι), xxviii. 23.
μίξωμεν Διονύσῳ (τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων), v. 2.
μίστι, xxviii. 14.
μισθὸν, xxix. 42.
μιχθῆν ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ, xli. 13.
μοι, iii. 25. iv. 6. viii. 9. ix. 28. xv. 1, 9. xvii. 2, 7, 12. xviii. 1, 6, 8, 18. xix. 6. xxi. 1. xxiv. 6. xxv. 3, 4. xxvi. 8. xxviii. 6, 13. xxix. 1, 6, 23. xxxii. 14. xxxv. 2. xxxvi. 3. xxxix. 25. xlviii. 1, 3, 4. liv. 9.
μοίρης (ὅσῳ πίλας τὰ), xi. 11.
μολούσα, xxxiii. 2.
μολπὰς, xli. 4.
μολπὴν, liii. 3.
μόλυβδον περὶ τοῖς καλοῖς παιδίσκοις (Ἔρως ἔχων), xliv. 3.
μόνα, *acc. pl.* li. 11.
μόνον λογισμὴν, xxxii. 6. ἄργυρον, xlvi. 7.
μόνον, *adv.* xx. 16. lii. 5.
μόνος, xxxv. 10.
μόνους, i. 12.
μόνῳ, xxxix. 25.
μου, xxi. 7. xxxvi. 11.
μοῦνον (*pro* μόνον) Ἔρωτα, i. 4.
Μοῦσαι, xxx. 1. xliii. 12.
Μούσας, xxxix. 3.
Μούσης (λυρικῆς), xlix. 2.
Μουσῶν, liii. 10.
μόχθων, xxv. 3.
μυρίζειν (τί σε δεῖ λίθον), iv. 11.
μύρισον, iv. 14.
μύροισι *pro* μύροις, xv. 5.
μύρον, xx. 11.
μύρου, xiii. 10. xxviii. 9.
μυρσίναις τερείναις, iv. 1.
μύρῳ ἰνώδεϊ τέγξας δέμας, xxxix. 17.
μύρων, ix. 3.
μύσην νάματος (Βάκχον Εὔϊον), xviii. 12.
μυχὸς (Ἀΐδεω γὰρ ἰσὶ δεινὸς), lvi. 10.

N.

Ναῆναι *pro* ἀναῆναι, lvi. 12.
νᾶμα (Βρομίου), xxxvii. 12.
νάμαλος (μύσην), xviii. 12.
νάρθηξ, xxxviii. 5.
νεάζει (τὰς δὶ φρένας), xlvii. 5.
νεηνίης *pro* νεανίας, x. 2.
Νεῖλον, xxxiii. 5.
νεκροῖς, liii. 25.
νέκλαε, *acc.* liii. 39.
νεοθηλίσσ' (*pro* νεοθηλίσι) ἅμα κούραις, xlii. 15.
νέοις, *subst.* liv. 8.
νέον, (*subst.*) ἐν πόθοις ἀταρβῆ, l. 2. χορευλὴν, xlvii. 2.
νέον ἐκζέουλα Βάκχον, lii. 10. μέτωπον, li. 25. ἔρνος, liii. 36.
νέος, *subst.* liv. 8. (ἱραῖὸς) μεθυσθεὶς, lii. 15.
νεότηλος, liii. 28.
νεοτλῶν (κεχηνότων), xxxiii. 12.
νεφελέρων χορείας (ὑπὸ), iv. 17.
νεῦρα, *acc.* i. 5.
νευρὴ *pro* νευρα, iii. 26.
νιφελῶν χιαὶ, xxxvii. 8.
νέων, *subst.* xxxviii. 2. lii. 23. liv. 1.

νηδύν (Διονυσίην δὲ), xxix. 33.
νῆες, xvi. 5.
νηκλὸν (τοῖς ἐχθύσιν τὸ), ii. 5.
νῆσσα, xxxvii. 5.
νήχεσθαι, li. 30.
νικᾷ, ii. 12.
νιν *pro* αὐτήν, li. 9.
νόημα ἄβουλον, *acc.* xiv. 3.
νοήσεις, xlv. 12.
νόμους, xxxvi. 1. xlviii. 4. Φιλοῦντων, xlix. 8.
νόον, xxxix. 22.
νόος ἐς Θεοὺς ἀερθεὶς, li. 7.
νοσοῦσιν, *particip.* liii. 24.
νοῦσος *pro* νόσος, xv. 14.
νύκτα περιπλάνηται (καὶ ἀ), iii. 13.
νυκτὸς ἱσκαθεύδων (διὰ), viii. 1.
Νύμφαι (ὀδοπόρεες), liii. 21.
Νυμφῶν (μέλημα), liii. 9.
νῦν, iii. 25. ix. 15. xxviii. 18. xxx. 4.
νῶτα, *acc.* xxix. 39. τῆς Θαλάσσης, li. 4.
νώτοις, xxxv. 3.

Ξ.

Ξένε, iii. 30.
ξένον ἱστόρημα, *acc.* xviii. 8.
ξυλόχων, vii. 5.

O.

Ὁ *Art. præp. cum ſubſt.* v. 9. xii. 6. xxiii. 1. xxvii. 1, 7. xxxv. 1. xli. 20. xlv. 1. lii. 23. liv. 4.
— *cum gen.* xlv. 1.
— *cum adj.* vi. 12. viii. 13. xxvii. 2.
— *cum particip.* xxxvi. 13. xxxviii. 6. xlvi. 9. l. 1.
— *pro* αὐτὸς, iii. 23. x. 6. xiv. 5. *pro* οὗτος, xvi. 2. li. 9.
— *cum* δ' *vel* δὲ, *ante ſubſt.* iii. 10. vi. 12. vii. 9. xix. 4. xxviii. 8. xliv. 3. xlv. 7, 8, 11, 15, 17. xlix. 7. *ante particip.* lii. 14, 21.
ὁ μὲν & ὁ δὲ *opponuntur*, xxxiii. 8, 9, 10.
ὀδεύει (ἴδε πῶς γίρανος), xxxvii. 6.
ὀδεύειν (βιότου τρίβον), xxiv. 2.
ὀδμὴν (νεότητος ἴσχειν), liii. 28.
ὀδόντες (γηραλέοι), lvi. 4.
ὀδυνωμένῳ μερίμναις, xli. 18.
οἱ, *art. præpoſ. pro* οὗτοι, xiii. 1, 5. *cum ſubſt.* xl. 12. *cum adj.* xxxiii. 14. *cum particip.* xlvi. 14.
οἱ *pro* αὐτῷ, x. 3.
οἷα, *adv.* iv. 7. xxviii. 24.
οἶδ' *pro* οἶδε, xlii. 9.
οἶδα, xxiv. 4. xi. 8. xxix. 22. xlii. 10.
οἴδαμεν, xli. 19.
οἶδεν *pro* οἶδε, xv. 10.
οἶμην (λιγυρὴν δ' ἔδωκεν), xliii. 14.
οἶνον, ix. 29. xxv. 1, 7. xxxvi. 10. xxxix. 1, 4, 8, 12, 16, 20, 24. xli. 1, 26. lii. 6. ἡδὺν, xxiii. 13. xxxviii. 9. (ἐρυθρὸν), xxxi.

xxxi. 8. (γόνον ἀμπέλου), l. 7.
οἴους, xxi. 6.
οἴσιοὺς, xiv. 13.
οἶσιρος, iii. 28.
ὅλας μολπὰς, xli. 4.
ὅλης παρειῆς, xxviii. 10.
θαλάσσης, xxxii. 4.
ὀλίσῃ δὲ κεισόμεσθα κόνις, iv. 9.
ὀλίσῃν δρόσον, xliii. 3.
ὀλίσον (Ζαρκῶν), xxviii. 32.
ὀλλύμεσθα, xlvi. 13.
ὅλωλα, xl. 8, 9.
Ὁμήρου (λύρην), xlviii. 1.
ὅμιλον (νέων), liv. 1.
ὅμιλος (μακάρων Θεῶν), liii. 38.
ὄμμα (μέλαν), xxix. 12.
ὀμμάτων, xvi. 7.
ὅμοιος (Ζχεδὸν εἰ Θεοῖς), xliii. 18.
ὁμότροφον γ' Ἔρωῖι, xli. 5.
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ, xvii. 15.
ὁμφὴν (λισεῖαν), vi. 11.
ὅμως, x. 8.
ὄν, ix. 29. xxiv. 3, 4. xl. 11. xli. 7, 8, 9, 10. lii. 11.
ὄναρ, xliv. 6.
ὄναρ *pro* καῖ' ὄναρ, xliv. 1.
ὀνείρους, iii. 9.
ὀνείρων (καλῶν), xii. 8.
ὀξίων (*forsan legendum* ὠκέων) ἀναύρων, vii. 4.
ὁπλὰς, ii. 2.
ὅπλιζ' *pro* ὅπλιζε, xxvi. 7.
ὁποῖα, *adv.* xxix. 18.
ὁπόσα, *acc.* xliii. 6, 7.
ὅπου, xxxii. 13, 22.
ὁππόσου *pro* ὁπόσου, x. 7.
ὁπώραις, l. 8.
ὁπώρης, liv. 10.
ὅπως *cum ſubſt.* xiv. 9. xliii. 4. *cum pronom.* xxviii. 15.
— *cum indic.* xxxiv. 7. *cum ſubj.* xx. 6, 8, 10, 12. xlviii. 5.
ὅρα, xxxiv. 6.
ὁρᾷς, ix. 15.
ὁρᾶσθαι (ὅσα μὴ θέμις), li. 10.
Ὀρέσῖης (λευκόπους), xxxi. 5.
ὄρη, *acc. pl.* ix. 22.
ὁρμαθοὺς ἐρώτων, xxxii. 11.
ὀρνέοις, ii. 6.
ὄρνις, xx. 3.
ὁρῶσα, xxiv. 1.
ὁρῶνῖες, liii. 9.
ὅσα, *acc. pl.* li. 10.
ὅσον, xli. 25.
ὅσον, *adv.* xvii. 6.
ὅσους, xl. 16.
ὅσσον *pro* ὅσον (μισθὸν), xxix. 42.
ὀσῖέων λυθέντων, iv. 10.
ὅσῳ, xi. 11.
ὅτ' *pro* ὅτε, iii. 2. xxvi. 1. xxxix. 1, 4, 8, 12, 16, 20, 24. liii. 30. liv. 1.
ὅταν, xxv. 1. xxvii. 3. xlvii. 3. l. 10. lii. 11.
ὅτι, xxix. 39. xxxiv. 3. xliii. 2.
οὐ, vii. 11. x. 10. xv. 1. xvi. 5. xxxi. 18. xxxii. 21. xxxiii. 18. xliii. 15. xlvi. 11.
οὐδὲ, xv. 4. *pro* οὐδὲ γρὺ, xxiii. 6.
οὐδὲν, xxviii. 5. xlvi. 5.

οὔθ' *pro* οὔτ', *quod pro* οὔτε, xv. 3.
οὐκ, x. 9. xi. 8. xiv. 4. xxx. 8. xxxv. 7. xxxvi. 13. xl. 3. xlii. 9, 10. xlvi. 10.
οὐκ ἔθ' *pro* οὐκ ἔτ', lvi. 3.
οὐκ ἔτ' *pro* οὐκ ἔτι, ii. 8. xiv. 13. xxix. 22.
οὐκέτ' *pro* οὐκέτι, xi. 4.
οὐκ ἔτι, lvi. 5.
οὖν, ii. 9. v. 12. x. 12. xv. 11. xxii. 7. xxv. 7. xxxiii. 17. xli. 11, 15.
οὔπω, xxxii. 19, 20.
οὔρεσιν *pro* οὔρεσι, xiii. 3.
οὖσα, ii. 13.
οὔσας (κόμας μὲν οὐκέτ'), xi. 4.
οὗτος, xxxv. 1.
οὕτω, xxix. 1.
οὐχ, xvi. 4.
οὐχὶ, xvi. 5. xvii. 3.
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς, xl. 10.
ὀφρὺς (Στιφέτω μέτωπον), xxix. 10.
ὀχῆας (θυρέων ἴκοπ'), iii. 7.
ὄχθαις, xiii. 5. xx. 2.

Π.

ΠΑῖ (ὦ), xxvi. 8. xxxv. 1. xxxvi. 10. xxxviii. 8.
παῖδα, ix. 8.
παῖδες (ἀπαλοὶ), xli. 12. ἁπαλώτεροι Λυαίου, viii. 7.
παίζει, li. 29. ἄτακλα, lii. 24.
παίζειν (πρέπει τὰ τερπνὰ), xi. 10. μελὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης, xxxvi. 7. μελὰ τῶν καλῶν γυναικῶν, xli. 22.
παίξω, xxiv. 8.
παῖς (ὁ τῆς Κυθήρης), v. 9. (τοῦ Διὸς ὁ), xxvii. 1. (ἡ) Παυδίονος, xx. 3.
παλάμαισι, iii. 20.
πάλιν, viii. 14. xxvii. 10. xxxiii. 16.
πᾶν, *acc.* x. 8. (τὸ δὲ), xxix. 25.
Παυδίονος, xx. 4.
πανοπλίαν, xvii. 3.
πάντα, iii. 4. xliii. 5. *acc.* xxxii. 1.
πάντες, *m.* l. 11. *f.* viii. 12.
παντορέκτα (Ἔρωτι), x. 11.
πάντων, *m.* xxxix. 27. *n.* xlii. 8. xlvi. 3.
παπύρῳ, iv. 5.
παρ' *pro* παρὰ *cum dat.* xiii. 5.
παρὰ *cum gen.* liii. 23. *cum dat.* v. 13. ix. 20. xxii. 5. xlv. 2. *cum acc.* iii. 19. xxii. 1.
πάρα *pro* πάρεσι, lvi. 4.
παραινῶ, xviii. 7.
παρασὰς, x. 3.
παρέδωκαν, xxx. 3.
παρειὰς, xxviii. 22.
παρειὴν *pro* παρειὰν (χνοΐην), xxix. 19.
παρειῆς *pro* παρειᾶς, xxviii. 10.
παρίλθῃ, xxiii. 5.
παρίλθοι, xxii. 7.
πάρεσιν, xxxiv. 3. liv. 2.
παρέσω, xxxviii. 7.
παρῆσε, xxiii. 2.

INDEX

παρῆλθον, xxiv. 3. xxix. 28.
παρθένον, lii. 14.
παρθένων, viii. 6. xlii. 7. lii. 3.
Παρθίους ἄνδρας, lv. 3.
πάροιθεν, li. 16.
παροίνιον (τὸ), *adv.* xlviii. 8.
παροίνους (μάχας), xlii. 13.
πᾶσαι, xxviii. 28.
παλεῖν με (ποσὶν), xx. 16.
παλεῖται (τρόπος), xlvi. 6.
παλοῦνλας, xvii. 14.
παλοῦσι ζταφυλὴν (μόνον ἄρσενες), lii. 5.
παλῶ δ' ἄπανλα θυμῷ, xxvi. 6.
Παφίην (αἰδῶ) θέλουσαν, xxix. 37.
Παφίης τὸ ζῶμα, li. 29.
πεζὸς, xvi. 5.
Πειθοῦς (πήγη ῥέουσα), xxii. 6. (χεῖλος οἷα), xxviii. 24. γέμον, xxix. 24.
πείθων (μὴ λόγοισι), lii. 21.
πεῖραν (ποιοῦνλι), liii. 11.
πειράσας, xlv. 12.
πειράσωμεν τόδε τόξον, liii. 24.
πέλας, xi. 11.
πελεία (ἐρασμίη), ix. 1.
πενλεκαίδεκ' *pro* πενλεκαίδεκα, xxxii. 9.
πεπεδημένον (τὸν οἶνον) γ' ὀπώραις, *potius*, πεπηδημένον, l. 8.
πεπλάνημαι (καλὰ νύκλα), iii. 13.
πέπλοις (ὑποπορφύροισι), xxviii. 30.
πέπρακε, ix. 11.
πέπρωλαι (θαγεῖν γὰς σὶ), xxiii. 10.
πεπυκασμένος (ξοδίνοισι ζτεφανίσκοις), v. 16.
πεπωκὼς (ὀλίζην δρόσον), xliii. 3.
περᾷ δὲ πόνλον εὐρὺν, xxxv. 5.
περὶ, *cum dat.* xxviii. 27. xliv. 4.
περίμεινον, liv. 5.
πέτασθαι, ii. 6. ix. 21.
πέλασθεὶς (δραμὼν δὲ καὶ), xl. 6.
πέτασσαι *pro* πέτασαι, ix. 2.
πέτοινλο (περὶ Λυγδίνω τραχήλῳ Χάριτες) πᾶσαι, xxviii. 28.
πέφευγε (τὸ δ' ἄχος), xli. 13.
πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς, xxii. 6.
πηκλίδων, vi. 10.
πὶ *pro* ἐπὶ, *cum acc.* xxxiii. 5.
πιεῖν, ix. 28. xv. 15. xxv. 9. ἀμυσλί, xxi. 2. xxxi. 2.
πίη, lii. 11.
πίθοις, lii. 9.
πικαίει *pro* ἐπικαίει, xxi. 7.
πῖνε, xv. 12.
πίνει, xix. 1, 2, 3.
πίνειν, xix. 7. xxiii. 12. xxxvi. 5. liv. 13.
πίνω, xxv. 1. xxvi. 7. xxxviii. 2.
πίνωμεν, v. 5.
πιόνλες, xiii. 7.
πιόνλι δ' οἶνον ἡδὺν, xxiii. 13.

πιοῦσα

πιοῦσα, ix. 30.
πίω τὸν οἶνον (ὅτ' ἰῶ), xxxix. 1, 4, 8, 12, 16, 20, 24.
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον, xxv. 7.
οἶνον (ἱλαροὶ), xli. 1, 26.
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον, xxxi. 8.
πλακέντα (ῥόδοις κρίνα), xxxiv. 8. (ἐν ἔρωσί με), xliv. 8.
πλανῶμαι (τὸν βίον), xxv. 6.
Πλειάδεσσι κᾆμοί (τί); xvii. 10.
πλέκει μεν ἐν καρδίῃ καλιῷ, xxxiii. 6.
πλέκεις καλιήν, xxxiii. 3.
πλέξας (Στεφάνου ἄνθεσι), xxxix. 13.
πλέον, *acc.* xxxviii. 2.
πλοκάμοις (καλακίσσοισι), vi. 6.
πλοκάμων (ἵλικας), xxix. 7.
πλόον φέρουσα (δέμας εἰς), li. 15.
πλοῦτος χρυσοῦ, xxiii. 1.
πνέεις (μύρων), ix. 5.
πνοὴν (Στομάτων ἡδὺ), vi. 9.
πνεούσας (μύρου), xxviii. 9.
πόδας διδάσκειν, xxix. 41.
ποδίσκοις (καλοῖς), xliv. 4.
ποδωκίην, ii. 3.
ποθ' *pro* ποῖ', *quod pro* ποῖ, iii. 1.
πόθεν, ix. 2, 3. xli. 19.
ποθέω, xlii. 2.
πόθοις, l. 2.
πόθος, xxxiii. 8.
ποθοῦσα μόλπας, xli. 4.
πόθους, xxxii. 20.
ποίαις (ἐπὶ λωτίναις τι), iv. 2.
ποίει, xvii. 7. xviii. 6, 10. xxix. 19, 30, 44.
ποιήσειν, ix. 18.
ποιήσεις, xxix. 23.
ποίησον, xvii. 2, 12. xxviii. 19. xxix. 3, 21, 36.
ποιήσω, xii. 1.
ποιοῦνλι πεῖραν, liii. 11.
ποιῶ, xxxii. 6.
πόλεις (τὰς), xlix. 3.
πόλεμοι, xlvi. 12.
πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην, liii. 33.
πόλεσσιν *pro* πόλεσι, xxxii. 22.
πολιαὶ κάραν Στέφουσι, xxxvi. 9.
πολιὰν (*pro* πολιτὴν) ἔθειραν, xxxiv. 2.
πολιὰς τρίχας, lii. 13.
πολιοὶ κρόταφοι, lvi. 1.
πολιὸν δὲ γῆρας ἐκὰς, liv. 7.
πολλοῖς ἐν ἔρωσι, xliv. 7.
πολλὸς βιότου χρόνος, lvi. 5.
πολὺ κρεῖσσον, xxvi. 10.
πολυανθέσιν ἐν αὔραις, xxxix. 10.
πολυανθέων Ἐρώτων, liii. 7.
πολυδαίδαλον λόχευμα, liii. 37.
Πολυδευκέος μηροῦς, xxix. 32.
πολυκώμους καλὰ δαῖτας, xlii. 14.
πολυφρόνιδες βουλαὶ, xxxix. 6.
πονεῖ; xl. 14.
πονήσεις (καρδίην), iii. 32.
πόνοις, l. 1.
πονοῦσιν, xl. 15.
πόντον, li. 1. αὔρην, xxxv. 5.

πόλος, liii. 32.
πορφυραῖσι χαίταις, xxviii. 11.
ποσὶν παλεῖν, xx. 16. (τρομεροῖς) χορεύει, lii. 12.
πόσον, xl. 15.
πόσου, x. 4.
ποὶ *pro* πόλι, xx. 1, 3. xl. 1. xlv. 8.
ποτήριον κοῖλον, *acc.* xvii. 5.
πότοις, l. 3.
ποτὸν Λυαίου (ἀπαλὸν), *acc.* xxxvi. 6. ἄσιλον, l. 6.
πότον (τερπνὸν), xviii. 6.
πρέπει, *imperf.* xi. 10.
πρέπει τὰ λευκὰ κρίνα (ὅπως), xxxiv. 7.
πρίασθαι (τὸ), xxiii. 6.
πρὶν, iv. 16. xxiv. 7. *olim*, xxxi. 10, 13.
προδότιν γάμων, lii. 20.
προκαλούμενον φίλημα (χεῖλος), xxviii. 25.
προκύπλει (καρποῖσι γαῖα), xxxvii. 10. (καρπὸς ἐλαίας), 11.
προπέμπω (γόους), xxiii. 9.
προπίνει, ix. 29.
προπίνειν, iv. 3.
προποθεὶς (ὑπὸ καύμαλος), xxi. 4.
πρὸς, *cum acc.* ix. 8. xl. 7.
προσάϊσιν' *pro* προσάϊσιν, liii. 15.
προσώπων (μέλα), xxix. 27.
προὐκαλεῖτο (μάχῃ με), xiv. 7.
προφήτης (θέριος γλυκὺς), xliii. 11.
προχέει λιγεῖαν ὀμφήν, vi. 11.
πρώην, i. 5.
πρῶτα, *adv.* li. 19. (τὰ), xviii. 3.
πρῶτον, *adv.* xxxii. 7.
πρῶτος, xlvi. 8.
πτεροῖσι, ix. 32.
πτεροῖσιν (ἀπαλοῖς), vii. 10.
πτεροῦμαι, liv. 4.
πτεροῦται, xxxiii. 8.
πτέρυσας, iii. 18. xliv. 2.
πτερωλὸς, xl. 11.
πυκάζω, xxi. 6.
πύκασον (ῥόδοις κρᾶτα), iv. 15.
πῦρ, *acc.* ii. 13. xxix. 35.
πυρὸς, lv. 2. (τοῦ), xxviii. 19.
πύρωσον, x. 15.
πῶμα, *acc.* xli. 15. κιρασθὲν, 11.
πῶς, xxxvii. 1, 3, 5, 6.

P.

Ῥᾴδῳ (ὑακινθίνῃ), vii. 1.
ῥέουσα (πηγὴ), xxii. 6.
ῥῖνα, xxviii. 22.
ῥινὸς, vii. 7.
ῥηϊδίων ἀνάγκας, xxxvi. 2.
ῥόδα, v. 8. *acc.* v. 9. xxviii. 23. xxxvii. 2. liv. 6.
ῥοδέων ὕπερθε μαζῶν, li. 17.
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης, xxviii. 3.
ῥοδίνην παρειὴν, xxix. 18.
ῥοδίνοισι (*pro* ῥοδίνοις) Στεφανίσκοις, v. 15.
ῥοδίνους (Στεφάνους), vi. 2.
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠὼς, liii. 20.
ῥόδοις, iv. 14. xxxiv. 8.

ῥόδοισι, xv. 7. xl. 1.
ῥόδον, liii. 39. εἴαρος μέλημα, v. 7. *acc.* xviii. 4. τὸ τῶν Ἐρώτων, v. 1. τὸ καλλίφυλλον, 3. θέρειον, liii. 2. *voc.* ὦ φέριστον ἄνθος, v. 6.
ῥοδοπήχεες Νύμφαι, liii. 21.
Ῥόδου, xxxii. 16.
ῥόδου, liii. 19.
ῥοδόχρους Ἀφροδίτη, liii. 22.
ῥόδων, liii. 27. ἀληθῶν, 35.
ῥόθιον, *acc.* li. 16.
ῥοιὰν ὀπώρης, liv. 10.

Σ.

Σ' *Pro* Σὲ, xx. 12.
Σὰ, xliii. 5.
Σάμον, xxix. 45.
Σάνδαλον, xx. 15.
Σάρδεων, xv. 5.
Σαρκῶν, xxviii. 31.
σὲ, iv. 11. xv. 15. xx. 10. xxxii. 5. xliii. 1, 12, 15.
Σέθεν χαίτας (ἁπαλὰς), xxii. 3.
Σεληνὸν, xxxviii. 12.
Σείων ἁπαλοῖς πτεροῖσιν (μέτωπα), vii. 9.
Σελήνη, xix. 5.
Σευ *pro* Σου, xi. 5. xii. 3, 5.
Σηκοῖς, v. 13.
σθένω, xxxiii. 18.
σίδηρον, *acc.* ii. 12. xlv. 4.
Σιδωνίην γυναῖκα, xxxv. 4.
Σιωπῇ λαλῶν, xxix. 26.
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας, iv. 18.
Σκιπάσσω *pro* Σκιπάω, xxi. 9.
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκὸν, xxxviii. 4.
Σκιαὶ (πτερύγων), xxxvii. 8.
Σκιερῶν φύλλων, lii. 17.
Σκιὴν (παρὰ τὴν), xxii. 1.
Σοὶ, ix. 6. x. 4. xii. 1, 2. xxxi. 1. xxxii. 24. xxxiv. 3.
Σοῖς, v. 13.
Σοφὲ, xliii. 16.
Σοφίη, xlvi. 6.
Σοφῷ (τῷ), liii. 16.
Σοφῶν (παρὰ τῶν), liii. 23.
Σπένδει τᾷ Λυαίῳ, xv. 13.
Σταφυλὴν, lii. 6.
Στέμμα, *acc.* xxxi. 17.
Στενάζω, xxiii. 8.
Στεφανηφόρου μετ' Ἤρος, liii. 1.
Στεφανίσκοις ῥοδίνοισι, v. 15.
Στεφανίσκους ὑακίνθων, xlii. 5.
Στεφάνοισι, xxx. 2.
Στεφάνοισιν, xxxiv. 6.
Στεφάνους, vi. 1. xxi. 6. xxxix. 13.
Στέφεσθαι, liv. 6.
Στέφεσι καλοῖς ἰούλοις (ῥόδα), v. 10. τὸ νᾶμα (Βρομίου), xxxvii. 12.
Στεφέτω μίτωπον ὀφρὺς, xxix. 10.
Στέφουσι (πολιαὶ κάραν), xxxvi. 9.
Στέψον, v. 12.
Στιβαρὸν δόρυ, *acc.* xlv. 9.
Στορέσας, iv. 3.
Στυμάτων ἡδὺ πνεόντων, vi. 9.
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος, xvi. 6.
Στρέφεται, iii. 2.
Στυγέω μάχας παροίνους, xlii. 13.
Στυγνὸν Ὠρίωνα, xvii. 9.

Σὺ, iii. 32. vii. 11. x. 15. xvi. 1. xxxiii. 1. xl. 16. xliii. 8, 10.
Συσκαλύπλει, li. 11.
Συσκαλύψω *potiùs* Συσκαλύπτω (δισπότην ἐμοῖσι φίλτροῖσι), ix. 32.
Συσχάρηθι, iii. 30.
Συσχορεύων, v. 11.
Συμπότου, xlii. 4.
Σὺν τῷ πιεῖν, xxv. 9.
Συναρμόσαιλες (σλιφάνους προτάφοισι ἑωδίνους), vi. 2.
Συνδεθῆναι, xliv. 10.
Συνεῖναι (ἐμοῖς φίλοις), xxiii. 14.
Συνίταιρ' *pro* Συνίταιρι, liii. 3.
Σύνιννον (καλὸν), x. 13.
Συνήθεα, liv. 5.
Συνθεὶς (ἄταιλα), xxix. 7.
Συνοικῆν *pro* Συνοικεῖν, x. 10.
Σύνοφρυ (τὸ), *acc.* xxviii. 16.
Συσλροχάζειν, vii. 3.
Σύρους, xxxii. 19.
Σχεδὸν, xliii. 18.
Σῶμ' *pro* Σῶμα, *acc.* xxviii. 32.
Σῶμα (Παφίης τὸ), *acc.* li. 29.
Σώφρονος λύσσης, xlviii. 6.

T.

Τ' *Pro* τὰ, *acc.* xxxiv. 5. τ' *pro* τι, liii. 6, 8, 33.
τὰ, *art. neut. pl. cum subst.* xxxiv. 7. xxxvii. 9. *acc.* xii. 3. xxi. 7. xxix. 39. xlv. 3.
— *cum gen.* xi. 11. xvi. 1. xxvi. 3. xlv. 3.
— *cum adj.* xi. 10. xii. 3.
— *pro* ταῦτα, xxix. 40.
τὰ μὲν ἔ τὰ δ' *opponuntur*, xxix. 4, 5.
τὰ πρῶτα, xviii. 3.
ταινίη (*pro* ταινία) μασλῶν, xx. 13.
τακήση (καὶ ἀ φλογὸς), x. 15.
ταλαίροις, lii. 2.
τάμωσι βότρυν, l. 10.
Ταῦλάλου (ὦ), xx. 1.
ταυίει, iii. 27.
ταῦν, ix. 25.
τάπησι (ἀλιπορφύροις), viii. 2.
ταρσά (ἢν τὰ κοῦφα, xii. 3.
ταρσοῖς (ἄκροισι), viii. 4.
τὰς, *cum subst.* xi. 6. xxxi. 6. xlvii. 5. xlix. 3.
— *cum adj.* viii. 10.
Τάρλαρον, lvi. 8.
ταύροις, ii. 1.
ταῦρος, xxxv. 1, 7.
ταῦτ' *pro* ταῦτα, iii. 14.
τάχα, xxviii. 34.
τι, xxix. 24, 31. xxxi. 4. xxxii. 16. xxxix. 6. xlix. 5. l. 13. liii. 10. liv. 14. καὶ, iii. 18. vii. 5. xxviii. 7. xlix. 4. liii. 17.
τέγξας δίμας (μόρῳ ἐυώδεϊ), xxxix. 17.
τείρει (χῆρας οὔ σε), xliii. 15.
τιλεῖν τὴν Ἀφροδίτην, xxiii. 16.
τιλεῖῶν, xviii. 7.
τιλεύλῆν *pro* τιλευλῶν, xxiv. 7.

τελέων (καλὸν ἐν πότοις χορεύειν), l. 4.
τέμνει κῦμα χηλαῖς, xxxv. 6. (μέσα κῦμα), li. 19.
τερείναις (ἐπὶ μυρσίναις), iv. 1.
τέρπει με κ' Ἀφροδίτη, xxvii. 9.
τερπνά (ῥόδα καὶ Θεοῖσι), v. 8. *acc.* xi. 10.
τερπνὸν, liii. 16. *acc.* πότον, xviii. 6. (γέρουλα), xlvii. 1. ῥόδον, xviii. 3. (τι), xxvii. 6.
τέτλιξ, *voc.* xliii. 1.
τεύχθὲν (τὸ), *acc.* x. 5.
τέχνη (μανεῖσα), li. 2.
τέχνην (φθονερὴν ἔχεις δὲ), xxix. 38.
τέχνης (Ῥοδίης κοίρανε), xxviii. 3.
τὴν, *cum subst.* i. 6. iii. 3. xii. 6. xxii. 1. xxiii. 16. xxviii. 5. xxxi. 15. xxxiv. 2. xxxv. 9. xxxvi. 11. xl. 7.
Τηρεὺς ἐκεῖνος (ὁ), xii. 6.
τῆς, *cum subst.* v. 9. vi. 14. xiii. 11. xxvii. 7. xxix. 15. xxxii. 4, 21. xl. 5, 14. xlv. 1. li. 4.
τι, *indef. enclit. acc.* iii. 25. ix. 24. xxiii. 5. xxvii. 6. xliii. 9. lv. 7.
τί, *interrog.* ix. 6. xvii. 4, 10, 11, xli. 17. xliv. 6. liii. 19. *acc.* ii. 9. iv. 11, 12. ix. 21. xii. 1, 2, 8. xiv. 19. xix. 6. xxiii. 8, 9, 11. xxv. 3, 4, 6. xxix. 41. xxxii. 18, 24. xxxiii. 17. xxxvi. 1, 3.
τιάραις, lv. 4.
τίθει, *imper.* xxxii. 14.
τίμιος βροτοῖσι, xliii. 10.
τινάσσων (πολιὰς τρίχας), lii. 13.
τίνι, xxi. 9. τρόπῳ, xxix. 23.
τις, *indef. enclit.* x. 1. xv. 14. xxix. 16. xxx. 7. xxxv. 2. liv. 9. lv. 3. *fem.* ii. 13.
τίς, *interrog.* iii. 8. xv. 10. xxii. 7. li. 1, 2, 5.
Τῖλάν (ἀφιλῶς δ' ἔλαμψε), xxxvii. 7.
τλήμων (ὁ), viii. 13.
τὸ, *cum subst.* v. 1, 3. xxii. 2. xxxvii. 12. xxxix. 25. xl. 13. xli. 13, 17. xliii. 15. liii. 5. *acc.* xxi. 8. xxviii. 13, 16, 18, 29, 32. xxix. 22, 35. xli. 11, 15. xlv. 6. li. 29.
— *cum gen.* xxix. 28. xl. 14.
— *cum adj.* ii. 5. xxxii. 4. xlvi. 13. xlviii. 8. liii. 16.
— *cum particip.* x. 5. xli. 19.
— *cum infin.* xxiii. 2, 6, 7. xxxix. 27. xlvi. 1.
τὸ Ϛήμερον, xv. 9. αὔριον, 10.
τὸ μὲν & τὸ δὲ *opponuntur*, xxix, 14, 15, 16, 17.
τὸ δὲ πᾶν, xxix. 25.

τόδ'

τόδ' *pro* τόδε, xliv. 6. xlv. 11. *acc.* xxxix. 26.
τόδε, xxxix. 25. liii. 4, 5, 9, 24, 25, 26. *acc.* iii. 25.
τοιοῦτο (καλαγώγιον), *acc.* xxii. 8.
τοῖς, *cum ſubſt.* ii. 5, 6, 7. xliv. 4.
— *cum particip.* xli. 24.
τοκῆες, xlvi. 11.
τὸν, *cum ſubſt.* vi. 15. ix. 29. xiii. 2. xvii. 1. xviii. 5. xix. 5. xxv. 1, 6, 7. xxix. 2, 43. xxx. 1, 6. xxxviii. 4. xxxix. 1, 4, 8, 12, 16, 20, 22, 24. xl. 4. xli. 3. xlvi. 9. l. 1, 7. lii. 1, 7.
— *cum gen.* xxv. 8.
— *cum adj.* xli. 5.
— *cum particip.* ix. 9. xli. 4, 6.
τόξον, *acc.* iii. 17, 25. xiv. 5. xxxi. 12, 18.
τοπρῶτον, xxviii. 6. xlix. 3.
τορεύσας (τὸν ἄργυρον), xvii. 1.
τόρευσε πόνλον, li. 1.
τορεύσης μὴ φευκλὸν ἰσλόρημα, xviii. 8.
τόρευσον εἴαρος κύπελλον ἡδύ, xviii. 1.
τοσαῦτα, *acc.* ix. 14.
τοσούτους, xxxiii. 18.
τοσούτων (μύρων), ix. 3. (λόγων), xxxvi. 3.
τότ' *pro* τότε, iii. 6. liv. 3.
τότε, xxxix. 2, 9. lii. 22. liii. 35. liv. 3.
τεῦ, *cum ſubſt.* vi. 13. xiii. 9. xv. 2. xxiv. 9. xxv. 8. xxvii. 1. *neut.* xiii. 10. xxviii. 19.
τοῦς, *cum ſubſt.* xxxi. 1. xxxvi. 1.
— *cum part.* lv. 5.
— *pro* τούτους, xxxii. 25.
τοῦτο, *acc.* xi. 8. xxxi. 17.
τοῦτον, xxix. 43. xlvi. 10, 11, 14.
τραπέζαις, liii. 17.
τραφίνες, xxxiii. 15.
τράχηλος (ἐλεφάνλινος), xxix. 29.
τραχήλῳ, xx. 14. xxviii. 27.
τρέφουσιν *pro* τρέφουσι, xxxiii. 14.
τρέχει κυλισθεὶς (βίολος), iv. 8.
τρίβον (βιότου), xxiv. 2.
τρίχας, xxviii. 6. xlvii. 4. lii. 13.
τρομεροῖς ποσὶν, lii. 12.
τρόπος παλεῖται, xlvi. 6.
τρόπῳ, xxix. 23.
τροχάζειν (ἐδόκουν ὕναις), xliv. 1.
τροχάνλα, vii. 6.
τροχὸς ἅρμαλος γὰς οἷα, iv. 7.
τρυφεροῦ γενείου, xxviii. 26.
τύπλει μέσον ἧπαρ (με), iii. 27.
τυράννοις, xv. 4.
τύραννον (τῶν ἀπάνλων), ix. 10.
τῷ, *cum ſubſt.* ix. 34. xi. 11. liii. 16. *neut.* xxviii. 23. xxx. 3. xxxix. 14.
— *cum infin.* xxv. 9.
τῷδε, xliv. 10.

τῶν, *cum ſubſt.* v. 1. xviii. 7. xxi. 8. xxxii. 5, 15, 26. xli. 23. xlv. 3. liii. 23.
— *cum adj.* ix. 9.
— *cum particip.* xxxvi. 4.

Υ.

Ὑακινθίνῃ ῥάβδῳ, vii. 1.
ὑακίνθων ϛεφανίσκους, xlii. 5.
ὑγρὸν ὕδωρ, *acc.* iii. 22. (βλέμμα), xxviii. 21.
ὕδρος, vii. 6.
ὕδωρ, xx. 9. *acc.* xxxvi. 10. (ὑϛρὸν), iii. 22. (λάλον), xiii. 7.
Ὑμεναίοις κρολῦσαν (Κύπριν), xviii. 13.
ὑμῖν, xxiv. 6.
ὕμνοις ἐπιληνίοισιν, lii. 8.
ὕμνον (μικρὸν), ix. 12.
ὑπ' *pro* ὑπὸ, *cum acc.* xviii. 16.
ὑπιμειδίασσι *pro* ὑπιμειδίασι, xlv. 14.
ὑπὲρ, *cum gen.* iv. 5. *cum acc.* li. 5.
ὑπὲρ —— ὀχοῦνλαι, li. 23.
ὕπερθε, xxix. 34. li. 13, 17. lii. 17.
ὑπήνην, xv. 6.
ὕπνον, lii. 18.
ὕπνου, viii. 12.
ὑπὸ, *cum gen.* xxi. 3. xlviii. 6. *cum dat.* vi. 4. xxviii. 11. xlii. 16. *cum acc.* iv. 17.
ὑποκύβλοισι κυπέλλοις, xxxix. 21.
ὑποπορφύροισι πέπλοις, xxviii. 30.
ὑπορθρίαισι φωναῖς, xii. 9.

Φ.

Φᾶϛοῦσαν, ix. 24.
Φανίλλος (ἔαρος), xxxvii. 1. ἄλλου (ἔτους), l. 14.
φαράγϛων, vii. 5.
φαρέτρην, iii. 18. (χρυσέην), xiv. 6. (δεινὴν), xxxi. 11.
φέρε, iii. 24. xxvi. 8. xlviii. 3, 4. liii. 29.
φέρει ἀμφὶ νώτοις Σιδωνίην γυναῖκα, xxxv. 3.
φερέτω, liv. 10.
φέρουλα, iii. 17.
φέρουσα θύρσους, vi. 6 (λύτρα), xxx. 5. (δίμας εἰς πλόον), li. 15.
φέρουσαν ὥρην (ῥόδον), xviii. 4.
φέρουσι, xli. 12.
φέρουσιν, xliii. 7. lii. 2.
φέρωμεν (βίον ἥσυχον), xlii. 17.
φέρων ἐπ' ὤμων (πλέρυϛας), xliv. 2.
φεύϛω, xlii. 12.
φευκλὸν ἐσλόρημα, xviii. 9.
φησὶ, iii. 10, 24. xlv. 17.
φησὶν, ix. 17. xlv. 16.
φθάσῃ, xxiv. 7.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην, xxix. 38.
φθόνον, xlii. 9, 10.
φθονῶ, xv. 4.
φιλέει, xliii. 13.
φιλεῖν, xiv. 2.
φιλέουσι, xliii. 12.
φιλέω, xlii. 3, 8.
φίλη χελιδὼν, xxxiii. 1.

φίλημα,

φίλημα, xxviii. 25.
φιλῆσαι, vii. 11. viii. 11. xiv. 1. xlvi. 1, 2.
φιλήσας (ὁ τὸν ἄργυρον), xlvi. 9.
φίλοις ζυνεῖναι, xxiii. 14.
φιλολοιδόροιο (pro φιλολοιδόρου) γλώτης, xlii. 11.
φιλοπαίσμονάς τι Βάκχας, xlix. 5.
φιλοπαίγμονος (Διονύσου), xlii. 2.
φιλοπαίσμων Βάκχος, xxxix. 9.
φίλος γεωργοῖς, xliii. 8.
φιλοῦνλα, xlvi. 4.
φιλοῦνλες (οἱ), xlvi. 14.
φιλοῦνλων (νόμους), xlix. 8.
φίλρα, acc. xxxiv. 5.
φίλρον (ἀπαλὸν βρολοῖσι), acc. l. 5.
φίλυμνι, xliii. 16.
φιλῶ, xlvii. 1, 2.
φλογὸς (καλὰ), x. 17.
φόβησαι, iii. 11.
φοβῆται, xxix. 16.
Φοῖβον, xxix. 46.
Φοῖβος, xviii. 19. xliii. 13.
Φοίβου (δαφνηφόροιο), xiii. 6.
φονίης ἄνευθε χορδῆς, xlviii. 2.
φόνοι, xlvi. 12.
φορῆς, xx. 8.
φόρησον, xxxviii. 10.
φρένας, xxvii. 3.
φρόνημα, acc. ii. 7.
φρονλίδας μεθῶμεν, xli. 16.
φρονλίδες, xxiv. 5.
Φρυσῶν αὔτας, xvi. 2. ἐν ὄχθαις, xx. 2.
φύσης, xxxiv. 1.
φύσον, viii. 12.
φυὴν, liii. 29.
φῦλα πάνλα (μερόπων), iii. 4.
φυλάτλων, xxiii. 3. l. 9.
φύλλα πάνλα δένδρων, acc. xxxii. 1.
φύλλον (καλὰ), xxxvii. 13.
φύλλων (ζειρῶν), lii. 17.
φύσιος, li. 8.
φύσις, ii. 1.
φυλόν τε Μουσῶν (χαρίεν), liii. 10. acc. ἄμβρολον Λυαίου, 42.
φωναῖς (ὑπορθρίαισι), xii. 9.

X.

Χ' Pro καὶ, xliii. 7. li. 10.
χαίροιλε, i. 10. λοιπὸν ἡμῖν, i. 10.
χαίρων, vi. 16.
χαίταις, xxxi. 17. (πορφυρραῖσι), xxviii. 11.
χαίτας (ἀπαλὰς), xxii. 3.
χαίτης, iii. 21.
χαλεπὸν, xlvi. 1, 2.
χαλεπῶς βαδίζοντ', vii. 2.
χαλεπώτερον δὲ πάντων, xlvi. 3.
χάραλμ' pro χάραλμα (πυρὸς), lv. 2.
χάραλμα (λεπτὸν ψυχῆς), lv. 8.
χάραξε Κύπριν, li. 6.
χάρασσ' pro χάρασσι, xviii. 14.
χαρίεν φυλὸν Μουσῶν, liii. 10. ῥόδων γῆρας, 27.
χαριέντως μανῆναι, liv. 14.
χαρίεσσα ἥβη, lvi. 3.
Χάρις, xli. 8.
Χάρισιν pro Χάρισι, liii. 6.

Χάρίλας γελώσας, xviii. 15.
Χάρίλες, xxviii. 28. xxxvii. 2.
Χαρίτεσσι *pro* Χάρισι, v. 11.
χάρμα (βροτῶν τὸ), liii. 5.
χαροπῆς ἐκ θαλάτης, liii. 30.
χάσμ' *pro* χάσμα, *acc.* ὀδόντων, ii. 4.
χέειν, iv. 12.
χεῖλος, *acc.* xxix. 22. οἷα Πειθοῦς, xxviii. 24.
χειμῶνι, xxxiii. 4.
χεῖρα τὴν Βοώτου, iii. 3.
χεῖρας, iii. 20. (διδύμας) Ἑρμοῦ, xxix. 31.
χεῖρον (τὸ δὲ), xlvi. 13.
χειρὸς, xl. 5.
χειρῶν, ix. 26.
χερσὶ (μαλακαῖσι), liii. 14.
χελιδών, xx. 4. *pro voc.* (λάλη), xii. 2. (φίλη), xxxiii. 1.
χηλαῖς, xxxv. 6.
χθὼν, liii. 36.
χίλων, xx. 7.
χίλωνα, iv. 4.
χλιδανόσφυρος (κούρα), vi. 7.
χνοίην παρειήν, xxix. 19.
χολὴν, xlv. 7.
χορδαῖς, i. 3.
χορδῆς (φωνῆς), xlviii. 2.
χορείας (τὸν ἐφηυρεῖην), xli. 3.
χορείας (ὑπὸ νεβρίδων), iv. 17. (ποθέω), xlii. 2.
χορείην *pro* χορείαν, liv. 3.
χορεύει, vi. 7. (γεραιὸς τρομεροῖς ποσὶν), lii. 12.
χορεύειν, xxvii. 5, 10. xxxviii. 3. xli. 21.
χορεύῃ, xlvii. 3.
χορεύσω, v. 16. xxiv. 8. xxxviii. 13. liv. 8. ix. 30. *ubi potius* χορεύω. *Subj.* xlviii. 5.
χορευταῖς (ἐπὶ δίλφισι), li. 24.
χορευτὴν (νέον), xlvii. 2. (καλὸν ἐν πότοις), l. 3.
χορεύων (ὑπὸ βαρβίτῳ), xlii. 16.
χορὸς ἰχθύων κυβίστης), li. 27.
χρόνον, xxiv. 3. liii. 26.
χρόνος (πολλὸς βιότου), lvi. 6.
χρυσίην φαρέτρην, xiv. 6.
χρυσίους, xvii. 14.
χρυσῆς Ἀφροδίτης, xxxvi. 8.
χρυσὸς, xv. 3. xxiii. 11.
χρυσοῦ (ὁ πλοῦτος), xxiii. 1.
χρυσοχαίτης (Ἔρως), vi. 12.
χρῶτα, xx. 10.
χυθεῖσαν (παρθένον ἁπαλὸν δέμας), lii. 16.
χὼ *pro* καὶ ὁ, xxxi. 5.

Ψ.

Ψαλίξω, *subj.* (τὰ ταρσά ζευ τὰ κοῦφα), xii. 4.
ψεκάζεις, ix. 5.
ψιλὸν δὲ ζεῦ μέτωπον, xi. 5.
ψυχὴν, xxxvi. 11.
ψυχῆς, xxxii. 27. lv. 8.

Ω.

Ὦ, xxi. 1. xxvi. 8. xxxv. 1. xxxvi. 10. xxxviii. 8.

ᾠδῆς (μιᾶ'), xxvii. 8.
ᾠκὺν (ἀρόμον), viii. 5.
ὤλεσιν, xvi. 4.
ἀλόλυξι, xl. 5.
ὤμων (ἐπ'), xiv. 8. xliv. 2. lii. 3.
ὄον, xxxiii. 9.
Ὧραι, anni tempora, xliii. 7.
ὥραις πολυανθέων Ἐρώτων, liii. 6. horis, (μισονυκτίοις), iii. 1.
ὥρας (ἄνθος ἀχμαῖον), xxxiv. 4.
Ὧρην *pro* Ὧραν (ἑόδον φέρουσαν), xviii. 4.
Ὠρίωνα (Στυγνὸν), xvii. 9.
ὡς, *cum indic.* iv. 13. xiv. 13. xxix. 2, 8.
— *cum pot.* liii. 39.
— *cum ſubſt.* xii. 6. xxviii. 20, 21. li. 13, 21.
ὡς ἂν, xxviii. 4. xxix. 20.
ὡς μᾶλλον, xi. 9.
ὥσπερ, iii. 28.
ὠφελεῖ, xxiii. 11.
ὠφελούνλων (τῶν μηδὲν), xxxvi. 4.

MVSEVM BRITAN NICVM

ERRATA *in* INDICE.

Pro βοή . . . . xxiii. *lege* βοὴ . . . . xxxiii.
Poſt κύπιλλα, &c. *adde* κυπίλλοις ὑποκύβλοισι, xxxix. 21.
Pro μηνῆναι *lege* μανῆναι
Poſt ὀδόνλες *adde* ὀδόνλων (χασμ'), ii. 4.